

НОРА РОБЪРТС

Фантазии в смъртта

Издателска къща „Хермес“

НОРА РОБЪРТС

ФАНТАЗИИ В СМЪРТТА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Барт Минък, основател на една от най-успешните компании за компютърни холографски игри, е намерен мъртъв в дома си. Лейтенант Ив Далас и екипът ѝ поемат случая. Първоначално разследването сочи, че младият и добродушен милионер Барт не е имал врагове нито сред бизнес партньорите си, нито сред четиримата си най-близки приятели, съоснователи на компанията.

Мистериозният мотив за убийството се усложнява и от странните обстоятелства около случая. В опита си да разбере как някой е проникнал през безупречната защита в дома на Барт, Ив се принуждава да потърси помощта на съпруга си — Рурк.

След броени дни младата Сил, една от главните фигури в компанията на Барт, става жертва на инцидент в дома си и едва оцелява. Ив започва да разплита случая с помощта на новите следи в дома на жената и скоро разбира, че компютърните игри, както всеки голям бизнес, раждат свирепа конкуренция. В този случай обаче изживяването на фантазиите в игра е висок залог, а цената на грешките е смърт.

За да стигне до убиеца, Ив ще трябва да премине през компютърния ад, който той е създал за нея.

Кой е по-добре да бъдеш — победителят в Олимпийските игри или викачът, който обявява победителите?

Плутарх

Говоря ви за сънищата, тези чада на празна леност, оплодена от празната фантазия^[1]...

Уилям Шекспир

1.

Докато светкавиците безмилостно пронизваха белязания небесен щит като мечове, Барт Минък си подсвиркуваше по последния си път към дома. Въпреки пороя, който се изливаше върху него, настроението му беше приповдигнато като веселата мелодия. Барт нехайно махна на портиера за поздрав.

— Как вървят нещата, господин Минък?

— Страхотно, Джаки. Като по вода.

— Твърде много вода се изля днес, ако питате мен.

— Какво, дъждът ли?

Със смях Барт загътри подгизналите си маратонки към асансьора.

Над остров Манхатън трещяха гръмотевици. Служители, пристигнали по пладне за следобедната си смяна, ситнеха под чадъри, купени от предприемчивите улични търговци, а автобусите пълзяха през стени от вода. Но в света на Барт слънцето сияеше със златни лъчи.

Имаше среща със сексапилната Сиси, а това бе повод за гордост за един срамежлив компютърен гений, останал девствен до смущаващата възраст двацет и четири години.

Пет лета по-късно, главно благодарение на успеха на „Ю-Плей“, можеше да избира между множество настойчиви кандидатки, въпреки че интересът им се дължеше главно на парите и медийното внимание, на което се радваше компанията му.

Нямаше нищо против това.

Знаеше, че не е особено привлекателен, и се примиряваше с непохватността си в романтични ситуации. Нямаше познания за изкуството и литературата, не можеше да различи отлежало марково вино от домашно. Разбираше само от компютри, игри и примамливи технологии.

Ала със Сиси бе различно, помисли си той, докато отключваше и набираше кода на охранителната система на триетажния си апартамент

с идеален изглед към центъра. Тя обичаше игрите и не се интересуваше от отбрани вина или художествени галерии.

Но дори вечерта със сладката и сексапилна Сиси не бе причината за чудесното му настроение и голямата лъчезарна усмивка, озарила лицето му.

Докато отново заключваше, погледна към куфарчето си, където бе последната версия на „Фантастикъл“. Докато я изпробва, изиграе и одобри, беше изцяло негова.

Интеркомът го поздрави с „Добре дошъл у дома, Барт“, а домашният му андроид, специално проектиран да изглежда като принцеса Лея от класическите „Междузвездни войни“, включен на режим „робиня“ — макар и срамежлив, той бе мъжкар — веднага му донесе от любимата портокалова напитка с натрошен лед.

— Рано се прибирате днес.

— Имам малко работа в холографската зала.

— Не се преуморявайте. Трябва да излезете след два часа и дванадесет минути, за да стигнете до апартамента на Сиси навреме. Имате бележка да купите цветя по пътя. Ще останете ли там през нощта?

— Такъв е планът.

— Приятно прекарване. Маратонките ви са много мокри. Да ви донеса ли други?

— Не, благодаря. Сам ще си взема, преди да се кача горе.

— Не забравяйте — каза тя със загадъчната усмивка на Лея, която винаги го очароваше. — Да ви напомня ли отново за срещата преди часа за излизане?

Барт остави куфарчето си и отметна назад светлокестенявия перчем, който се спускаше пред очите му.

— Ще настроя органайзера в холографската. Можеш да се изключиш за нощта.

— Добре. Тук съм, ако имате нужда от мен.

Обикновено използваше своята Лея, за да развива уменията си за водене на разговор, да му прави компания, докато разпуска след работния ден, и да слуша за настоящите му проекти. Ако питаша Барт, нищо не можеше да се сравни с андроидите. Никога не спореха и не съдеха, освен ако са програмирани за това.

Но „Фантастикъл“ го зовеше. Отвори куфарчето, извади диска и го целуна приятелски, докато се изкачваше по стълбите.

В стаите, обзаведени по негов вкус и прищевки, имаше изобилие от играчки. Реквизит от оръжия, костюми и художествени творения от филми и игри служеха за декор и забавление във всяко помещение на всеки етаж, оборудвано с различни системи за видеоигри, екрани и компютри.

За Барт това бе сбъдната мечта. Живееше и работеше в голяма зала за видеоигри.

Офисът му на втория етаж бе точно копие на моста на бойния междугалактически кораб „Космическият воин“ от филма със същото заглавие. Работата му върху компютърни игри, създадени по филма, бе дала началния тласък на „Ю-Плей“.

Забрави да смени мокрите си маратонки и да свали подгизналата тениска и се качи право на третия етаж.

Охранителната система на холографската зала изискваше пръстовия му отпечатък, гласова идентификация и скенер на ретината. Знаеше, че е излишно, но така бе по-забавно, а винаги най-важното бе забавлението. Често канеше тук приятели и гости, но му харесваше да поддържа супершпионски елементи.

Активира ги отново, когато влезе, и изключи всички устройства за външна комуникация. През следващия час възнамеряваше да играе и не искаше някой да го безпокои.

Целият смисъл на игрите, според Барт, бе човек да се потопи във фантазии, съзерцание или просто забавление. А „Фантастикъл“ щеше да го отведе няколко крачки по-дълбоко в този фантастичен свят от всичко, появило се на пазара до средата на 2060-а година.

„Ако последните промени и подобрения работят както трябва“, напомни му бизнесменът в геймъра.

— Ще проработят. Ще бъде супер на п-та — промърмори той, докато слагаше диска и зареждаше играта. Отново използва гласова идентификация и въведе парола.

Новата версия бе запазена в пълна тайна. С партньорите му не бяха изградили „Ю-Плей“ само върху гениални идеи.

Той отлично знаеше за жестоката конкуренция между създателите на компютърни игри и виждаше голяма тръпка в корпоративния шпионаж.

Беше играч. Не само в игрите, а и в бизнеса с игри. Успехът на „Ю-Плей“ осигуряваше на него и на приятелите и партньорите му всичко, за което бяха мечтали, говорили и работили.

С „Фантастикъл“ щяха да дръпнат напред и с малко късмет да станат ключови играчи на пазара.

Вече бе избрал сценарий, герой и ниво. Беше изпробвал, изучавал, доизглаждал и преработвал безброй пъти елементите ѝ и сега се спря на игра с кодово име К2ВК. Щеше да бъде в ролята на изстрадал циничен герой, който се бие срещу злите сили в поробеното кралство Джуно на застрашената планета Горт.

Огледалните стени на холографската зала го отразяваха, когато светлината започна да се завихря и намалява, докато влажните му измачкани панталони, тениската с капитан Зи и мокрите маратонки се преобразиха в издраскани бойни доспехи и ботуши на крал воин.

В лявата си ръка усети дръжката, тежестта на огромния меч. И тръпката, тази нова тръпка от превъплъщението в образа на воин и предстоящата битка.

Отлично, помисли си той. Страхотен герой. Виждаше и дори долавяше мириса на дима от бойното поле и вече пролятата кръв. Повдигна ръка, почувства издуването на бицепса, разтягането на стар белег.

Парене и болки по тялото му говореха за едва зараснали рани, за живот, изпълнен със сражения.

Но се чувстваше силен, дързък, смел и настървен. Превърна се в храбрия крал воин, готов да поведе измъчения си, страдащ и многоброен народ в битка.

Нададе боен вик — защото можеше — и чу силата на гласа си, от който въздухът потрепери.

Наистина беше върхът.

Гъста брада покриваше лицето му, заплетена коса докосваше тила и раменете му.

Той беше Тор, воинът, закрилникът и истинският крал на Джуно.

Възседна бойния си жребец — успя от втория опит, което не бе зле — и запрепуска напред в битката. Чуваше виковете на приятели и врагове, мечовете дрънчаха и горящи копия сееха смърт. Обожаваното му кралство гореше и той сечеше наред, докато преминаваше през редиците, около него се лееше кръв и по кожата му се стичаше пот.

По предложение на партньора му Бени бяха добавили опция за любимата жена. За да достигне до нея, смелият и красив воин, храбро защитаващ стените на замъка, трябваше да си проправи път напред за още една последна битка — на живот и смърт, със злия лорд Манкс.

Бе стигал многократно до това ниво при разработването, но беше го преминавал само няколко пъти, докато програмираше предизвикателството до най-възбуждаща величина. Беше нужна ловкост, правилна преценка на времето и пъргавина, за да се бие, да избягва пламъците, копията и стрелите, да отбива ударите на мечовете... Иначе какъв бе смисълът?

Всеки удар намаляваше точките му и можеше да го прати в унизително отстъпление или да доведе до героичната му смърт. Този път целта му бе не само да премине нивото, а и да постави нов рекорд.

Конят му предизвикателно изцвили, докато галопираше през гъстия дим, прескачайки вонящите трупове на повалените. Здравосрабчи юздите, когато конят се надигна, но не успя да се задържи на седлото.

Всеки път, когато това се случеше, се изправяше срещу Манкс на крака и всеки път, когато се озовеше на земята, губеше Джуно, жената и играта.

Не и сега, зарече се той и нададе боен вик, докато размахваше меч сред гъстия дим.

Там бяха стените на дома му, където смелите се биеха с враговете, които се опитваха да го разрушат. Там бе мрачният, зловец образ на лорд Манкс, чийто меч бе изцапан с кръвта на невинни.

Изпитваше болка — за онези, които бе загубил, за щастливите мигове от детството си, преди смъртта и измамите да ги помрачат.

— Клопката ти се провали — извика Барт.

— Иначе щях да бъда разочарован. — Манкс се усмихна самодоволно, черните му очи убийствено засвяткаха. — Винаги съм изгарял от желание да се срещнем тук, за да сложа край на династията ти на тази земя.

— Всичко ще свърши тук, с твоята кръв.

Мъжете се втурнаха един срещу друг и кръстосаха мечове. Светкавици, които Барт бе добавил за драматичен ефект, изскачаха при докосването на остриетата.

Ръката му потръпна при порязването и той почувства остра болка, заради която реши да намали силата на усещанията в окончателната версия. Реализмът бе важен, но Барт не искаше геймърите да мърморят, че я е програмирал твърде болезнена.

Подготви се за следващия удар, блокира го и усети мъчително изпукване в рамото. Канеше се да даде команда за пауза, но бе твърде зает да избегне поредния замах на меча.

„Какво толкова, по дяволите“, помисли си той, докато отвърна и почти преодоля защитата на Манкс. Победата не бе победа, ако човек не се потруди за нея.

— Приятелката ти ще бъде моя преди залез-слънце — изръмжа Манкс.

— Тя ще танцува върху... — Мечът му се изплъзна и острието на противника разряза ръката му. Вместо леко парене в мига на раняването, болката бе непоносима. — Дяволска работа. Пауза...

Но за Барт играта свърши.

Лейтенант Ив Далас показва значката си на смаяния портиер и се втурна вътре. Слънцето и летният зной след бурите през нощта бяха повдигнали настроението ѝ. До нея партньорката ѝ Пийбоди се мръщеше.

— Преди няколко месеца мърмореше заради студа, сега — заради жегата. Все си недоволна.

Пийбоди, с вързана на конска опашка тъмна коса, продължи да недоволства:

— Не могат ли да регулират температурата?

— Кой да може?

— Метеоролозите. Трябва да имат някаква техника. Не може ли поне няколко седмици да се задържи около двайсет и пет градуса? Не изглежда твърде трудно. Трябва да кажеш на Рурк да направи нещо по въпроса.

— О, да, ще му кажа, когато купи и останалите десет процента от Вселената. — Ив се усмихна, докато се качваха с асансьора, и се замисли за съпруга си, с когото бяха женени от почти две години. Всъщност навярно наистина можеше да измисли нещо. — Щом искаш

регулиране на температурата, намери си работа на закрито, в помещение с климатик.

— През юни трябва да има маргаритки и приятен бриз. — Пийбоди размаха гневно ръце. — Вместо това, получаваме гръмотевици и убийствена жега.

— Обичам гръмотевиците.

Тъмните очи на Пийбоди се присвиха и тя се вгледа в скулестото лице на Ив.

— Сигурно снощи си правила страхотен секс. Днес си голяма веселячка.

— Млъкни. Никога не съм била веселячка.

— Но сега например си такава...

— Просиш си ритник в задника.

— Така е по-добре.

Развеселена въпреки волята си, Ив изправи стройното си, издължено тяло и излезе от асансьора, когато вратите изсъскаха.

Униформените в коридора застанаха нащрек.

— Лейтенант.

— Полицай, какво имаме?

— Жертвата е Барт Минък от „Ю-Плей“.

— Какво е „Ю-Плей“?

— Компания за компютърни игри, лейтенант. Приятелката му го е открила тази сутрин. Снощи ѝ вързал тенекия и дошла да му спретне скандал. Домашният андроид ѝ отворил и когато разбрала, че е заключен в холографската си зала, накарала андроида да я отвори. — Полицаят замълча. — Мисля, че е най-добре сама да видите.

— Къде е приятелката му?

— Сиси Роув е вътре, при нея има полицай. Сложихме андроида на режим изчакване.

— Първо ще огледаме местопрестъплението.

Влезе в жилището. Това, което видя на първия етаж, създаваше впечатление за убежище на доста богат и доста разглезен юноша.

Ярки основни цветове, повече меки възглавници, отколкото мебели, огромни екрани, игри и играчки — безброй оръжия и бойни принадлежности. Не приличаше на всекидневна, а по-скоро на голяма игрална зала. Предвид професията му, може би нямаше нищо чудно.

— На третия етаж, лейтенант. Има асансьор.

— Ще се качим по стълбите.

— Прилича на частен увеселителен парк — отбеляза Пийбоди, когато тръгнаха нагоре. — Макнаб би позеленял от завист — добави тя, говорейки за мъжа, с когото живееше. — Трябва да призная, че е впечатляващо.

— Може да е живеел артистично, но има доста сериозна охранителна система.

Ив обиколи втория етаж, където забеляза, че спалнята му е като друго игрално помещение, както и стаите за гости, оборудвани със системи за мултимедийни развлечения. Имаше домашен офис, който леко ѝ напомни за компютърната лаборатория на Рурк у дома, но с повече забавни елементи.

— Сериозно се е посветил на работата си — заговори тя. — Живее е за нея.

Върна се до стълбите и се изкачи до вратата на холографската зала, където стоеше полицаи.

— Била ли е включена охранителната система?

— Приятелката казва, че е била, а комуникациите са били изключени. Андройдът потвърждава. Имало е код за отключване при извънредни обстоятелства. Регистрирано е влизането на жертвата, а после задействането на системата в шестнадесет и тридесет и три. Никакво друго проникване или опит за проникване до тази сутрин в девет и осемнадесет.

— Добре. — И Ив, и Пийбоди отвориха чантите си с принадлежности за оглед, сложиха запечатващ спрей. — Запис включен — каза тя, преди да прекрачи прага.

Малко неща можеха да я изненадат. Беше ченге от близо дванайсет години и макар да знаеше, че не е видяла всичко — това бе невъзможно — вече имаше предостатъчно опит.

Но издължените ѝ кафяви очи се отвориха широко, когато надникна в залата.

— Леле, това е нещо, което не може да се види всеки ден.

— Господи! О, господи...

Пийбоди затаи дъх.

— Дори не си помисляй да офейкаш.

— Няма да го направя... — Пийбоди мъчително преглътна.

Тялото лежеше с разперени ръце и крака сред локвата кръв, която се бе разпростряла по целия под. Главата бе на няколко крачки, с изцъклени очи и зяпнала уста.

— Очевидно жертвата е била обезглавена, което е най-логичното предположение за причината за смъртта. Сам в холографска зала с активирана охранителна система, никакви оръжия. Интересно. Е, да огледаме.

Пийбоди отново преглътна...

— Заеми се с игралния пулт, виж какво е програмирал — нареди Далас. — Искам всички дискове от охранителни камери, от цялата сграда и това помещение.

— Веднага — каза Пийбоди, благодарна, че ще може да стои подалеч, докато Ив се приближаваше към трупа.

За секунда свери пръстовите отпечатъци.

— Самоличността на жертвата е Барт Минък, живеещ на този адрес, възраст двадесет и девет години. — Извади чифт микроскопски очила. — На пръв поглед изглежда, че главата е била отсечена с един силен замах. Няма следи от рязане с трион или съсичане с брадва. — Не обърна внимание на дискретната въздишка на Пийбоди. — Освен това, жертвата е получила петнайсетсантиметров разрез на лявата ръка. Има няколко леки рани, никоя от които не би могла да е фатална. Да бъде потвърдено от медицинската експертиза. Това ще хареса на Морис — добави Ив и се надигна да огледа главата. — Трябва да е било адски добре наточено острие, за да го обезглави така чисто. Била е нужна голяма сила. Вероятно вторият разрез е причинен със същото оръжие. Замахване напосоки. Самозащита. Не е дълбок.

Коленичи съвсем близо до главата.

— Тук няма нищо, което би могло да нанесе тези рани. Не е възможно сам да е отсякъл главата си, съзнателно или случайно, с предмет от тази стая.

— Не мога да заредя програмата — оплака се Пийбоди. — Дори за да се извади дискът, е нужен цифров код. Имам само часа на стартиране и край. Работила е малко повече от трийсет минути и е спряла в седемнадесет и единадесет.

— Значи се е прибрал, качил се е тук почти веднага, заредил е играта. Както изглежда, играл е около половин час. Трябват ни хора от електронния отдел и оперативната група. Искам незабавен

токсикологичен анализ. Може би някой му е пробутал нещо, повлиял му е да го пусне през охранителната система и по някакъв начин да остане нерегистриран. Уреди това, после поеми андроида. Аз ще се занимавам с приятелката му.

Ив откри Сиси в мултимедийната зала на първия етаж. Симпатичната блондинка с буйни къдрици седеше на едно от огромните меки кресла, което почти я бе погълнало. Беше подвила нозе и държеше ръцете си с преплетени пръсти в скута. Очите ѝ — големи и яркосини, бяха зачервени, подпухнали и все още изцъклени от ужас.

Ив отпрати полица с жест, приближи се и седна до нея.

— Госпожице Роув?

— Да. Казаха ми да остана тук. Взеха линка ми. Трябва да се обадя на някого, нали? На някого...

— Ще ви го върнем. Аз съм лейтенант Далас. Ще ми кажете ли какво се случи?

— Вече обясних. — Сиси плахо се огледа наоколо. — На другите полицаи. Помислих си: „Дали Барт ми е скроил номер?“. Понякога го прави. Измисля разни номера. Обича да се шегува. Шега ли е всичко това?

— Не, не е. — Ив седна на стола срещу нея, за да срещне погледа ѝ. — Снощи сте щели да се видите?

— В моя апартамент. В осем. Приготвих вечеря. Щяхме да вечеряме у дома, защото обичам да готвя. Е, понякога. Но той не дойде.

— Какво направихте?

— Случвало се е да закъснее. Няма проблем. Увелича се в игрите. И аз закъснявам, така че нямаше нищо необичайно. Но не се появи и не отговаряше на линка. Позвъних и в компанията, но Бени каза, че си е тръгнал малко след четири часа, за да поработи у дома.

— Бени?

— Бени Леман. Работи с Барт и все още бе там. Често остават до късно.

— Дойдохте ли тук да видите какво прави?

— Не. Канех се, но побеснях, защото доста се бях постарала, нали разбирате? Искам да кажа, бях сготвила, бях купила вино и свещи, всичко... — Пое си дъх и пискливо запелтечи: — Нито дойде,

нито ми се обади, за да каже, че ще закъснее. Вярно, забравя, но винаги го прави, преди да стане твърде късно. Записва си на органайзера. Но бях адски ядосана, а навън имаше буря. Помислих си: „Няма да изляза в този порой“. Затова пийнах вино, хапнах и си легнах. Мамка му!

Сиси закри лицето си, леко захлипа и се олюля, докато Ив мълчаливо я изчакваше.

— Просто си казах: „Мамка му, майната ти, Барт!“, защото бях приготвила истински вкусна вечеря. Но тази сутрин все още бях бясна, защото нито дойде, нито ми се обади, а съм на работа чак от десет, така че наминах. Помислих си: „Е, това ще бъде първата ни голяма кавга, защото не се постъпва така“. Нали?

— Не. Откога се срещаете?

— Почти от шест месеца.

— И щеше да бъде първата ви голяма кавга? Сериозно?

Сиси леко се усмихна, въпреки сълзите в очите ѝ.

— Понякога се ядосвах, но човек не може дълго да се сърди на Барт. Толкова е сладък. Ала този път щях да излея гнева си. Лея ми отвори.

— Коя е Лея?

— А, домашният му андроид. Поръчал я проектирана да изглежда като принцесата от „Междузвездни войни“. От „Завръщането на джедаите“.

— Ясно.

— Тя каза, че Барт е в холографската зала, при задействана охранителна система и изключени комуникации. „Не ме безпокойте“. Според сутрешните ѝ отчитания, не беше излизал оттам от вчера около четири и половина. Разтревожих се, че може да се е почувствал зле или припаднал, и я убедих да проникне през системата.

— Убедила си един андроид?

— Барт я програмира да ме слуша няколко месеца след като се сблизихме. Освен това, беше прекарал вътре повече от дванайсетчасовия лимит. Когато отвори вратата...

Устните на Сиси затрепериха, очите ѝ отново се насълзиха.

— Как може това да е истина? Първо повярвах и се разпищях. После си помислих, че е някаква шега или андроид, и отново се вбесих. Но видях, че е Барт. Беше Барт. И беше ужасно.

— Какво направи?

— Мисля, че щях да припадна. Но се задържах на крака. Не знам, за секунда или минута ми причерня, зави ми се свят, а когато се опомних, побягнах. — Сълзите потекоха по зачервените ѝ бузи. — Изтичах надолу по стълбите. Едва не паднах, но стигнах до долния етаж и позвъних на деветстотин и единайсет. Лея ме накара да седна и ми направи чай. Каза, че е станала злополука и трябва да изчакаме полицията. Предполагам, че и това е в програмата ѝ. Но не може да е било злополука. Как е възможно? А явно е било.

— Познаваш ли някого, който би поискал да навреди на Барт?

— Как може някой да го мрази? Та той е просто едно пораснало дете. Много умно и пораснало...

— А семейството му?

— Родителите му живеят в Северна Каролина. Купил им е къща на плажа, за каквато винаги са мечтали, веднага щом бизнесът на „Ю-Плей“ потръгнал. О, господи, господи, родителите му! Някой трябва да им каже.

— Ще се погрижа за това.

— Добре, добре... — Сиси затвори очи. — Добре. Защото не мисля, че аз бих могла. Не зная как. Нямам представа как ще го преживея.

— А нещо свързано с теб? Имаш ли стари гаджета?

Очите ѝ щяха да изскочат.

— Не, за бога! Искам да кажа, да, имала съм гаджета преди Барт, но никой от тях не би сторил това... Не съм скъсала по начин, който може... Когато се запознах с Барт, няхах сериозна връзка с никого.

— А бизнесът му? Налагало ли се е скоро да уволни или порицае някого?

— Не мисля. — Изтри сълзите си, докато размишляваше, бърчейки съсредоточено чело. — Не ми е споменавал, а щеше да ми каже. Така мисля. Мразеше противопоставяне, освен в игрите. Щеше да ми каже, ако е имал неприятности с някого на работата, сигурна съм. Той е весело момче. Развеселява хората. Как е могло да се случи? Нямам представа как е станало. А вие?

— Все още не.

Ив уреди да изпратят Сиси до дома ѝ и започна оглед на всички стаи. Бяха доста на брой, всяка проектирана така, че обитателите ѝ да се забавляват на спокойствие. Дълбоки кресла, огромни дивани в крещящи цветове. При Барт нямаше нищо мрачно. Менютата за автоматичните готварски печки и машинките за лакомства отново бяха по хлапашки вкус — пици, хамбургери, хотдог, чипс, бонбони. Имаше повече газирани, отколкото вино, бира и друг алкохол.

Не намери никакви незаконни вещества, само най-безобидни лекарства в аптечката.

Почти бе завършила първоначалния си оглед на главната спалня, когато влезе Пийбоди.

— Не се натъкнах на нищо незаконно — започна Ив. — И никакви сексиграчки, въпреки че е имал няколко порнофилма и видеоигри. Повечето компютри са с пароли, а останалите са само за игри. Никаква информация или комуникации.

— Андройдът потвърждава показанията на приятелката пред първия пристигнал полицай — докладва Пийбоди. — Жертвата ѝ е казала да се изключи за нощта и паметта ѝ потвърждава, че го е сторила. Има функция автоматично събуждане в девет, която се е задействала, защото не е имало кой да я включи по-рано. Малко ме плаши.

— Защо?

— Много е ефективна. И не изглежда като андроид. Няма издайническите знаци, като заекване от време на време или празен поглед, докато обработва информация. Определено е доста усъвършенстван модел. Знам, че не е изживяла шок и не може да скърби, но изглежда, сякаш е така. Наистина. Попита ме дали някой ще се обади на родителите му. Това е активно мислене. Не като на робот.

— Или резултат от старателно и предвидливо програмиране. Да узнаем нещо повече за „Ю-Плей“. Човек не може да си позволи триетажно жилище в този квартал, ако печели мизерни центове. Да видим кой ще получи парите и кой ще наследи компанията. Трябва да разберем върху какво е работел. И кой е бил добър колкото него.

Замълча, отново огледа стаята.

— Някой е влязъл тук, заблудил е андроида и е проникнал в холографската зала, без да остави откриваемы следи.

Познаваше само един човек, способен на това, и бе омъжена за него. А може би Рурк познаваше друг.

— Най-неотложната задача е да извадим диска от компютъра в холографската зала, да го стартираме.

— Екипът от електронния отдел пътува насам, както и криминалистите. Един от полицаите е взел всички записи от охранителните камери за последните двайсет и четири часа.

— Продължи огледа на стаите. Аз ще съобщя на близките. Ще видим какво могат да направят компютърните гении — и тръгваме към „Ю-Плей“.

Имаше нужда от няколко мига насаме след обаждането. Току-що бе разбила живота на двама души, за чието съществуване не бе и подозирала допреди час, помисли си Ив, докато седеше на ръба на леглото на Барт Минък. Вече никога нямаше да бъдат същите, нищо нямаше да бъде същото за тях както преди.

Това причиняваха убийствата. Отнемаха животи, разбиваха други, променяха трети завинаги.

Защо ли някой бе поискал да унищожи Барт Минък? И защо бе избрал този начин?

Пари. Ревност. Отмъщение. Тайни. Страст.

По всичко личеше, че е заможен. Ив направи бърза, стандартна финансова справка. Е, добре, имаше пари, а и „Ю-Плей“ бе силна млада компания. В първия момент инстинктивно прие думите на Сиси за истина. Нямаше ревниви бивши. Но парите често пораждаха завист. Отмъщението можеше да дойде от конкурент или служител, който се чувства пренебрегнат или недооценен. Тайни? Всеки имаше свои. Страст? Определено страстта на жертвата бяха игрите.

Методът... Убийство по време на игра. Струваше ѝ се някак поетично и извратено. Обезглавяване... Отделяне на главата, при което тялото пада. Минък бе мозъкът на „Ю-Плей“, бързата справка за компанията бе достатъчна, за да се убеди Ив в това. Дали „тялото“ щеше да рухне без него? Или някой бе готов и очакваше да я завземе?

Каквито и да бяха отговорите, методът бе дързък, целенасочен и сложен. Безспорно имаше по-лесни начини да убиеш някого. Доста

вероятно бе убиецът да е също толкова страстен геймър, колкото жертвата.

[\[1\]](#) Превод Валери Петров ↑

2.

Ив чу Макнаб, преди да го види. Ако беше някое дете, а не зрял мъж, думите му не биха я учудили.

— Мили боже! — възкликна той. — Това място е връхът на сладоледа!

— По-спокойно, момче. Това е местопрестъпление.

Гласът на Фийни прозвуча укорително, но тя долови нотка на вълнение. Капитанът от електронния отдел и бивш неин партньор не беше просто зрял мъж, а дядо, помисли си Ив с удивление.

Е, може би компютърните гении дълбоко в себе си винаги оставаха деца.

— Някой трябва да каже нещо. Като молитва.

Бяха довели и Календър. Задъханият ѝ шепот накара Ив да поклати глава. Може би бе очаквала нещо повече от нея като жена.

Ив застана до стълбите и погледна надолу към тримата. Видя посребрелите коси на Фийни, сивкаво-рижи, изгарящите окото оранжеви панталони на Макнаб и ярките слънца на блузата на Календър.

— Когато приключите със зяпането и ахкането, заповядайте горе. Имаме малко досадно убийство за разследване.

Фийни вдигна глава и Ив забеляза, че е била права — на обикновено бледото му лице се бе появила руменина от вълнение. Макнаб се хилеше и лъскавата му руса конска опашка подскачаше, докато пристъпваше с игрива походка. Календър поне имаше благодарумието да свие рамене с глуповата усмивка.

— Това място е свещен храм за всички почитатели на електронните игри — заяви Макнаб.

— Сигурна съм, че мъртвецът тук ще бъде поласкан от одобрението ви... — рече Ив. — Холографската зала е на третия етаж.

Тя тръгна нагоре, но се спря за миг, когато видя, че главният медицински експерт Морис не е изпратил някого от екипа си, а е дошъл лично.

Изглеждаше добре, както винаги. Елегантният му черен костюм не приличаше на погребален благодарение на тънките сребристи райета и изтънчените шарки на вратовръзката. Все пак напоследък ѝ се струваше, че често се облича в черно — като трогателен символ на скръбта си за любимата, която бе загубил.

Една сутрин през пролетта Ив бе разбила и неговия живот и знаеше, че никога вече няма да бъде същият след тази загуба.

Навярно усети присъствието ѝ, защото заговори, докато оглеждаше трупа:

— Човек не вижда подобно нещо всеки ден, дори и да е един от нас.

— Така казах и аз.

Едва сега вдигна поглед и екзотичните му черти се смекчиха от лека горчива усмивка.

— Обезглавяването не е често срещан метод за убийство. Когато получих съобщението, исках да го видя лично. — Кимна към трупа. — По пръските и локвата личи, че е станало с един замах... Главата е тупнала и се е претърколила. Удивителна случайност е, че се е спряла с лицето нагоре и към входа. Изглежда нещастникът е умрял, преди да разбере, че главата му я няма. Но ще съберем останките му, ще ги откараме и ще видим...

— За толкова чисто обезглавяване е нужна голяма сила и дяволски добре наточено острие.

— Съгласен съм.

— Приятелката му е около метър и петдесет и пет, може би тежи петдесет кило с дрехите. Няма толкова сила. Андройд би ли могъл да го направи?

— Възможно е, ако някой е изменил и задействал програмата.

— Не попаднах на нищо, което да подсказва самоубийство, но е логично, предвид обстоятелствата, да е поискал да сложи край на живота си по уникален начин. Програмира андроида, той свършва работата, а сетне унищожавя оръжието и включва отново охранителната система. Струва ми се глупаво, но е напълно възможно.

— Хората често вършат неразбираеми неща. Затова са толкова интересни същества. Играел ли е?

— Очевидно. Дискът, който е инсталирал, е защитен, все още е в компютъра. — Ив посочи към пултовете. — Компютърните гении

идват. Може би и андроидът е участвал в играта и нещо ужасно се е объркало. — Тя поклати глава и пхна ръце в джобовете си. — Няма начин да се е препрограмирал сам. Вярно, че е последна дума на техниката, така смята Пийбоди, но това надминава всичко. Андроидите се нуждаят от оператор, човек, който да промени програмата им.

— Така е, доколкото знам, но аз не разбирам много от тези неща. По принцип човекоподобните андроиди ми се струват някак зловещи и малко жалки.

— Да! — Тя извади ръката си от джоба и посочи към него. — Именно.

— И щом не могат да вършат неразбираеми неща, без да бъдат програмирани от човек, те просто не са толкова интересни. — Морис се изправи, залитайки. — Трябва да попиташ цивилния си консултант. Сигурно ще знае каквото трябва.

— Ще видя какво ще кажат спецове от електронния отдел, преди да безпокоя Рурк.

В този миг Ив забеляза въпросните спецове да влизат.

— О-хо-хо — възкликна Макнаб. — Много жалко, мамка му. Барт Минък, младият гений...

— Винаги съм си мислила, че ще стигне далеч... — намръщи се Календър. — Съжалявам.

— Неизбежно е. Това е за Морис. — Ив посочи с палец към обезглавения труп, после към пулта. — А това е за вас. Изглежда жертвата е влязла тук, за да играе или може би да изпробва нова програма. Каквото е сложил в компютъра, все още е вътре. Има парола и защита. Трябва ми невредимо, както и компютърът. Искам щателна проверка на охранителната система на тази врата и на входа. Според паметта никой не е влизал или излизал, след като той се е заключил вътре, но щом явно не си го е причинил сам, значи някой все пак е успял да проникне. Ние с Пийбоди отиваме в компанията. Всеки тук има глава на раменете си, нали? Несъмнено. Ще очаквам някакъв напредък до часа, когато се видим в Централата.

Ив ги остави и повика Пийбоди.

— Полицайте разпитаха съседите — докладва Пийбоди, когато излязоха. — Това жилище заема последните три етажа от кооперацията, така че не узнахме почти нищо. Портиерът, който е бил дежурен снощи, пристигна веднага щом му се обадохме. Потвърждава

часа, в който Минък се е прибрал, и се кълне, че никой не го е търсил и не се е качвал при него до тази сутрин, когато е дошла приятелката му.

— Един умен компютърен гений назначава, работи и общува с други умни компютърни гении. Да видим кой не е харесвал добрия Барт.

„Ю-Плей“ се помещаваше в огромен бивш склад. Цареше динамика и Ив бе поразена от неизчерпаемата енергия, която сякаш се носеше из въздуха. От безбройните компютри и монитори, отворени офиси и лаборатории се чуваха звуци на блъскащи се коли, космически войни, истеричен смях, гръмогласни заплахи и победни възгласи.

Малки светове, сложни фантазии, безкрайно състезание, помисли си Ив. Как можеше човек да запази разсъдъка си тук?

Хора, някои от които изглеждаха едва пораснали достатъчно, за да могат да си купуват бира, всичките облечени в искрящи цветове или провиснали широки дрехи, подскачаха по четирите отворени етажа. Струваше й се, че говорят едновременно на своя неразбираем технически език, докато работят на пултове, разговарят по микрофони със слушалки, играят на смарт екрани и се наливат с газирани питиета.

Като целия електронен отдел, дрогирани със „Зеус“, помисли си Ив.

— Това е светът на компютърните манияци — отбеляза Пийбоди. — Или галактиката на гениите. Не мога да реша кое от двете, защото тук е пълно с манияци и гении.

— Светът на манияците в галактиката на гениите. Как чуват мислите си? Защо никой не затваря врати?

— Като човек, който съжителства с компютърен гений с известни признаци на маниякалност, мога да кажа, че според тях движението и постоянният хаос поддържат енергията им и острия им ум.

— Накрая главите им ще експлодират.

Ив се загледа в хората, които слизаха или се качваха със старите товарни асансьори със стъклени кабинки. Някои тичаха по железни стълби със спортни обувки или маратонки. Други, изтегнати на кресла и дивани, играеха на компютърни игри със съсредоточеното изражение на маратонци.

Ив набеляза една от тях — млада жена, облечена със странни работни дрехи, които сякаш бяха опръскани с бои от немирнен малчуган.

— Кой е шефът тук?

Жената — с множество обици на ушите, носа и веждите — примигна.

— Чий шеф?

— На всичко това. — Ив посочи с широк жест лудницата наоколо.

— Барт. Но все още не е дошъл. Мисля, че не е.

— Кой е заместникът му?

— Хм...

— Да опитаме с това.

Ив извади значката си.

— О, господи! Всичко при нас е законно. Ако искате да питате за лицензи и прочее, говорете със Сил, Бени или Вар.

— Къде да намеря Сил, Бени или Вар?

— Ей там... — Момичето посочи нагоре. — Може би на третия етаж. — Завъртя се, вдигна поглед. — Бени е там, на третия. Дългуч с червени плитки. Имам работа, така че чао.

Бени Леман беше висок поне метър и деветдесет, по преценка на Ив, и навярно тежеше най-много шестдесет кила с мокри дрехи. Имаше фигура на бастун, кожа с цвят и блясък на абанос и огненочервени коси, сплъстени на расти.

Още преди да стигнат до третия етаж, тъпанчетата ѝ писнаха от шума, очите ѝ затрепериха от атаките на цветове и образи и реши, че „Ю-Плей“ е седмият кръг на ада, превърнал се в реалност.

Завари Бени да прави обичайните за компютърен гений ритмични подскачания, докато крещеше странни термини в микрофона си. С една ръка докосваше екрана на малък джобен компютър, а пръстите на другата се плъзгаха по смартскрийна пред него.

Все пак успя да я удостои с ослепителнобяла усмивка и да ѝ даде знак с ръка да изчака. За миг я връхлетя порой от думи за нано, майки, терабайтове и компютърно генерирани изображения.

Линкът върху претрупания му работен плот запиука и когато от джоба му прозвуча звън, Ив предположи, че и там има линк. Някой се показва на прага, повдигна палеца на едната си ръка, завъртя другата

напред-назад. Бени отвърна с кимване, свиване на рамене и леко раздвижване на стола и изглежда, това бе достатъчно ясен отговор за служителя, който се отдалечи.

— Извинявайте — заговори Бени с приятен глас, в който се долавяше лек островен полъх, и отново ѝ се усмихна, не обръщайки внимание на звъна и пиукането. — Малко сме заети тази сутрин. Ако сте тук за интервюто, трябва да отидете при Сил. Аз мога...

— Господин Леман... — Ив показа значката си. — Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Това е партньорката ми, детектив Пийбоди.

— Мили боже... — възкликна Бени. Въпреки че усмивката му не изчезна, в нея се прокрадна озадачение. — Някой е загазил, така ли? За какво?

— Може да се каже. — Тя даде знак на Пийбоди да затвори вратата. Беше стъклена, като стените, но поне донякъде изолираше шума. — Ще изключите ли този екран?

— Добре. Загазил ли съм? О, мамка му, да не би Монго да е докопал линка? Снощи не се прибрах, андроидът ми трябваше да се грижи за него...

— Кой е Монго?

— Папагалът ми. Добро момче е, но обича да използва линка за разни шеги.

— Не сме тук заради папагала ви, а заради Барт Минък.

— Барт? Барт ли е загазил? Това обяснява защо не мога да се свържа с него. Но Барт не би извършил нищо незаконно. Има ли нужда от адвокат? Трябва ли да... — За миг на лицето му се изписа озадачение и първи признаци на страх. — Пострадал ли е? Злополука ли е станала?

— Съжалявам, но трябва да ви съобщя, че господин Минък е бил убит вчера.

— О, стига! — Страхът бе заменен от насмешка и раздражение. — Вчера беше тук. Това не е смешно. Барт знае, че нося на майтап, но сега не ми е до шеги.

— Не е шега, господин Леман — спокойно каза Пийбоди. — Господин Минък е бил убит вчера късно следобед в дома си.

— Неее. — Детинското отрицание прозвуча разтърсващо, когато тъмните дълбоки очи се изпълниха със сълзи. Бени направи крачка

назад и просто седна на пода. — Не. Не Барт. Не.

За да срещне погледа му, Ив приклезна.

— Много съжалявам за загубата ви и разбирам, че е шок за вас, но трябва да ви задам няколко въпроса.

— В апартамента му ли е станало? Но Барт има добра охранителна система. Твърде доверчив е. Пуснал ли е някого вътре? Не разбирам. — Впери умоляващ поглед в нея, докато сълзите се стичаха по бузите му. — Сигурни ли сте? Напълно?

— Да. Познавате ли някого, който би искал да му навреди?

— Не и на Барт. — Бени поклати глава. — Не и на Барт... Кой... Как е убит?

Ив предпочете да не избързва с подробностите.

— Кога за последно се видяхте или разговаряхте с него?

— Вчера си тръгна рано. Не съм сигурен, но може би около четири. Имаше среща със Сиси. Момичето му. Искаше да свърши това-онова у дома. Беше истински щастлив. — Бени хвана ръката на Ив. — А Сиси? Пострадала ли е? Добре ли е?

— Да, нищо й няма. Не е била там.

Дишайки тежко, Бени затвори очи.

— Вярно. Той щеше да ходи при нея за вечеря. — Потърка бузи, после закри лицето си с ръце. — Не знам какво да правя.

— Имал ли е неприятности в компанията, с подчинените?

— Не, не... Нещата вървят добре, идеално... Тук е весело място. Барт е шеф на весела компания.

— А конкуренцията?

— Никакви сериозни проблеми. Хакери се опитват да проникнат във файловете ни или се промъкват агенти. Това е неизбежно. Приемаме го просто като поредната игра. Барт е внимателен. Всички внимаваме. Имаме надеждна система за сигурност. Редовно провеждаме скрининг, обновяване и отстраняване на бългове.

Вратата се отвори. Ив извърна глава и видя зашеметяваща азиатка с черни коси, вързани на тила, които се спускаха до кръста й. Очите й се открояваха искрящо зелени като на котка върху лице със съвършени черти.

— Бенс? Какво има, по дяволите? Затрупана съм с работа, а ти... Какъв е проблемът? — Жената се втурна вътре и приклезна до него. — Какво е станало?

— Барт, Сил. Мъртъв е.

— О, стига глупости.

Перна го по рамото и понечи да се изправи, но той сграбчи ръката ѝ.

— Сили, истина е. Това са детективи от полицията.

— Какви ги говориш? — Реакцията ѝ обиди Ив, когато грациозно скочи на крака. — Да видя значки.

Грабна нейната и извади мини скенер от джоба си.

— Е, добре, може да е истинска, но... — Сил замълча и ръката ѝ леко трепна, а погледът ѝ остана втренчен в името на значката, преди да погледне Ив. — Далас — прошепна. — Вие сте ченгето на Рурк.

— Ченге на Ню Йорк — поправи я Ив и прибра значката си.

— Ченгето на Рурк не се бърза. — Сил коленичи, обвини ръка около костеливите рамене на Бени. — Какво се е случило с Барт? О, господи, мамка му, какво се е случило?

— Има ли място, където можем да поговорим насаме, не на този етаж? — попита Ив.

— Аха. — Сил прокара ръка по лицето си. — Стаята за отдих. Един етаж по-горе. Мога да го уредя, но трябва да дойде и Вар. Важно е тримата да чуем всичко, преди да кажем на другите... — Извърна се, допря чело до това на Бени. — Ще наредя да освободят стаята и ще повикам Вар. Дайте ми минута. Бени ще ви придружи дотам. — Наведе се назад, пое си дъх, преди отново да срещне погледа ѝ. — Вие разследвате убийства. Знам това, значи Барт е... Мъчил ли се е? Само ми кажете дали се е мъчил.

— Предполагаме, че е станало много бързо.

— Добре... Заведи ги горе, Бенс, и не казвай нищо на никого, преди да узнаем какво се е случило. — Обхвана лицето му за миг. — Само изчакайте малко.

Сил стана, втурна се навън.

— Каква е твоята длъжност тук, Бени? — попита Ив. — Твоята, на Сил и на Вар. Кой какво място заема?

— О, всички се водим вицепрезиденти. Но Сил е по изпълнението, аз съм по изслушването, а Вар — по мисленето. Всеки тук знае, че може да се обърне към когото и да е от трима ни... Или към Барт, ако има идея или проблем.

— А каква беше неофициалната титла на Барт?

— Големият мозък. — Лицето му помръкна. — Винаги най-умният в стаята. Мисля, че е време да ви заведе горе.

Когато стигнаха, стенните екрани бяха празни, компютрите — тихи, а разхвърляните столове — свободни. Сил стоеше до един от няколкото автомата за напитки. Предлагаха богат избор от кафе и всякакви газирани питиета, бяха добре заредени с лакомства за подкрепление. Ив предположи, че менюто на автоматичните готварски печки е подобно на това в дома на Барт, и изведнъж страшно ѝ се прияде пица.

— Реших да си взема енергийна напитка, защото винаги се нуждая от ободряване — промърмори Сил. — Но се отказах. — Обърна се. — Вар ще дойде всеки момент. Не му споменах защо. Помислих си... Впрочем искате ли нещо? Мога да използвам картата си и за вас.

— Няма нужда, благодарим — каза Ив.

— Седни, Бени. Пийни... — Сил плъзна картата си, избра бутилка вода и му я подаде.

Грижи се за него, забеляза Ив. Не като любовница, а като любяща сестра.

Сил се върна до автомата, избра кафе.

— За Вар — каза тя. — Ще поиска кафе.

Той дойде бързо. Набит мъж на около тридесет, облечен с гащеризон в любимия на Макнаб жълтеникав цвят, галещ окото. Доста износените му обувки бяха в същото светлоотразително червено като тениската. Кестенявите му коси, оформени на къса прическа, обграждаха лице, което изглеждаше едновременно приятно и незабележимо.

— За бога, Сил, казах ти, че днес не мога да си поема дъх. Нямам време за почивка. И Барт все още е неоткриваем, а ме чакат купища задачи...

— Вар. — Сил му подаде кафето. — Трябва да поседнеш.

— Наистина трябва да се връщам на работа. Сериозно. Побързайте, защото... — Едва сега забеляза Ив и Пийбоди. — Извинявайте. — Лицето му стана по-приятно, когато на него се появи усмивка. — Не знаех, че си имаме компания. Вие ли сте репортерите от „Геймленд“? Очаквах ви едва следобед. Дотогава ще успея да въведа известен ред. Може би.

— Това са лейтенант Далас и...

— Детектив Пийбоди.

— Да. — Сил дълбоко си пое дъх и затвори стъклената врата. — Тук са заради Барт.

— Барт? — Последва експлозия от смях. — Какво е направил? Напил се е и е залитал по улицата? Трябва ли да платим гаранция?

— Седни, Вар — промърмори Сил.

— Защо? Какво има? — Насмешката изчезна. — О, за бога, да не са го нападнали и ограбили? Пострадал ли е? Добре ли е?

— От отдел „Убийства“ сме — каза Ив. — Барт Минък е жертва на убийство.

Кафето се изплъзна от ръката на Вар и се разля върху яркочервените му обувки.

— Какво искате да кажете? Какво означава това?

— Седни, Вар. — Сил го задърпа към стола. — Просто седни. После ще почистим.

— Но това е лудост. Барт не може да е... Кога? Как?

— Вчера, по някое време между четири и половина и пет, в апартамента си на няколко преки оттук. Намерила го е Сиси Роув по-рано тази сутрин в холографската зала. Бил е обезглавен.

След измъчената въздишка на Вар настъпи пълна тишина. До него Сил пребледня като мъртвец. Ръката ѝ затрепери и Вар я сграбчи.

— Някой е отсякъл главата му? — Когато Сил потръпна, Бени обви ръка около раменете ѝ и тримата седнаха на дивана един до друг. — Някой е обезглавил Барт?

— Точно така. Изглежда е бил в холографската зала в момента на нападението и е изпробвал игра от диск. Екипът от електронния отдел се опитва да извади диска от устройството. Ще ми трябва потвърждение къде е бил всеки от вас вчера от три до шест.

— Бяхме тук — тихо каза Сил. — Всички бяхме тук. Е, аз си тръгнах малко преди шест. Бях на курс по йога, който започва в шест. Съвсем наблизо е, на „Блосъм“. Бени и Вар все още бяха тук, когато излязох.

— Мисля, че аз останах до около шест и половина... — приглушено отрони Вар. — Отидох... Отидох си направо вкъщи. Групата ми има игра в ход, виртуална игра на „Уорлорд“, и играхме от

седем до десет. Бени все още не си бе тръгнал и вече беше тук, когато дойдох тази сутрин в осем и половина.

— Работих до късно и спах тук. Някои останаха до седем-осем часа. Не помня, но ще проверим регистрите. Задействах охранителната система, поработих до един и поспах. Никой от нас не би наранил Барт. Ние сме едно семейство.

— Трябва да узнаят... — Сил опря глава на рамото му за миг. — Това е една от стъпките. Има стъпки, които трябва да изминеш, за да стигнеш до следващото ниво. Ако Барт пусне някого в холографската си зала, значи или му има голямо доверие, или...

— Или какво? — подкани я Ив.

— Или иска да се изфука.

Гласът на Вар секна и отново настана мълчание.

— С какво може да е искал да се изфука? Върху какво работеше, какво отнесе у дома, за да играе или да се перчи?

— В момента разработваме доста неща — осведоми я Вар. — Много от тях са почти готови, други доизглаждаме. Барт често вземаше оригиналните дискове у дома, за да играе, да търси недостатъци и начини да ги отстрани. Така правехме всички.

— Трябва да е отразил някъде, че взема диска, нали?

— Да, разбира се. — Вар седеше с празен поглед. — О, мога да проверя. Ще отида да видя...

— Връщам се след малко, Пийбоди — каза Ив, кимна и тръгна след Вар, оставяйки партньорката си да продължи разпита на колегите му.

Слязоха с един от асансьорите и Вар даде знак на хората да се отдръпнат. От джобовете му звучеше пиукане и бръмчене. Ив видя как инстинктивно посегна към тях, но отпусна ръка.

— Досежат се, че е станало нещо, че нещо не е наред — каза той на Ив. — Какво да им кажем? Не знам какво да им съобщя.

— Трябва да разпитаме целия персонал. Колко души работят тук?

— В сградата ли? Около седемдесет. Имаме още два-триста в различни краища на страната, които ни сътрудничат виртуално, за продажби, тестване, такива неща...

Покани я с жест в офиса, който приличаше на вход на космически кораб.

— Това е работното място на Барт. Представлява копие на галактически команден център. Барт работи... работеше най-добре, когато му е забавно.

— Добре. Ще трябва да прегледаме нещата му тук и да вземем компютрите и комуникаторите.

— Не ви ли е нужна съдебна заповед или нещо подобно?

Ив го изгледа хладно.

— Искаш ли да дойда с такава?

— Не, съжалявам... — Прокара ръка през косата си и леко я разроши. — Не. Просто... Неговите неща. Със сигурност всичко, което е взел със себе си, е отразено в този компютър. Тук са всички описи. Четиримата имаме една и съща парола, за да проверяваме какво влиза и излиза. Има и втора, различна за всеки, нужна е, за да влизаме от своите компютри. За да не се обърка нещо, нали разбирате?

— Добре.

Въведе паролата ръчно, с гръб към Ив.

— Вар — каза той и доближи пропуска си за идентификация.

Вар получава достъп — потвърди компютърът.

— Покажи продуктите, изнесени от Барт за употреба извън компанията на двадесет и трети юни.

— Нека бъде през последната седмица — настоя Ив.

— Поправка, от седемнадесети до двадесет и трети юни.

Момент, ако обичаш. Как си, Вар?

— Не особено добре.

Съжалявам да го чуя. Ето списъка ти. Мога ли да помогна?

— Не точно сега, благодаря. Няма нищо за вчера. — Посочи към екрана. — Изнесъл е две разработки през седмицата, но е отбелязал, че са върнати обратно. Вчера не е вземал нищо.

— Искам копие от този списък и от всяка програма, която е изнесъл през тази седмица.

— О, господи! Не мога. Наистина не мога просто да ви дам копия от неща, които са в процес на разработване. — Изражението му се промени от шокирано в измъчено и тревожно. — Фирмена тайна. Никой от четирима ни няма право да дава подобни неща на външни лица. Бени не би го направил, преди да сме готови да го пуснем на

пазара. Затова често работи тук по цяла нощ. Нервнички при всяко изнасяне на недовършен продукт от сградата.

— Ще дойда със съдебна заповед.

— Боже мой! Не знам какво да правя. Не мога да мисля трезво. — Вар завъртя насълзените си очи и извърна глава. — Трябва да защитавам компанията и не искам да сторя нещо, с което да си навлека неприятности. Трябва да гласуваме. Тримата. Така ще вземем решение. Ще изчакате ли, докато решим какво да правим?

— Добре. А ти откога познаваше Барт?

— От колежа. Вече беше приятел със Сил и Бени. Сблизихи се още в първи курс, после просто... Виждате ли логото? — Посочи към логото на „Ю-Плей“ на екрана. — Беше измислил доста по-сложни и завързани, но се спря на това. Думите в квадрат. Каза, че квадратът — това сме ние, защото за успеха на компанията сме нужни и четиримата. Бихте ли ме извинили за минутата? Моля ви. Искан само да отскоча за малко до горе.

— Върви. — Когато той се втурна навън, линкът на Ив звънна. — Далас.

— Имам добра и лоша новина — подготви я Фийни.

— Първо добрата. Дотук е ужасна сутрин.

— Успяхме да измъкнем някои подробности за програмата в компютъра. Казва се „Фантастикъл“, с код *SID.12*, все още в процес на разработване. Бих казал, дванайсета версия. Има копирайт на „Ю-Плей“, а датата на последната редакция е преди два дни.

— Сам ли е играел, или е имал противник?

— Настроена е за един играч, но това е част от лошата новина. Няма начин да се установи от диска. Не можем да разберем какво представлява „Фантастикъл“, защото дискът се самоунищожи, когато разбихме последната защитна парола.

— По дяволите...

— Почти е неизползваем. Но може да изкопчим нещо с повече късмет. Трябва да имат копие. Това не може да е единственото.

— Ще го получа оттук. Трябва ми човек да вземе техниката от офиса на жертвата. Внимавайте да не съсипете още нещо.

— Обиждаш ме, малката.

— Е, нека да бъде ужасен ден и за теб — каза Ив, затвори и се свърза с Пийбоди. — Трябваш ми в офиса на жертвата, започни

предварителен оглед и не пускай никого. Аз се връщам горе.

— Разбрано. Имам показанията на тези двамата и ще направя справка за тримата. Днес ли ще разпитаме останалите от персонала?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще се ограничим с местонахождението им в часа на смъртта, докато ги проучим.

— Повече от седемдесет души са, Далас.

Ив въздъхна.

— Свържи се отново с Фийни. Нека дойдат и те с Макнаб и Календър. Поне говорят на техния език.

— Макнаб ще подмокри гащите, когато види това място.

— Ще бъде забавно, а? Ти тук, аз там. Тръгвай.

Ив затвори.

Не пое веднага нагоре. Убеди се, че Вар е прав — хората бяха усетили, че става нещо, че нещо не е наред... Зяпах я, шушукаха си зад гърба ѝ. Във въздуха витаеше уплаха, тревога и вълнение от неизвестното.

Какво става, какво са направили? Загазили ли сме?

Забеляза Вар, който се връщаше. Изглеждаше съкрушен и шушукането ставаше все по-натрапчиво.

Стори му път да влезе, после затвори вратата.

— Какво е „Фантастикъл“?

Той не отговори. Стоеше шокиран и мълчалив.

3.

— Ще получа съдебна заповед. — Ив отместваше поглед от лице на лице, търсейки признак на слабост. — Електронният отдел ще прерови всеки байт от всеки ваш файл. И ще затвора компанията ви, докато трае това. Може да отнеме седмици.

— Не можете да ни затворите — възрази Бени. — Имаме над седемдесет души персонал и още спецове, зависещи от нас онлайн. А и дистрибуторите, счетоводството...

— Да, жалко. Но убийството засяга всички.

— Хората имат сметки за плащане, семейства... — изтъкна Сил.

— А аз имам две парчета от Барт.

— Това беше подло — промърмори Вар. — Ужасно...

— Такива са убийствата обикновено. От вас зависи.

Ив извади линка си.

— Можем да повикаме адвокатите си. — Сил се спогледа с Бени, после с Вар. — Но...

— Убийството засяга всички — повтори Ив. — Ще получа заповед и ще достигна до отговорите. Просто ще стане по-бавно. Впрочем приятелят ви е в моргата. Но може би игрите са по-важни за вас.

— Не е просто игра. — Гласът на Бени издаде ярост. — Това е най-важният проект за Барт, за нас, за компанията. Най-строго пазената фирмена тайна. Дадохме клетва да не я обсъждаме с никого, който не участва пряко. Дори ние разговаряме за проекта само когато се налага.

— Сега се налага. На това е играл, когато е бил убит.

— Но... Не е възможно — започна Сил. — Казахте, че е бил убит в дома си.

— Точно така. В компютъра в холографската му зала беше открит диск с „Фантастикъл“.

— Грешите, сигурно има някаква грешка... — Пребледнял, Вар поклати глава. — Не може да е изнесъл игра в процес на разработване,

без да ни каже и без да го отрази. Това е нарушение на протокола.

— Взел я е у дома? Изнесъл я е от компанията, без да каже на никого от нас?

Бени се вираше в Ив с поглед, който издаваше шок и огорчение.

— Просто се опитва да ни накара да ѝ кажем...

— За бога, Вар, използвай главата си! — сопна се Сил. — Няма откъде да знае за това, освен ако наистина са намерили играта у Барт. — Когато притисна клепачите си с пръсти, на тях заблестяха много пръстени. — Беше толкова въодушевен, почти бяхме готови. Почти. Не разбирам защо я е изнесъл, без да ни предупреди и без да го отрази. Много държи всичко да бъде отразявано, но беше толкова надъхан.

— Какво представлява разработката?

— Интерактивна холографска фентъзи игра. Мултисензорна — продължи Бени. — Играчът или играчите избират от менюто нива, сюжетни линии, думи, епохи или могат да създават свои с персонализирани черти. Играта чете изборите на играча или играчите, действията, реакциите, движенията им и преработва сценария според тях. Почти е невъзможно два пъти да се разиграе точно едно и също нещо. Винаги дава на играча ново предизвикателство, нова посока.

— Добре, върхът на скъпите забавления, но не и зашеметяващо ново откритие.

— Сетивните въздействия са несравними — осведоми я Вар. — По-реални от всякога и операторът може да добавя нови характеристики в движение. Има награда и наказание.

— Наказание ли? — заинтересува се Ив.

— Да кажем, че си търсач на съкровища — обясни Сил. — Събираш знаци, скъпоценни камъни, старинни предмети или нещо друго — в зависимост от нивото и сцената. Но издъниш ли се, срещаш ново предизвикателство и губиш точки. Може да те нападнат вражески сили, да паднеш и да си счупиш глезена или да загубиш екипировката си в буйна река. При голяма издънка играта свършва и трябва да започнеш нивото отначало.

— Програмата засича всичко — продължи Бени, — пулса ти, кръвното, температурата. Като медицински уред. Създава предизвикателствата според специфичното ти физическо състояние. Съчетава усещания от най-висша виртуална реалност с усъвършенствани холограми, основани върху реални образи. Ако се

бориш с дракона, за да спасиш принцесата, усещаш топлината, тежестта на меча. Съсичаш дракона и принцесата е благодарна. Чувстваш и това. Истинско изживяване.

— А ако драконът победи?

— Тогава усещаш леко пробождане. Нищо болезнено, само изтръпваш за момент и както каза Сил, играта свършва. Можеш да започнеш отново — от тази точка или отначало, или да промениш някои параметри. Но програмата също се променя. Пренастройва се и преизчислява — добави той, очевидно увлечен от темата. — Героите във всяка версия са изградени със същата технология за изкуствен интелект, която се използва при андроидите. Приятели или врагове, те са програмирани да искат да спечелят битката толкова, колкото и играчът.

— Това е революция — вдъхновено обясни Сил. — Истинска революция в мултимедийните технологии. Работим върху няколко незначителни подробности и планираме да я пуснем на пазара навреме за празничната треска. Когато стане хит, приходите на „Ю-Плей“ ще бъдат главозамайващи. Барт искаше да я направим по-щадяща за потребителя и не чак толкова скъпа. Затова все още работехме върху версиите за домашен компютър и за игрален автомат и... Доста е сложно.

— Инвестирали сме много в технологиите, приложението, програмирането, симулациите. Ако изтече информация, преди да излезе на пазара...

Вар стисна устни.

— Това може да ни срине — довърши Сил. — Или пробив, или фалит.

— След шест месеца или година щяхме да настигнем „Сим Юлейт“. Щяхме да станем световен лидер и да продаваме дори в Космоса — продължи Бени. — Не е просто едnodневка, поредната игра за дечица. Ние щяхме да бъдем светът на геймърите. Но без Барт...

— Не знам дали ще се справим. Не знам как бихме могли — въздъхна Сил.

— Длъжни сме. — Вар хвана ръката й. — Не бива да се предаваме. Барт започна това и наш дълг е да го довършим. Трябва да

запазите играта невредима — обърна се той към Ив. — Ако някой докопа диска с разработката...

— Самоунищожил се е, когато хората от екипа ни са се опитали да го извадят.

— Сериозно? — Бени примигна. — Гениално. Съжалявам — припряно каза той. — Просто... Явно Барт е добавил такава защита. Затова е толкова велик.

— Колко копия има?

— Четири. По едно за всеки от нас, с което да работим. С това бях зает снощи — добави Бени. — Бях я настроил на симулация, изпробвах я като оператор и работех с андроид. Захващаме се с нея, когато другите от екипа си отидат.

— Значи само четиримата знаете за проекта?

— Не точно. Всички са наясно, че работим върху нещо голямо. Тук има доста забележителни мозъци — отбеляза Сил. — Използваме ги. Но никой не знае точно какво сме създали. Само отчасти. Някои от тях са достатъчно прозорливи, за да съберат повечето парчета от пъзела, но внимаваме да се разчува колкото може по-малко. Изтичането на информация е смърт в геймърския бизнес. — Изглежда осъзна какво е изрекла и потръпна. — Мислите ли, че някой е разбрал и е...

— Възможно е. Ще ми трябва копие от играта.

Тримата впериха ужасени погледи в Ив.

— Слушайте, ако е това, което казвате, и нещо изтече от моя отдел, ще осъдите отдела и може би град Ню Йорк за големи пари. Ако имам някаква вина, можете да съдите и мен. Ще загубя репутацията си, а доста вероятно и значката си, които са толкова важни за мен, колкото играта за вас. Единственото, което ме интересува за тази игра, е по какъв начин е свързана с убийството на Барт.

— Тя е ченгето на Рурк — каза Сил.

— Какво? Мамка му!

Сил се извърна и прониза Вар с поглед.

— Рурк няма да открадне от нас. Не би осквернил гроба на Барт, по дяволите! — Сълзите отново бликнаха. — Той ни помогна да започнем. Истински харесваше Барт.

— Рурк е познавал Барт? — попита Ив и сърцето ѝ се сви, но се опита да запази хладнокръвие.

— Искаше да ни привлече да работим за него. — Сил изтри сълзите с ръка, докато очите ѝ проблясваха като зелени езера. — Особено настояваше за Барт. Но ние искахме да постигнем успех сами. Той ни помагаше, даваше ни съвети, обсъждахме идеи как да стартираме. Всички имаме отворена покана от „Рурк Индъстрис“ за „Сим Юлейт“ или друг клон. Не би откраднал от нас. Ако трябва да дадем копие на някого, бих предпочела да е на нея и Рурк. Той ще се погрижи никой да не докопа играта. Би направил това за Барт.

Стана, все още с насълзени очи.

— Трябва да поговорим с адвоката. Да обсъдим как можем да се подсигурируем, да оформим документация за предоставянето на копие. Освен това, копирането ще отнеме време. Имаме много нива на защита и заема доста памет, така че няма да стане бързо. Може би за ден-два. Но аз ще се погрижа. Барт е мъртъв — каза тя, преди който и да е от приятелите ѝ да проговори. — Никой няма да ви създава пречки, докато разследвате кой го е сторил. Дори ние.

— Съжалявам — каза Вар, когато Сил излезе от стаята. — Не исках да кажа нищо лошо за Рурк.

— Няма проблем. — Линкът на Ив звънна, което бе сигнал, че екипът от електронния отдел е пристигнал. — Екипът ми вече е тук. Ще трябва да кажете на персонала си какво е станало.

Изпрати ги и повика Пийбоди.

— Узнах някои подробности за играта в компютъра на жертвата и по-късно ще те осведомя. Засега искам да разпределиш всички служители между петима ни. Намери пет места за разпити, поискай пълния списък на персонала, раздели ги. После ще посетим всеки, който днес не е на работа. Ще съберем показания, впечатления, лични данни и алибита. Ще проучим всички, после и семействата, и хора, с които се знае, че са контактували. И ще проверим финансите им. Може би някой е източвал информация за конкуренцията за малко повече пари.

— Мислиш, че е свързано с играта?

— Не е просто игра — каза Ив с лека усмивка. — Цяло приключение е. Трябва да се погрижа за нещо. Можеш да изпратиш моите тук, когато уредиш всичко.

— Запазваш прохладната стая за себе си.

— Да. Движение!

„Няма начин“, помисли си Ив. И без това щеше да го осведоми, когато се прибере. А и скоро убийството щеше да стигне до медиите. Той веднага щеше да узнае, защото следеше криминалните хроники. Това беше начинът му да бъде в крак с нея.

Ако разбираше нещо от акции, може би и тя щеше да следи движенията на борсата и бизнес новините. Беше добре за него, че нямаше понятие.

Реши да позвъни на личния му линк, предполагайки, че ще бъде твърде зает, за да вдигне, и ще трябва да остави съобщение на гласовата му поща.

Но лицето му се появи на дисплея и яркосините му очи срещнаха погледа ѝ.

— Лейтенант, радвам се да ви чуя.

Съчетанието на тези очи с лекия полъх от зелените хълмове и долини на Ирландия в говора му би накарало жена с по-слаба воля да се разтопи. Дори тя не можа да спре тръпката, която премина през нея.

— Извинявай, че те прекъсвам, каквото и да правиш.

— Тъкмо се връщам от бизнес обяд, хващаш ме в удобен момент.

Ив присви очи.

— Къде си?

— Във Флоренция. Спагетите бяха изключителни. С какво мога да ти бъда полезен?

— Поех нов случай.

— Нищо необичайно.

Най-добре направо да му обясня, реши тя. Това винаги се оказваше най-добрият начин.

— Жертвата е Барт Минък.

Промяната бе внезапна. Веселото, непринудено изражение и закачливият блясък в очите му изчезна. Дълбоките бръчки на гняв не помрачиха красотата на това поразително лице, но му придадоха суров и опасен израз.

— Какво го е сполетяло?

— Сега не мога да се впускам в подробности, но току-що разбрах, че си познавал Барт. Не исках да го узнаеш от медиите.

— Заради работата му или нещо лично?

— Твърде рано е да се каже, но има връзка с работата.

— Къде си сега?

— В „Ю-Плей“.

— Пристигам след двацет минути.

— Рурк...

— Ако е свързано с работата, мога да помогна. Иначе... Ще видим. Беше свястно момче, Ив. Добро, гениално и кротко момче. Искам да направя за него каквото мога.

Беше очаквала това.

— Намери Фийни, когато стигнеш тук. Съжалявам, Рурк.

— Аз също. Как е умрял? — Когато тя не каза нищо, тъгата надделя над гнева. — Било е ужасяващо, нали?

— Ще поговорим, когато дойдеш. Сложно е.

— Както кажеш. Добре че ти си поела случая. Скоро ще бъда там.

Ив си пое дъх. Щеше да помогне, помисли си тя, докато се взираше в празния дисплей на линка си. Не само за техническата част, а и относно бизнеса. Фийни и екипът му бяха специалисти по електроника, но не познаваха бизнеса. Рурк го познаваше.

Погледна часа и позвъни на Морис.

— Далас.

— Дай ми каквото можеш — настоя Ив. — Не знам кога ще мога да дойда.

— Вратите ми винаги са отворени за теб. Мога да ти кажа, че не е бил под въздействие на наркотици или алкохол. Жертвата е здрав мъж на двадесет и девет, въпреки че май е прекалявал със соевия чипс със сирене и лук и портокаловите газирани. Има няколко леки наранявания и по-сериозен разрез на ръката, всичките получени преди смъртта. Главата му е била отсечена с един замах с наточено широко острие.

— Като брадва?

— Не мисля. Повечето брадви са удебелени отзад, имат клиновидна форма. Бих казал — меч, много голям и здрав меч, използван със значителна сила, леко отвисоко. Безпогрешен замах. — Той го демонстрира, свивайки ръце, сякаш стиска дръжка на меч, замахна като с бейзболна бухалка и я стовари напред. — Аномалията...

— Друга версия, освен че е бил съсечен с меч?

— Да, друга... Има леко обгаряне по ръбовете на всички рани. Все още работя върху това, но предположението ми е за електрически ток. Има го дори при леките рани.

— Електрически меч?

В очите му проблесна насмешка.

— Нашата работа никога не е безинтересна, нали? Ще прекарам още доста време с него. Бил е интересен младеж.

— Да. Пак ще ти се обадя.

Тя прибра линка си и закрачи.

Убит, докато е бил сам, затворен в холографска зала с надеждна охранителна система. Обезглавен с меч, вероятно с електрическо острие.

Изглеждаше невъзможно.

Не можеше да е бил сам, защото бяха нужни двама — убиец и жертва. Това говореше за проникване през охранителната система. Или бе спрял играта на пауза, за да отвори, и бе пуснал убиеца си вътре. Можеше да бъде само човек, на когото има достатъчно доверие, за да покаже тайния си проект.

Което означаваше, че тримата му най-добри приятели са начело на списъка. Всички имаха алибита, помисли си тя, но колко трудно бе за един компютърен гений да се промъкне през охранителната система на сградата, да измине няколко преки, да проникне в апартамента и да помоли добрия си приятел Барт да си поиграят?

Това не обясняваше как са внесли оръжието вътре, но не бе непостижимо.

Някой го бе направил.

Сетне отново е настроил всичко, както е било, и се е върнал на работа.

Необходим му е бил по-малко от час, дори с времето за заличаване на следите.

Някой от „Ю-Плей“ или външен човек, спечелил доверието на жертвата...

Може би тайно гадже, което сам бе поканил, след като бе казал на андроида да се изключи. Обичал да се перчи. Мъжете често се перчеха, за да свалят някоя жена, особено за тайна връзка.

Мотивът не бе свързан със секс, но може би част от средството беше.

Плахо почукване на стъклената врата прекъсна разсъжденията ѝ. Момичето с шарените работни дрехи, помисли си Ив, когато влезе

служителката. Беше добавила към цветния ансамбъл зачервени, насълзени очи.

— Казаха да дойда да поговоря с вас, защото някой е убил Барт. Искам да си отида у дома.

— Да, аз също. Седни.

Когато преполови разпитите, Ив попадна на първата следа.

Двадесет и три годишният Роланд Чадуик не можеше да седи на едно място, но за компютърните манияци се знаеше, че са пословично нервни. Влажните му очи с цвят на лешник избягваха да срещат погледа ѝ. Но беше тежък ден, а някои геймъри имаха ограничени социални умения.

Все пак повечето от тях не се обливаха в пот на обилни, вонящи струи, сякаш са гузни.

— Откога работиш тук, Роланд?

Той се почеса по дългия заострен нос, раздвижи крака.

— Както казах, стажувах две летни ваканции и когато завърших колежа, постъпих на постоянна работа. Значи около година на щат, плюс двете лета преди това.

— Какво точно вършиш?

— Главно проучвания, като Бени. Какво има на пазара, какво можем да грабнем и изменим. Ако някой е напипал златна мина, преценявам докога да изчакаме, преди да поемем в същата посока, за да не ни обвинят, че сме откраднали нечия идея.

— Значи виждаш всичко в развитие, тоест още в проект.

— Почти винаги. — Роланд раздвижи рамене, потропа с крака. — Отчасти добивам известна представа. Трябва и да се проверяват заглавия, имена на герои, места и други неща от сорта, за да няма повторение или заимстване. Освен, разбира се, ако правиш нещо в знак на почит или продължение на серия.

— А вчера? Къде беше?

— Тук, мисля. Дойдох в девет и три, тръгнах си в пет. Или малко по-късно. Може би в пет и половина. Защото се помотах с „Джингъл“ след работа.

— Излиза ли от сградата за почивка, за обяд, преди да свърши работното ти време?

— Вчера не. Имах куп задачи. Двойна порция.
— Но по някое време си спрял за почивка, за обяд?
— Да, разбира се. Човек се нуждае от зареждане.
— Обади ли се на някого, за да си побърбите по време на почивката?
— А... — Погледът му се плъзна наляво. — Не помня.
— Сигурно помниш. Можеш да ми кажеш или просто ще видя кога можем да проверим компютъра ти, линковете ти.
— Мисля, че звъннах на Милт няколко пъти.
— А кой е Милт?
— Моят... Нали разбирате?
— Добре. Милт „Нали разбирате“ има ли си фамилия?
— Дубровски. Казва се Милтън Дубровски. Няма нищо нередно.
— Малко пот изби над горната му устна. — Не е забранено.
— Аха. — Ив извади джобния си компютър и стартира справка за Милтън Дубровски. — Значи с Милт живеете заедно?
— Нещо такова. Искам да кажа, той има свой апартамент, но прекарва повечето време при мен. Повечето...
— А с какво се занимава Милт?
— Актьор е. Много е добър. Очаква големия си пробив.
— Сигурно му помагаш, а? Да учи реплики.
— Да. — Отново последва свиване на рамене и потрепване с крака. — Забавно е. Като измисляне на сценарий за игра.
— Като актьор, сигурно и той ти дава някои добри идеи. Помага ли?
— Може би.
— Отдавна ли сте заедно?
— От девет месеца. Почти десет.
— Какво си му казал за „Фантастикъл“?
И последната капка руменина изчезна от лицето му. За момент остана напълно неподвижен.
— Ами...
— Казал си му само част от това, което знаеш, или всичко?
— Какво да знам?
— За новия проект, за голямата фирмена тайна... Мисля, че си наясно, щом се занимаваш с проучвания.

— Знам само каквото ми казват. Нямаме право да издаваме нищо. Подписали сме клетва да мълчим.

Ив продължи да се усмихва, докато сърцето ѝ биеше неудържимо.

— Но с Милтън сте „нали разбираш“ и си помагате. Той сигурно проявява интерес към твоята работа?

— Да, но...

— А голям проект като този е нещо вълнуващо. Всеки би споделил с партньора си.

— Той не разбира нищо от компютри.

— Наистина ли? Странно, имайки предвид, че два пъти е лежал в затвора за компютърни измами.

— Не е вярно!

— Ти си или идиот, Роланд, или хитър играч. — Ив присви очи. — Бих заложила на първото.

Нареди да откарат протестиращия и хленчещ Роланд в Централата и изпрати екип полицаи да издирят и доведат Дубровски.

В криминалното му досие не бяха отбелязани насилствени престъпления, забеляза тя, но винаги имаше първи път.

Довърши разпитите си, преценявайки, че дава на Роланд достатъчно време да престане да плаче, а на Дубровски — да се попържи на бавен огън. Попадна на още двама, които признаха, че са разговаряли за проекта с приятел или партньор, с когото живееха на семейни начала, но връзката Чадуик-Дубровски изглеждаше най-надеждната следа.

Отвори кутия пепси, докато слушаше доклада на оперативната група и нахвърляше записки. Вдигна поглед, когато вратата се отвори и влезе Рурк.

Променяше стаята с присъствието си, помисли си тя. Не само за нея, а навярно почти за всички. Определено промяната идваше от външността му. Беше висок и строен, с дълги черни коси и искрящи сини очи, които изгаряха и смразяваха. Но увереността, силата, която излъчваше, не можеше да не привлече внимание.

Дори сега, когато на невероятното му лице бе изписана тъга, той промени стаята с влизането си.

— Казаха, че си приключила с разпитите. Имаш ли минута?

Невинаги питаше, спомни си Ив. И тя невинаги ставаше и отиваше при него, за да му предложи утеха.

— Съжалявам за приятеля ти — каза Ив, когато обви ръце около врата му.

Прегръдката бе кратка — все пак стените бяха стъклени — но тя почувства как част от напрежението му изчезна, преди да се отдръпне.

— Не го познавах истински. Не мога да кажа, че сме били приятели, въпреки че разговаряхме непринудено. Толкова е жалко. — Бавно пристъпи към стената, погледна през стъклото. — С колегите му бяха на път да постигнат нещо голямо. Все още имаха доста пропуски, но държаха да се справят сами. Умни и находчиви... и достатъчно млади, за да вложат цялата си енергия.

— Какви пропуски?

Рурк извърна глава, леко се усмихна.

— Не е трудно да се досетиш. Въпреки че работата с компютри не е най-силната ти страна, сигурно вече си забелязала някои от тях.

— Когато повече от един човек знае една тайна, престава да бъде тайна.

— Точно така. По отношение на компютърните програми, изглежда, е изпитал всичко много добре. Ще поработя, за да разбера какво точно е намислил. Узнах, че сте загубили ценно доказателство.

— Самоунищожило се е, но успяха да изкопчат достатъчно, за да ми дадат отправна точка. Какво знаеш за тази игра — „Фантастикъл“?

— Виртуално-холографска фентъзи игра с герои и сценарии по избор на играча. Високо ниво на сетивно въздействие, постигано чрез отчитане на показателите на нервната система и мозъчните вълни на играча.

Това обобщаваше накратко същността на свръхсекретния проект, помисли си Ив.

— Кога го узна?

— О, преди известно време. Това е един от пропуските тук. Твърде много от хората му знаеха, а те, както всички, обичат да говорят.

— Познаваш ли Милт Дубровски?

— Не. Трябва ли?

— Просто отхвърлям възможно усложнение. Щом технологията, разработена за тази игра, е толкова революционна, защо все още я

нямаш?

— Всъщност притежавам нещо, което предполагам, че е доста близко, в процес на разработване. — Той застана до автомата, прегледа менюто и се отдръпна. — Но моите хора не говорят.

— Защото им се плаща добре и защото се страхуват от теб.

— Да. Сигурен съм, че Барт е плащал на своите достатъчно добре, но не вярвам да е имало страх. — Докосна ръката ѝ съвсем леко с върховете на пръстите, докато крачеше из стаята. — Харесвали са го. Бил е един от тях. Грешка е да бъдеш твърде близък с подчинените си, защото никога няма да гледат на теб като на човека, който ръководи всичко.

— Кога за последно се видя или разговаря с него?

— О, преди четири-пет месеца. Имах среща в този район и случайно го срещнах на улицата. Почерпих го една бира и си побъбрихме.

„Нервен е“, забеляза Ив. Обикновено тя крачеше така. Той изведнъж въздъхна и сякаш се опомни.

— Един от агентите ми откри Барт още докато учеше в колежа. След като прочетох доклада и направих малко проучване, си уговорих среща с него. Мисля, че беше на двайсет. Господи, толкова наивен, толкова сериозен. Предложих му работа, платен стаж, докато завърши, а после постоянно място.

— Страхотно предложение — отбеляза Ив.

— Беше ценна находка, но ми каза, че има планове да основе своя компания с трима приятели. Очерта бизнес плана си и ме помоли за съвет. — Рурк леко се усмихна — едва забележимо трепване на изваяните му устни. — Трябва да призная, че бях смаян. Няколко пъти се срещнах с четиримата и направих каквото мога, за да им помогна да избегнат някои клопки. Никой от нас не предвиди тази.

— Щом е бил толкова откровен с теб от самото начало, може би се е разбърлял така и пред други хора.

— Възможно е, въпреки че това е една от клопките, за които ги предупредих. Той... Те искаха нещо свое, а аз познавам това желание, тази потребност. Момчето ми харесваше и беше лесно да им помогна да стартират.

— С пари ли?

— Не. — Рурк повдигна рамене с нехаен жест. — Щях да им дам, ако бяха поискали. Но имаха свои спестявания, а човек работи упорито, ако не постига нещата лесно. Бях купил този имот...

— Този ли? Сградата е твоя собственост?

— Беше, спокойно... — каза той с леко раздражение. — Нямам никакво участие тук. Дадох им я под наем за известно време и когато бизнесът им потръгна, поискаха да я купят. Както казах, момчето ми харесваше, така че им я продадох. Аз получих своето, те — също. Добра сделка за всички.

— Бизнесът им е доста доходен.

— Относително.

— В сравнение с твоя — капка в морето, но парите са мотив... Особено онези, които би донесла новата им технология. Ще могат ли да продължат дейността на компанията без Барт?

— Никой не е незаменим. Освен теб и мен.

— Аха. — Ив присви очи и обясни сякаш на себе си: — Ще делят на три, вместо на четири.

— И ще понесат удара от загубата на четвъртия. — Той леко се усмихна на разсъжденията ѝ. — От бизнес гледна точка, елиминирането на Барт е глупав ход. Той беше водещата фигура — обясни Рурк, — лицето на компанията, голямото име. И беше добър в тази роля.

— Но такова убийство? Сензационно и свързано с бизнеса. Ще привлече страхотно медийно внимание. Подобна безплатна реклама води до продажби от чисто любопитство.

— Права си. — Той се замисли. — Но това е временен успех и все пак глупав бизнес ход. А и дори динамиката помежду им да се е променила, трудно мога да си представя някой от другите трима да нарани Барт.

— Хората вършат необясними неща. Имам още една следа. Фийни ще ти даде работа, ако искаш. Трябва ми копие от диска с играта. Ще ми извадят, но ще стане твърде бавно. Щом ти имат доверие, можеш да им помогнеш да побързат.

— Ще видя какво мога да направя.

— Аз тръгвам.

Той хвана ръката ѝ, докато вървеше към вратата.

— Пази жена ми.

— Може да се пази сама.

— Когато се сети, че трябва.

Ив излезе и тръгна надолу. Погледна назад и го видя застанал до стъклената стена, с ръце в джобовете. Невероятното му лице все още беше помрачено от онази тъга, която може би само тя долавяше.

4.

Завърнала се сред оживлението в полицейската централа, Ив се взираше в Роланд Чадуик през огледалното стъкло в стаята за наблюдение. Той все още се потеше леко, а подпухналите му от плач очи уплашено се взираха ту в една, ту в друга посока, сякаш очакваше нещо да се материализира в ъгъла и да го захапне.

Идеално.

— Ще го подхванем заедно — каза Ив на Пийбоди. — Първо аз ще го сплаша. Очаква това от мен.

— Иначе щеше да му предложиш билков чай и пухена възглавничка.

— Ще оставя това на теб, след като излетя от стаята ядосана, хвърляйки смразяващи закани.

— А аз ще го успокоявам, докато излее душата си.

— Такъв е планът.

Ив остана загледана през стъклото, когато Роланд отпусна глава на масата, сякаш искаше да поспи. Не би се изненадала ни най-малко, ако беше засмукал палец.

— Докато си заета с него, аз ще започна с Дубровски. Бил е наш гост няколко пъти и със сигурност знае, че приятелчето му е мекушаво. Вярвам, че и той ще развърже езика си.

Пийбоди се усмихна, когато Роланд захлупи лице върху свитите си ръце.

— Моят човек ще проговори пръв.

— Може би. Да видим.

Ив влезе със сурово изражение, сякаш бе готова да го заръфа с наслада. Роланд рязко вдигна глава и се сгърчи на стола.

— Запис — включен. Лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди, разпит на Роланд Чадуик във връзка с убийството на Барт Минък. Роланд Чадуик — продължи тя, изричайки двете му имена, за да прозвучи по-заплашително, — прочетоха ли ти правата?

— Да, но...

— Разбираш ли правата и задълженията си в този случай?

— Да, добре, но...

Тя стовари папката си между тях така силно, че ударът отекна като плесница. Накара го да замълчи.

— Работеше за Барт Минък, нали така?

— Да, госпожо, казах ви, че...

— Можеш ли да потвърдиш местонахождението си вчера?

— Бях си у дома. Искам да кажа, бях на работа, а после...

— Кое от двете? — процеди тя през зъби, навеждайки се ниско над масата. — У дома или на работа? Лесен въпрос, Роланд.

— Бях... Бях на работа цял ден, до края на работното време. — Докато думите се отронваха от устата му, руменината на лицето му ту избледняваше, ту отново се връщаше. — Затворих всички програми, както се полага. Беше след пет. Можете да проверите.

— Винаги ли затваряш програмите, Роланд? Всеки път, когато напускаш сградата? Абсолютно?

— Е, почти. Със сигурност в края на деня. Тогава — да. Не съм направил нищо. Не разбирам защо се държите така с мен. — Гласът му звучеше все по-пискливо, заплашвайки да достигне честота, доловима само за кучешки уши. — Не съм направил нищо.

— Така ли? Господин Барт не би се съгласил. Може би щеше да ни каже нещо интересно по въпроса. Ако не беше мъртъв. — Ив отвори папката и извади снимките от местопрестъплението. — Малко е трудно човек да говори, когато главата му е в другия край на стаята.

Роланд погледна към снимките и лицето му позеленя. Успя само да изломоти:

— Боже...

Подбели очи и се свлече на пода.

— О, мамка му! — Ив въздъхна и опря юмруци на хълбоците си. — Донеси му вода, Пийбоди.

— Грациозно падане.

Пийбоди отиде за чаша вода, а Ив приклепна и потърка бузите на Роланд.

— Студени са. Не се преструва. Хайде, Роланд, съвземи се. Да повикаме медицинско лице, в случай че... Почакай, свестява се. Роланд!

Каза го рязко и клепачите му трепнаха, после се повдигнаха. Кимна на партньорката си да поеме ролята на ласкава медицинска сестра.

— Добре ли сте, господин Чадуик? — Пийбоди приклепна, повдигна главата му. — Пийнете малко вода. Само глътка. Така. Поемете си дъх. Имате ли нужда от медицинска помощ?

— Не... Ама какво стана?

— Припаднахте. Искате ли да повикам лекар?

— Не. Е, не мисля... Само трябва... — Широко отвори очи и сграбчи ръката на Пийбоди като спасителна сламка. — Не ме карайте да ги поглеждам отново. Не ме карайте.

— По-мъчително е да гледаш това, отколкото да бъдеш част от причиняването му? — хладно каза Ив.

— Не съм, кълна се. — Той почти пропъзля в скута на Пийбоди и Ив се убеди, че е свършила работата си. — Кълна се! Не ме карайте да поглеждам.

— Добре, добре. Не е нужно. Пийни още малко вода. Ще почакаме, докато дойдеш на себе си.

— Достатъчно. — Ив прибра снимките в папката си. — Щом искаш да го утешаваш, твой е. Аз не мога повече да стоя в една стая с него.

Лейтенант Далас излезе и затръшна вратата след себе си, но едва след като чу как Роланд задъхано благодари на партньорката ѝ.

Доволна от Първа част, тя се отправя към другата стая за разпити за Втора част.

Милт Дубровски имаше изтупан и зализан вид на мазник, който старателно се грижи за външността си. Навярно посвещаваше голяма част от деня си на фитнес тренировки и повечето от седмицата — на спа процедури. Косата му — на твърде идеални кичури, за да е дар от природата — се спускаше на изящни вълни покрай лице със съвършено правилни черти. Нежносините му очи затрептяха под дългите тъмни мигли, когато я посрещна с двайсеткаратова усмивка.

— Полицай, не знам защо съм тук, но поне гледката стана доста по-хубава.

— Лейтенант съм.

Усмивката му заблестя в синхрон с очите, когато сковано козирува.

— Тъй вярно, сър.

— Запис — включен. Лейтенант Ив Далас, разпит на Милтън Дубровски за убийството на Барт Минък.

— Какво? — Ярките му очи се отвориха широко и той затаи дъх.
— Барт е убит? Кога? Какво е станало?

— Не за първи път сте на разпит, господин Дубровски. — Ив потупа по папката с досието му. — Знаете, че аз задавам въпросите, а вие трябва да отговаряте. Прочетоха ли ви правата?

— Да, ченгетата, които ме доведоха тук. Но не ми казаха нищо.

— Можеш ли да потвърдиш местонахождението си вчера между петнадесет и двадесет часа? — Ив веднага заряза учтивата форма на общуване.

— Разбира се, разбира се... Бях в салона — „Ърбън Медоус“, от един до около три и половина, после пих кафе с приятелка. По-късно пообикалях по магазините и около пет и половина отидох у друг приятел. Роланд... Роланд Чадуик. Той работи за Барт в „Ю-Плей“. Прибра се малко след мен и останахме там до сутринта. Може да се закълне.

— Име и информация за контакт за приятелката, с която си пил кафе.

— Никакъв проблем. Брит Кейси. — Изрецитира номер на линк и адрес в Ъпър Уест Сайд. — Посещаваме семинари заедно. Семинари по актьорско майсторство. Срещаме се от време на време да обсъждаме професионални въпроси.

Беше добър, реши Ив, но не чак толкова... „Горкият Роланд — помисли си тя, — как може да бъде такъв наивник?“

— И кога се раздели с тази приятелка от актьорските семинари и си тръгна сам?

— Мисля, че около пет.

— Кафе и обиколка по магазините. Къде пихте кафе? Кои магазини посетихте? Имаш ли касови бележки?

— Наистина не си спомням името на кафенето. И не си купих нищо. Само разглеждах.

Ив остана с поглед, вперен в него.

— Добре, вижте. Бях в салона, както ви казах. Консултантката ми се нарича Нанет. Можете да я попитате. А срещата ми с Брит после не беше за кафе, ако ме разбирате. — Отново използва чаровната

усмивка, която сякаш казваше: „Мръсник съм, но няма начин да не ме харесаш“. — Отидохме в хотел „Оукс“ за няколко часа. Слушайте, тя е омъжена, а аз живея на семейни начала.

— С Чадуик?

— О, не. Но съквартирантката ми и Брит не знаят една за друга. Ще ви бъда благодарен, ако нещата останат така.

— Име на съквартирантката?

— Челси Сакстън.

Ив повдигна вежди.

— А къде точно се вместила Роланд Чадуик?

Дубровски сви рамене и смутено ги отпусна.

— Може да се каже, че почти съжителствам и с него.

— И той също не знае за другите две, както и те за него?

— Какво мога да кажа? Обичам да общувам с хората...

— За това е нужно доста умело шикалкавене. Хитрец като теб лесно би намерил време да се отбие и в апартамента на Барт.

— Никога не съм бил там. — Добави го нехайно, весело махвайки с ръка. — Няма за какво. Познавах го малко, разбира се, защото Роланд работи за него в „Ю-Плей“. Стори ми се приятно момче. Ро, разбира се, страшно му се възхищава. Не знам защо някой би убил горкия човечец.

— Умел си и в компютърните машинации.

— Хоби, в интерес на истината. Голямата ми страст е актьорството.

— Ако съчетаеш хобито със страстта си, можеш да натрупаш прилично състояние, като продаваш вътрешна информация на заинтересовани лица. Особено когато си завъртял главата на жалко кутре с нулев житейски опит като Роланд.

— О, не, Ро е сладур. Малко наивен във всяко друго отношение, освен компютрите и игрите, но е сладък. А аз? Изпитвам нужда да ме боготворят, признавам. А той ме боготвори. — Дубровски протегна ръце напред, сякаш за да каже: „Само ме погледнете. Кой не би изпитал възхищение?“

— Толкова, че да се разприказва пред теб за „Фантастикъл“?

Дубровски се опита да си придаде израз на недоумение, но не успя напълно.

— Съжалявам. Никога не съм чувал за това.

— Стига празни приказки, Дубровски. Точно мен не можеш да подведеш. Освен това, влюбеният Роланд вече изплю камъчето. — Ив се наведе заканително. — Може да те боготвори, но не би рискувал кожата си заради теб. Не е чак толкова глупав, за колкото го мислиш.

— Ро не е глупав. — Милтън не губеше самообладание дори за миг. — Само понякога е объркан по отношение на реалността. Пристрастен е към игрите и почти всичко извън черупката му остава незабелязано.

— Като това, че ти имаш още две гаджета и се занимаваш с компютърен шпионаж.

— Не е незаконно човек да поддържа повече връзки. Повярвайте ми, всичките ми любовници са щастливи. — Преметна ръка върху облегалката на стола и зае самодоволна поза. — Какво лошо има?

— Това говори, че нямаш скрупули, а човек без скрупули не се замисля, преди да измами, излъже или открадне. Това е само на крачка от убийството.

— Не убивам хора, скъпа. Прелъстявам ги.

— Само ме наречи отново „скъпа“. — Ив го измери със смразяващ поглед. — Давай.

— Не се обиждайте, не се обиждайте. — Дубровски протегна ръце напред за помирение. — Не отричам, че няколко пъти стигнах твърде далеч с хобито си. Увлякох се, както всеки друг. Но имате досието ми и знаете, че не съм склонен към насилие. Всъщност, скъпа... лейтенант — бързо се поправи той. — Не е нужно. Признавам, че Ро ми каза за големия таен проект. Вълнува се за него и обича да споделя. Част от прелъстяването е да слушаш. Аз слушам. Не е престъпление.

— Опитай да изслушаш това — предложи Ив. — Знаеш ли какво друго имам, освен досието ти? Справка за финансите ти. Също доста интересно четиво. Солидни влогове, с които можеш да си позволиш посещенията в салона при Нанет. Още по-интересно е, защото според трудовата ти биография, от близо година не си се хващал на работа.

— Хората дават пари като дарения. Затова възхищението им е толкова важно.

— Обзалагам се, че Барт не ти се е възхищавал. И съм сигурна, че когато си отишъл да му искаш пари, за да си мълчиш за

информацията, която ти е дал твоят лигльо, е заплашил, че ще те издаде на полицията.

— Не се занимавам с изнудване. — Той хвърли поглед към ноктите си. — Твърде мръсна работа.

— Ето ти нещо наистина мръсно.

Ив отново извади снимките от местопрестъплението.

Дубровски трепна. Не припадна, но стана блед като платно.

— О, господи... Мили боже, някой е отсякъл главата му.

— Сигурно на онези семинари практикувате фехтовка. За екшън роли, за епизодични участия. — Тя наклони глава и хладно го изгледа от главата до петите. — В добра форма си. Убедена съм, че можеш да боравиш с тежък меч без проблеми.

— Слушайте. Чуйте ме... — Самодоволството му изчезна и стана сериозен. — Изкарвам си прехраната, като спя с хора, които могат да си позволят да ми дават по малко кеш, да ми купуват хубави неща. Изкарвам още малко с продаване на информация, когато се натъкна на някаква. Не наранявам хора. За нищо на света не бих убил. Роланд се разприказва, разбира се. Лесен е. Но след като измъкнах от него всичко, което мога, сега се насочвам към Брит. Има богат съпруг, който ѝ позволява да се изявява като актриса и да харчи колкото поиска. Често пътува извън града, финансов консултант е. Мисля да се възползвам за известно време, може би да вляза в къщата, да проникна в някой от компютрите му, да видим какво ще открия. Влагам доста старание там, така че защо бих сторил нещо подобно? Не върша такива неща. Не съм го направил аз.

— На кого продаваш информация?

— О, по дяволите... — Той зарови пръсти в косите си, разваляйки съвършената си прическа, което разкри на Ив, че е истински изплашен. — Ако се разприказвам за това, ще трябва да ми предложите сделка.

— Не е нужно да се пазаря с теб. Вече призна за корпоративен шпионаж при включен запис. Слушай какво, Милт. Аз никак, ама никак не ти се възхищавам. Имена. Веднага.

Мъжът се облегна назад, затвори блестящите си нежносини очи и разказа всичко на един дъх.

Когато приключи с Дубровски, Ив нареди да го върнат в килията. Щеше да направи каквото може, за да прекара следващите няколко години на гости на щата Ню Йорк. Надяваше се адски да му липсват процедурите в салона.

— Аз успях — каза Пийбоди, когато се срещнаха в офиса ѝ.

— Значи две точки за нас.

Ив програмира кафе и даде знак на Пийбоди да дойде до автоматичната печка, за да вземе своето.

— Не разбрах половината неща, които изговори. Колкото повече се разстройваше, колкото повече бърбореше, толкова по-сложни технически изрази използваше. Ще помоля Макнаб да прослуша записа и да ми ги преведе, но... — Пийбоди замълча и духна в горещото кафе, преди да отпие първата глътка. — Но доколкото успях да разбера, е споделял с Дубровски подробности за проучванията си, всичко, което е направил по проекта „Фантастикъл“, и за всеки друг, в който е участвал или е знаел нещо. Това момче е ходеща латерна. Явно хората им не са толкова добре подбрани, колкото си мислят.

— Един от пропуските — промърмори Ив, спомняйки си думите на Рурк. Застана до малкия си прозорец и се загледа в преминаващ въздушен трамвай, докато размишляваше. — Моят човек е такъв плужек, че ако го настъпя, няма да мога да измия обувката си от слуз. Препитава се със секс и нещо, което минава за чар. Набелязва мишени, подмамва ги. Твърди, че е чукал ново гадже в хотел „Оукс“, когато Барт е бил убит.

— Доста луксозно място за дребен мошеник, който печели от секс.

— Гаджето му има богат съпруг. Ще проверим, но звучи правдоподобно. Освен това, живее с още една, когато не е при ходещата латерна. Те го издържат, а той си пъха носа в бизнеса им и продава информация на заинтересовани хора. Получих името на заинтересованото лице в този случай. — Ив отпи кафе, мислейки за младия глупав Роланд, за младия наивен Барт. — Не вярвам Дубровски да се е промъкнал у Барт и да го е заклат. Може да си счупи някой нокът или да изпръска с кръв хубавата си коса. Но ще го задържим за другите престъпления и ако пипнем купувача, ще можем да му лепнем съучастничество. Заслужава дълъг престой в много тесен кафез.

— Никак не ти е допаднал.

— Никак. Но важното е, че ако не беше използвал хлътналия Роланд, за да трупа пачки, може би Барт Минък все още щеше да е цял. Поеми двете жени, които разиграва наред с Роланд. Искам да потърся информация за Лейн Дювон от „Синч Ентъртейнмънт“, преди да поговорим с него.

Пийбоди се загледа в чашата си.

— Ще побеснеят.

— О, да, на теб се пада забавната част. — Ив ѝ даде имената и информацията за контакти. — Бъди дискретна — добави тя. — Брит Кейси е омъжена. Може би заслужава сритване отзад, но ако е тъпа като Роланд, съм склонна да ѝ спестя неприятностите със съпруга.

— Ще бъда самата деликатност. Щом онзи тип е чукал трима наивници, как му е оставало време за друго?

— Очевидно е въпрос на добро разпределение на времето.

— Питам се дали приема някакви стимуланти, или пази специална диета.

— Ще попитам при следващия ни разговор. Тръгвай.

Ив седна, стартира справка за Дювон и компанията и докато информацията вървеше на екрана, последва интуицията си.

Рурк отговори веднага.

— Лейтенант...

— В Централата ли си?

— Да, в електронния отдел.

— Какво можеш да ми кажеш, без предварителна подготовка, за Лейн Дювон от „Синч Ентъртейнмънт“?

— Идвам при теб.

— Не е нужно... — понечи да възрази тя, но изведнъж се съгласи. — Добре тогава.

Започна с Дювон. Петдесет и девет годишният вицепрезидент имаше втори брак, нищо изненадващо, с жена, която бе с двайсет и осем години по-млада от него. През трите години, откакто бяха женени, живееха в Тъпър Ийст Сайд и имаха още две жилища в Белиз и на Италианската ривиера. Сегашната съпруга бе бивш модел на бельо.

Мъжете бяха толкова ограничени създания.

Той заемаше длъжността си в „Синч“ от шестнайсет години и получаваше солиден доход от двадесет и два милиона годишно, без премиите.

Нямаше криминално досие.

— Ще променим това.

Каква промяна желаеш?, попита компютърът.

— Нищо. Никаква. Човек дори не може да поговори на себе си.

Направи бързо проучване за компанията. Тя съществуваше почти откакто Дювон бе роден, разработваше, произвеждаше и разпространяваше игри и системи за игри. Имаше клонове в цял свят. Ив се намръщи, когато прочете градовете, проследи историята на компанията и се опита да разбере нещо от официалната информация за финансите и персонала.

Неприятно ѝ бе да признае, но изпита облекчение, когато Рурк влезе.

— Просто предпочитам да не обсъждам бизнеса си на всеослушание — поясни той.

— Бизнесът ти има пресечни точки с този на „Синч“ ли?

— В момента — не. Къде е шоколадчето ти?

— Какво шоколадче?

Стрелна я с поглед.

— Много добре знам, че винаги криеш тук по някое шоколадче. Имам нужда от енергия. Дай ми го.

Ив се намръщи още повече и насочи поглед към вратата.

— Не позволявай на никого да наднича. Адски добро скривалище е.

— Слушай, защо не инсталираш камера тук, за да хванеш онзи, който краде тайните ти запаси?

— Някой ден ще пипна крадеца на шоколадчета, но с хитрост и съобразителност, а не с технология. Вече е въпрос на гордост и принцип.

Взе инструмент от бюрото си и приклепна пред кошчето за рециклиране. С няколко завъртания свали лицевата плоскост и извади плик за доказателства.

— Твоята хитрост и съобразителност те кара да държиш шоколадчета в кошчето, при боклука?

— Запечатано е.

Тя отстрани печата с леко пукване и извади едното от три шоколадчета. Хвърли му го, отново запечата останалите две и ги скри. Когато погледна назад, го видя внимателно да оглежда шоколадчето.

— Щом си толкова гнуслив, върни ми го.

— Преди време ровех в боклуците за храна, без да се замисля. Ала нещата се променят. — Рурк разопакова шоколадчето и отхапа. — Но очевидно не чак толкова.

Ив върна инструмента на мястото му, после се изправи, с ръце на хълбоците, и се увери, че по кошчето няма следи.

— Добре. Все още е добро скривалище.

— Не съм виждал по-забележителна проява на искрена обич. — Той прокара ръка през разрошената ѝ кестенява коса и потърка трапчинката на брадичката ѝ, преди да долепи устни до нейните. — Това е по-сладко от шоколад.

Сенките бяха изчезнали, забеляза тя. Работата помагаше, съсредоточаваше и канализираше мъката и съжалението.

— „Синч Ентъртейнмънт“.

— Да. Преди година проявявах интерес да купя тази корпорация.

— Естествено. Щом съществува, трябва да я притежаваш.

— Напротив. — Рурк седна на изтърбушения стол за посетители.

— След известно проучване се разубедих, реших, че не я искам... или не точно в този момент.

— Защо?

— Щеше да ми донесе неприятности, каквито нямам никакво желание да си навлека. По-добре беше или да изчакам, докато стигне до дъното, и да я купя евтино, или да ги оставя да решат проблемите си и да предложи добра цена за стабилна компания.

— Какви проблеми? Освен че са закрили два завода на Земята през последните шестнайсет месеца. Малки, извън САЩ. Нямаат клонове в Космоса, значи или напълно са се отказали от този пазар, или разпространението на продуктите им там би струвало твърде скъпо.

Рурк повдигна вежди.

— Е, сърцето ми прелива от гордост. Какъв бизнес усет имаш...

— Ако се правиш на остроумен, губиш шоколадчето.

— Защо не дойдеш да си го вземеш?

Той се усмихна и потупа по коляното си, приканвайки я да седне.

О, да, вече се чувстваше по-добре.

— Не знам нищо за пазара на игри, освен че провалът е недопустим. Хората искат да играят по всяко време. В зали за

видеоигри, у дома, на партита, в офиси. Защо компания, която е била номер едно в света на геймърите над половин век, има затруднения?

— Защото са инвестирали повече — поне през последното десетилетие — в маркетинг и администрация, отколкото в талантиливи умове и нови технологии, и продължават да загърбват космическия пазар като твърде малък, за да си струва разходите. — Рурк сви рамене, докато отново отхапваше от шоколадчето. — Тъпчат на едно място и ако това не се промени, и то скоро, бързо ще изостанат с цяло поколение.

— Добре, значи плащат твърде много на костюмарите и си мислят, че щом преди десет години така са пробивали, същото ще е и сега.

— В общи линии. Двамата души, които са я основали преди петдесет и няколко години, са я продали, когато е процъфтявала. Оттогава е имала възходи и падения, както всяка компания. В момента бавно, но уверено запада.

— А нещо като „Фантастикъл“ на „Ю-Плей“ би я изстреляло нагоре, така ли?

— Може би... при добро програмиране и маркетинг. Това ли е мотивът според теб?

— Възможно е. Дювон е платил на източника си близо сто и петдесет хиляди досега за информация за програмата. Той е вицепрезидент на „Синч“.

— В отдел „Проекти“ — добави Рурк. — Направих справка за него, докато слизах. Ще стане герой, ако предложи на компанията тази идея и план за осъществяването ѝ. Предполагам, че договорът му с тях включва клаузи за премии. Може да извлече солидна печалба при много малка инвестиция.

— Това е страхотен мотив за убийство. Той има втора съпруга, сравнително отскоро, доста млада. Обзалагам се, че тя си пада по скъпите удоволствия.

Рурк ѝ се усмихна.

— Както повечето.

— Аха. Е, ако след около две десетилетия ти хрумне да ме захвърлиш и замениш с нещо свежо, не забравяй кой от нас носи оръжие.

— Нещо, което винаги имам предвид.

— Добре. Трябва да си поговоря с Дювон.

— За мен също би било интересно да си поприказвам с него.

— Не може... — поклати глава тя. — Ти си конкурент и ще провалиш шансовете ми да изкопча всичко от него.

— Права си.

— Трябва да се отбия и при Морис, а и искам да огледам още веднъж местопрестъплението. Дръж ме в течение за напредъка на електронния отдел.

— Разбира се, но искам да дойда с теб у Барт.

Ив понечи да възрази, но замълча и размисли.

— Може да ми бъдеш полезен там.

— Помагам с каквото мога. — Той смачка опаковката и я хвърли право в кошчето, преди да стане. — Благодаря за шоколадчето.

Тя се усмихна.

— Какво шоколадче?

5.

— Мислиш ли, че пенисът някога се уморява?

Докато караше, Ив извърна глава към Пийбоди и я погледна над слънчевите очила, които този път се бе сетила да сложи.

— Чий?

— На всеки. Искам да кажа, на всеки, който има. Дали някога си казва: „За бога, дай си малко почивка!“, или вечно: „Охо! Хайде пак!“.

— Има ли това връзка със случая, или се увличаш в момичешко бърборене?

— Произтича от случая. Мислех си за онзи плазмодий Дубровски. Вчера следобед е чукал Брит Кейси. Три пъти, според нея. На пода — изброи тя, свивайки по един пръст, — на леглото и до вратата. После снощи с Роланд са си устроили забавление с фантастичната игра. Пиратски капитан и юнга.

— Престани.

— Почакай. А тази сутрин? Измъква се за кафе и едно бързо чукане с Челси Сакстън, след което получава свирка под душа.

— За бога, Пийбоди.

— Е, не съм разпитвала за мръсните подробности, но и тримата просто издрънкаха всичко, когато разбраха за другите. Наистина мисля, че почти всяка „катеричка“ би казала: „Хей! Не си и помисляй да пускаш някого вътре в скоро време“.

— „Катеричка“...

— Галено име за вагина. И наистина мисля, че след два сеанса, при каквито и да е обстоятелства, една средностатистическа „катеричка“ би се чувствала задоволена за известно време. А дали пенисът не престава да търси нова дупка? Питам се какво би казал някой, който има.

— В такъв случай и двете ще продължим да се питаме. И аз нямам.

— Виждала съм те гола, така че знам. Мисля, че дори и най-издръжливият пенис в един момент ще си рече: „Стига за днес или за

тази нощ, а след като освободих напрежението, мога да си почина. Или да подремна“.

— Е, накара ме да си представя член, седнал в бар на плажа на морски курорт, със слънчеви очила и някой от онези глупави коктейли с много плодове и хартиени чадърчета.

— Ха-ха. Много сладко.

— Не е, по-скоро е малко зловещо. Или ужасяващо. Не съм сигурна кое от двете. — Ив уморено въздъхна. — Мисля, че и двете.

— Трябва да има и малка сламена шапчица. Както и да е, не мисля, че penisът на Дубровски иска толкова секс.

— Пийбоди, излишно е да те убеждавам, че penisът на Дубровски е последното, за което искам да мисля.

— Това е зависимост — невъзмутимо продължи Пийбоди. — Обзалагам се, че Майра би се съгласила — добави тя, говорейки за уважавания психолог и сътрудник на отдела. — Отъждествява своята значимост с penisа си и го използва като оръжие.

— Е, добре, сега си го представям със златна верижка, размахващ бластер. Престани вече.

Пийбоди се раздвижи на седалката и погледна Ив със задоволство.

— Изграждаш най-страхотните образи в съзнанието си. Затова си толкова добро ченге. Дубровски е надрънкарал куп глупости, че иска да му се възхищават. Но може би, докато говори за външността си, за маниерите си, подсъзнателно мисли за penisа си.

— Добре. Ако се съглася с теб, защото наистина съм съгласна, ще престанеш ли?

— Просто ми е интересно. Да вземем онзи Дювон...

Ив стисна зъби.

— О, не подхващай темата и за неговия...

— Един мъж захвърля жената, с която е живял двайсет години, заради голям „балкон“ и свежа млада „катеричка“.

— О, господи!

— Прави го, защото започва да се замисля, че самият той е смъртен... А не иска. Нуждае се от големия „балкон“ и свежата млада „катеричка“, за да може да си казва: „Хей, вижте какво си имам, вижте къде влиза penisът ми — това доказва, че все още съм жизнен и

мъжествен“. Отново стигаме до пениса, който наистина изпитва нужда от възхищение. Знаеш ли, можем да се консултираме за това с Чарлс.

Ив спря до моргата и си позволи минута почивка, опряла чело на волана.

— Нямаме нужда от бивш компаньон, сега сексолог и терапевт, за да разследваме този случай. Освен това, с Луиз са на сватбено пътешествие.

— Но ще се върнат след няколко дни. Мисля, че ако опознаем природата на пениса, това може да ни помогне за бъдещи разследвания.

— Добре, ти върви да се консултираш с Чарлс. Ще очаквам да докладваш какво си научила. Но сега не искам да чувам тая дума до края на деня.

— Няма хубава дума за тази част от тялото на мъжа... — довърши Пийбоди, когато влязоха. — Всичките са или твърде вулгарни, или глуповати. Но като се замислиш, не е ли смешно да ти виси такова нещо отпред?

— Ще те убия. Да спестим парите на данькоплатците, като се опитаме да узнаем нещо тук, в моргата. По-ефективно е.

Хладният въздух вътре и белите стени помогнаха на Ив да се избави от образите, които теориите на Пийбоди бяха извикали в съзнанието ѝ. Видя Морис в коридора да разговаря с един от лаборантите с бели престилки.

— Ще дойда след няколко минути да видя какво става — каза той на лаборанта, а после се обърна към Ив. — Питам се дали ще успееш да наминеш днес.

— Исках да те хвана, преди да си тръгнеш.

— Тъкмо отивах към кабинета си да ти изпратя доклад. Сигурно ще пожелаеш да го видиш.

Закрачи до нея.

— Каж ми за обгарянията.

— Незначителни са, но ги има около всички рани, дори по синините. — Морис побутна вратите на залата за аутопсии, където тялото лежеше в стоманена вана, а главата — върху по-малка тавичка. Подаде и на двете микроскопски очила. — Ще забележите, че стават все по-силни. Петната по кожата, на лявата ръка и глезена. Толкова са

леки, че може би дори не е усетил. Но тук? На рамото, където се вижда малко по-тъмна синина и зачервяване, са по-изразени.

— Колкото по-сериозно е нараняването, толкова по-силни са обгарянията?

— Не, въпреки че отначало си помислих същото. Но на пищяла личат по-тъмни синини, отколкото на глезена и между китката и лакътя, а обгарянията са съвсем леки. На предмишницата и врата са буквално идентични. А определено можем да кажем, че раната на врата е далеч по-сериозна.

— Значи токът — или каквото и да е причинило обгарянията, се е засилвал по време на играта. Колкото по-дълго е играл, толкова по-силен е бил шокът при порязване.

— Това изглежда най-вероятно.

— Обикновено предизвикателствата за геймърите стават все по-големи — изтъкна Пийбоди. — Докато преодоляваш едно ниво или си на път да преминеш на следващото.

— Добре. — Ив изчака умът ѝ да осмисли това. — Може би става въпрос за засилване на усещанията. Рурк има такава виртуална игра. Използват се истински оръжия, огнестрелни. Ако лошият те улучи, усещаш леко пробождане. Така разбираш, че си прострелян. Достатъчно е, за да го почувстваш, но не и да те заболи. Някой е променил правилата за Барт. Но това не обяснява обгарянията в раните. Разбирам как може да ги е получил по кожата си, но при разрезите ги има и вътре, не само отвън. Което означава, че самото оръжие носи някакъв заряд. Какъв е смисълът? Нима голям и остър меч не стига?

— Разбира се, че е достатъчен...

Приблужи се към главата, огледа врата.

— Пасват ли?

— Идеално.

— Може би зарядът е толкова важен, колкото замаха. Добавен е ток, за да не е нужно нападателят да бъде особено силен. Дал е на убиеца по-голямо надмощие. — Свали очилата. — Лице в лице?

— По всичко личи, че е така — потвърди Морис.

— Станало е бързо, нали? Адски бързо. Не е дрогиран, не е вързан и противникът му държи голям меч. Веднага би побягнал да се спасява. Можел е да бъде съсечен изотзад, но дяволите да ме вземат,

ако просто е стоял и е чакал да му отсекаат главата. Раната на ръката е предупреждение. Убиецът иска да види реакцията му, шока... После, с един енергичен замах...

Ив поклати глава.

— Ще се върна на местопрестъплението.

Първо трябваше да посети Дювон.

С Пийбоди провериха в офиса му, но както очакваха, вече си бе тръгнал. Корпоративните шефове и ченгетата не бяха в една категория нито по работно време, нито по възнаграждение.

Ив не изпитваше гняв към него заради това, но се подразни, когато разбра, че ще трябва да измине целия път до предградията и обратно до центъра.

— Знаеш ли какво... — започна Пийбоди, но Ив изръмжа:

— Ако споменеш част от анатомията на когото и да било, ще те хвърля през прозореца в насрещното движение.

— Нямах намерение, но сега отново се сетих за това. Щях да кажа нещо за меча. Не като евфемизъм за част от мъжкото тяло, а като смъртоносно оръжие. Миналата година бях на една конвенция с Макнаб.

— За какво ти е да ходиш с него на конвенции?

— Среца на нийоркски геймъри в конферентния център. Беше пълно с маниаци и далеч по-забавно, отколкото очаквах.

— Ако очакваш истински кошмар, не е нужно да бъде много по-различно, за да ти се стори забавно.

— Е, хората се обличат като герои от игри, филми и шоу програми. Актьорите, които изпълняват ролите, раздават автографи и правят демонстрации, има дори търгове. Въртят се и големи пари. Става купон и има състезания, семинари и много възможности за изпробване. Можеш да играеш почти всяка игра, която съществува, ако успееш да се добереш през тълпата и изчакаш реда си. „Ю-Плей“ имаше голямо присъствие там, спомням си. Да, може би съм видяла и Барт... Както и да е, беше тридневен геймърски фестивал.

— Господи, запиши ме за следващия.

— Искам да кажа, че те имат оръжия. За игри, реквизитни и виртуални оръжия. Голяма част от популярните игри са свързани с

водене на битки.

— Е, на хората никога няма да им омръзне да се избиват помежду си — заяви Ив, но не можеше да отрече, че това е интересна насока. — Електрически меч би привлякъл доста внимание.

— Без съмнение. Получихме пропуск за един от търговете и там имаше меч, но не електрически, а на Елда, кралицата воин, който се продаде за пет милиона.

— Толкова шибани долари за един меч?

— Да, шибани долари... Беше онзи, който Елда използва във филма, за да защити трона си. Игрите са страхотни. С Макнаб често ги играем.

— И кой е кралицата?

Пийбоди се усмихна.

— Имат и холографска версия — поясни тя, — но ние нямаме холографска техника, така че играем само компютърната. Както и да е, на тези конвенции има безброй оръжия и много търговци и колекционери. Можеш да се сдобиеш с бластер, магически жезъл, огнено копие, лазерен меч и дезинтегратор. Но доколкото забелязах, най-ценни са мечовете. Те са по-секси.

„Интересна насока — отново си помисли Ив. — Добра следа“.

— Обзалагам се, че Барт си е помислил колко секси е да му отсекаат главата с един от тях. Колекционери, търговци и конвенции. Добре е да проучим това. Но може би ще ни провърви и Дювон просто ще размаха магическия си меч, ние ще го застреляме с бластер и ще приключим случая.

— Разпознавам евфемизъм за думата с „п“.

Ив се плъзна до бордюра в зона, забранена за паркиране, и включи светеция надпис „В акция“.

— Ако размаха каквото и да било, ще го застреляме.

Пийбоди се засмя и слезе от колата.

— Хубаво място.

„Ако си падаш по стомана, стъкло и остри ръбове“, помисли си Ив. Затъмнените стъкла със златист оттенък отразяваха лъч светлина, който я накара да се радва, че бе сложила слънчевите си очила. Запита се колко ли хора са били заслепени, докато преминават покрай триетажната екстравагантност на нещо, което навярно бе представата на архитекта за постпостмодернистичен градски разкош. Представи

си, че някога на това място е имало достолепна стара къща с каменна или тухлена фасада, разрушена по време на Градските войни. На нейно място се издигаше лъскава сграда със стоманени странични стени и златисти стъкла.

Може би обитателите се чувстваха като кралски особи в своята стъклена кутия и се наслаждаваха на страхотен изглед към улиците на града.

Тя би се усещала неуютно и на показ. Но имаше всякакви хора.

Вместо по стъпала, от тротоара до входа се стигаше по наклонена рампа, водеща до площадка с детектор за движение, който веднага изпрати тих сигнал. Ив огледа камерите от двете страни и скенера за длан.

— Открит изглед, сериозно заключване — отбеляза тя.

Гласова идентификация — неприета. В тази жилищна сграда не се допускат външни лица. Всички доставки се проверяват. Няма очаквани гости в този час. Моля, легитимирайте се и заявете целта на посещението си. Благодаря.

— Е, казва „моля“. — Пийбоди сви рамене. — И „благодаря“.

— Да, голяма учтивост. Явно не си падат по случайни посещения от съседите.

Системата очаква легитимацията ви до десет секунди. Тази сграда е охранявана от Секюър Уан. При непотвърдена самоличност, след десет секунди системата ще уведоми властите.

— Това вече не беше толкова учтиво. — Ив извади значката си. — Лейтенант Ив Далас, нюйоркска полиция. Искаме да разговаряме с Лейн Дювон.

Няма записана уговорка.

— Сканирай значката и уведоми господин Дювон, че пред вратата има полицаи. При непредадено съобщение, след трийсет минути тук ще пристигне цяла тайфа ченгета със съдебна заповед.

Моля, поставете дланта си върху скенера. Благодаря.

— Върна добрите си маниери — отбеляза Ив, докато изпълняваше указанията.

Самоличност — потвърдена. Лейтенант Ив Далас, нюйоркска полиция и департамент по сигурността. Господин Дювон ще бъде уведомен за пристигането ви. Момент, моля.

След малко повече от момент охранителната система се изключи и вратата се отвори.

Прислужникът андроид — кльоцав сухар с официален черен костюм, накара Ив тихо да изсумти. Би могъл да мине за брат на Съмърсет — не само с външността си, а и с надменния израз на лицето, когато впери поглед в нея.

— Хей, този толкова прилича на...

— Най-досадното същество на света — довърши Ив и леко се усмихна при мисълта за верния помощник на Рурк. — Имаш ли си име или само сериен номер?

— Казвам се Дерби. — Беше програмиран да говори с мелодичен британски акцент. — Ако ме уведомите за целта на посещениято си при господин Дювон, ще му предам. Придружителката ви все още не се е легитимирала.

— Детектив Дилия Пийбоди. — Тя подаде значката си.

— Е, след като любезно ти се представихме, можеш да предадеш на собственика си, че ченгетата от нюйоркската полиция или ще разговарят с него тук, в уютния му дом, или ще го отведат в Централата да си побъбрят. Там няма да бъде така спокойно и дискретно. Целта на посещениято ни не е твоя работа. Обработи тази информация.

— Ще уведомя господин Дювон. Моля ви да изчакате в преддверието. Включил съм всички вътрешни камери. Движенията и разговорите ви ще бъдат записани.

— Ще избягваме да се чешем на неприлични места.

Той изсумтя, обърна се с гръб към тях и ги поведе през отвореното файе с шадраван в средата, пълнен с лазурносиня вода. До него като на пост стояха метални скулптури на голи жени, готвещи се да се гмурнат.

В преддверието със стъклени стени имаше два меки дивана с лъскави сребристи тапицерии и искрящо червени възглавнички. Всички маси бяха от прозрачно стъкло. В някои бяха поставени сандъчета със странни растения, виещи се под плотовете. Изящните творения от стомана и стъкло, увесени от тавана, представляваха полилеи. Подовете бяха в същия цвят и със същата гладкост като стоманените стени отвън.

Ив се опита да си спомни дали някога е виждала полутрапомодерна и неуютна стая и реши, че не е.

— Почакайте тук — нареди Дерби.

Когато се отдалечи, Ив застана до предната стена. Да, определено се чувстваше на показ.

— Как може човек да иска между него и останалия свят да има само тънка преграда от лъскаво стъкло? — Тя сви рамене и едва не потръпна. — Впечатления?

Пийбоди ѝ кимна, за да напомни, че ги заснемат.

— Хм. Невероятно чисто. И тихо. Шумът от улицата изобщо не се чува. — Посочи към прозореца. — Сякаш гледаш филм с изключен звук.

— Като че ли сме попаднали в алтернативна вселена, където светът отвъд стъклото е безмълвен. И ужасяващ.

— Е, сега наистина ми се струва ужасяващ. — Пийбоди усети, че настръхва. — Но невероятно чист.

Ив се извърна, когато чу стъпки — на мъж и на жена, както издаваше отчетливото ритмично тракане на токчета.

Първо забеляза дамата и разбра, че тя е била моделът за повечето голи скулптури във фоайето. Сега бе облечена с къса лятна рокля в тон с нежносините ѝ очи и обувките, които бяха последен писък на модата, с отворена горна част. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в различни пастелни тонове. Косите ѝ се спускаха на червени вълни със златисти оттенъци около лице, на което се открояваха плътни, чувствени устни.

Мъжът до нея изглеждаше невзрачен с консервативния си официален костюм. Но имаше решително изражение и златистокафявите му очи бяха в приятно съчетание с цвета на буйните коси.

Леко изкривената му вратовръзка и доволният замечтан израз в очите на жена му не оставиха и следа от съмнение с какво са били заети двамата при пристигането им.

— Лейтенант Далас, значи, и детектив Пийбоди. — Дювон прекоси преддверието и енергично се здрависа и с двете. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Разследваме убийството на Барт Минък.

— Аха. — Той мъдро кимна, с въздишка на съжаление. — Чух за това. Медиите не съобщават подробности.

— Познавахте ли господин Минък?

— Всъщност — не. Знаех за него, разбира се, защото сме в един бизнес.

— За бога, скъпи, трябва да ги поканиш да седнат. Тц-тц-тц...

Наистина бе зацъкала с език и в съчетание с натрапчивия бронкски диалект, въпреки опитите ѝ да имитира превзетото произношение на андроида, Ив намери това за забележително.

— Аз съм Тайджа. Госпожа Дювон. Седнете, ако обичате. — Посочи към диваните с жест на момиче от телевизионно шоу, което показва наградите. — С удоволствие ще ви предложи нещо разхладително.

— Благодаря. — Ив прие поканата да седне. — Няма нужда. Значи никога не сте се срещали с Барт Минък?

— О, мисля, че сме се срещали един-два пъти. — Дювон се настани на сребристочервения диван до съпругата си. — На конвенции и други бизнес мероприятия. Струваше ми се буден и симпатичен младеж.

— Тогава защо някой го е убил? — попита Тайджа.

— Добър въпрос — каза Ив и я накара да засияе като ученичка, похвалена от любимия си учител.

— За да узнае нещо, човек трябва да задава въпроси.

— Това е моята философия. Ще я приложа, като ви попитам, господин Дювон, можете ли да потвърдите къде сте били вчера между три следобед и седем вечерта?

— Аз? Искате да кажете, че съм заподозрян? — Тонът му издаде гняв, вместо озадачение, което според Ив би било по-уместно. — Защо? Почти не го познавах.

— За бога, Лейн не би убил човек. Кротък е като агънце.

— Стандартна процедура. Както казахте, господин Дювон, с жертвата сте били в един бизнес.

— Това едва ли е мотив за убийство! Безброй хора само в този град са в геймърския бизнес, а идвате точно в моя дом и ме подлагате на разпит.

— Стига, стига, скъпи. — Тайджа го погали по ръката. — Не се нервирай. Толкова е учтива с теб. Казваш, че човек трябва да върши работата, за която му се плаща. Особено ако е на държавна служба. Вие сте на държавна служба, нали? — попита тя.

— Точно така — отговори Ив.

— Всъщност, скъпи, ти беше на работа до малко преди четири. Работи толкова упорито — сподели Тайджа. — Когато се прибра у дома, се поизлежавахме, докато стана време да се обличаме за приема у Роб и Саша. Много беше изискан.

— Тайджа, въпросът е принципен.

— Добре, добре — съгласи се тя и продължи да го гали. — Стига.

Дювон бавно и шумно си пое дъх.

— Тайджа, време е за вечерното ми мартини.

— Разбира се, скъпи. Ще кажа на Дерби да ти забърка едно. Шъ извинявате... Искам да кажа, извинете ме за момент.

След като тракането на токчетата ѝ заглъхна, Дювон се обърна към Ив:

— Съпругата ми е наивна в някои отношения.

Може би, помисли си Ив, но очевидно бе и откровена, и абсурдно симпатична.

— Толкова наивна, че да не разбира, че упоритата ви работа включва да плащате на един измамник за поверителна информация за проекти на „Ю-Плей“? Дубровски е при нас в ареста — каза Ив, преди той да проговори. — Издаде ви.

— Нямам представа за кого говорите. Сега ви моля да напуснете дома ми.

— Пийбоди, прочети правата на господин Дювон.

Докато той протестираше, Пийбоди изрецитира обновената версия на правата при арест.

— Разбирате ли правата и задълженията си при тези обстоятелства? — завърши тя.

— Не е за вярване! — Лицето му пребледня. Скочи на крака. — Ще се обадя на адвокатата си.

— Добре. Кажете му, че ще се срещнем в Централното управление. — Съвършено хладнокръвна, за разлика от него, Ив се изправи. — Там ще се успокоите и ще го изчакате в ареста, а междуременно ние ще уточним въпросите си с вашия представител във връзка и с двете обвинения: за замесване в корпоративен шпионаж и съучастие в убийството на Барт Минък.

— Почакайте само минута, по дяволите! Не съм бил близо до апартамента на Барт Минък вчера. Никога не съм ходил там.

— Поискайте адвокат, господин Дювон — напомни му Ив. — Длъжни сме да изчакаме, докато пристигне, за да продължим разпита и да запишем показанията ви. Ще ви задържим в Централата и по-късно ще ви бъдат повдигнати обвинения.

— Арестувате ли ме? Вие ме арестувате. Почакайте. Само почакайте. — Не се потеше като Роланд, но ръката му затрепери, когато прокара пръсти през буйните си лъскави коси. — Отказвам се от адвоката, да продължим тук.

— Ваш избор.

— Мартинита! — напевно съобщи Тайджа, когато влезе пред Дерби в стаята. — Нека всички да седнем на по едно хубаво питие. О, скъпи, само да можеше да се видиш! Така си пребледнял... — Приблужи се и го погали по бузите. — Дерби, налей питиетата. Господин Дювон има нужда от малко ободрение.

— Дай ми това.

Дювон грабна големия шейкър, изля съдържанието в чаша до ръба и я пресуши на един дъх.

— Опа! Забрави маслините. Дерби, налей питиета на гостенките.

— Не е позволено да прием в работно време, госпожо Дювон, но благодаря.

Тайджа нацупи устни в израз на съчувствие.

— Господи, толкова е нечестно.

— Тайджа, върви горе. Имам важен делови разговор.

— Ох! — След като тъжно погледна към съпруга си, тя се обърна към Ив и Пийбоди: — Беше ми приятно да се запознаем.

— На нас също.

— Дерби, излез. — Дювон седна и потърка очи. — Нямам нищо общо с убийството на Минък. До четири бях в офиса си. Шофьорът ми ме докара у дома. Не съм излизал от къщи до седем. Можете да проверите всичко това.

— Можем и ще го направим. Но когато човек плаща на някого да краде за него, малко остава да плати и за убийство.

Дювон тръсна ръце.

— Не знам какво ви е наговорил онзи чешит Дубровски, но той е крадец и лъжец. Не може да му се вярва.

— Вие сте му повярвали и сте му броили около сто и петдесет хилядарки — изтъкна Ив.

— Това е бизнес, цената на бизнеса... — Дювон направи нехаен жест и отпусна ръце на коленете си. — Той дойде при мен. Каза, че иска да създаде игра и че работи върху някаква нова технология, но се нуждае от спонсориране. Обикновено бих го отпратил, но беше убедителен и идеята ми се стори интересна, така че му дадох няколко хиляди да продължи работата си. Скоро след това още, защото признавам, че се увлякох. Не би трябвало да се хващам на въдицата, но да се подлъже човек не е престъпление. Сетне, когато вече бях вложил доста пари и време, ми каза, че е откраднал информацията от „Ю-Плей“.

Въздишайки тежко, Дювон си наля второ мартини и този път се сети за маслините.

— Бях шокиран, вбесен... Заплаших го, че ще го издам на полицията, но той започна да ме изнудва. Бях му платил и разбира се, щеше да изглежда, сякаш аз съм поискал информацията. Продължих да му плащам. Не знаех какво друго да сторя.

Ив седна за момент.

— Вярваш ли на тези приказки, Пийбоди?

— Не, лейтенант. На нито дума.

Очевидно смаян, той остави чашата.

— По-склонни сте да повярвате, че съм престъпник?

— В този случай, да... — замислено каза Ив. — Не сте наивен, господин Дювон. За разлика от много любезната ви съпруга. И не бихте развързали тлъстата си кесия, за да помогнете на някакъв закъсал програмист да разработи игра. Вие сте наели Дубровски и сте му платили точно за това, което е направил: да придума някой глупак да му „снесе“ информацията, която ви е нужна. А сетне представяте играта и технологията на компанията си, която напоследък рязко върви надолу, и ставате герой. Инвестицията ви се възвръща стократно. И коя е единствената пречка да осъществите плана си? Барт Минък.

— Не съм убиец! — Дювон погълна половината от второто си мартини и стовари чашата с трясък върху масата. — Ако Дубровски е убил този човек, направил го е на своя глава. Нямам нищо общо.

— Плащали сте му само да краде, така ли?

— Това е бизнесът — продължи да упорства той. — Просто бизнес. Компанията ми има затруднения, наистина. Нуждаем се от прилив на свежи идеи, за да дръпнем напред на пазара. Когато ми се разкрие възможност да получа информация, използвам я. Така се прави бизнес. Такова е положението в индустрията. Конкуренцията е жестока.

— Когато плащате на някого да краде и предава поверителна информация, това се нарича кражба. И знаете ли какво? Отивате в затвора. А ако кражбата е свързана и с убийство, получавате допълнителен бонус като съучастник.

— Това е лудост. Аз съм бизнесмен, който си върши работата. Никога не бих навредил на когото и да било или пък да участвам в нещо подобно.

— Кражбата на създаденото от други хора с много усилия причинява вреда и ще видим какво друго ще добавим към това обвинение. Можете да се обадите на адвоката си по пътя към управлението. Лейн Дювон, арестуван сте за подстрекателство към кражба на поверителна информация и като получател на същата, за участие в заговор за корпоративен шпионаж. Сложи му белезници, Пийбоди.

— Не. Моля ви, моля ви... Жена ми. Трябва да обясня на жена си. Оставете ме да ѝ кажа, че идвам с вас, за да... Да ви помогна за разследването. Моля ви, не искам да я разстройвам.

— Повикайте я. Кажете ѝ каквото искате. Но няма начин да не разбере, когато се наложи да плати гаранцията ви... Ако получите право на такава.

Не го бе направила заради него, помисли си Ив, докато остави на Пийбоди да го регистрира. Беше го направила, за да даде на съпругата му малко време да се приспособи към промените, които щяха да настъпят. Дювон можеше да се свърже с адвоката си, да се опита да се измъкне, но щеше да бъде изслушан за пускане под гаранция едва на следващата сутрин.

Щяха да видят какво има да каже след една нощ в килията.

От офиса си позвъни на Рурк, за да му предаде, че се е върнала, след което написа и изпрати доклада си.

Докато го чакаше, направи нещо, за което през целия ден не й бе останало време. Започна да подрежда материалите за убийството на таблото си.

Когато бе готова, седна, опря крака на бюрото и отпивайки кафе, замислено се загледа в тях.

Барт Минък — приятното му лице с малко срамежлива усмивка бе закачено до разтърсващите кадри от местопрестъплението, снимките от моргата и на хората, с които знаеше, че е бил свързан.

Приятелите и партньорите му, приятелката му, жалкият нещастник Роланд, Дубровски, Дювон. Прегледа списъка на персонала, счетоводните документи, финансовата информация, времевия отрязък — според това, което бе узнала, и според докладите на оперативната група.

Конкуренция, помисли си тя, бизнес, его, пари, пари, пари, страст, наивност, сигурност. Игри.

Игрите означаваха голям бизнес, големи шефове, големи пари, големи страсти и следователно — голяма сигурност.

Някъде по веригата тази сигурност се бе пропукала и един или повече от другите елементи бяха довели до убийството на Барт Минък.

— Чух, че си арестувала някого — каза Рурк зад нея.

— Не за убийството, все още не. Но е възможно да има връзка. Те ще продължат с този проект, с тази игра, без него. Не само защото това е призванието им, а и за да не го разочароват.

— Да, ще им бъде по-трудно, но макар и с известно забавяне, ще я пуснат на пазара.

— Тогава какъв е бил смисълът някой да го убива? — Тя поклати глава и се изправи. — Да се поразходим до местопрестъплението.

6.

Ив отстъпи волана на Рурк, за да продължи да преглежда записките си по пътя и да прецени кой от разпитаните си заслужава да бъде посетен отново и на кого да се обади.

— Свързах се с адвокатката му. На почивка е, но ще я прекъсне и утре сутринта ще се срещна с нея. Някога бяхме приятелки — добави тя. — Изглежда склонна да ми даде каквото искам и вече ме осведоми за основните клаузи в договора за партньорство и завещанието му. Почти всичко оставя на родителите си, но дялът му в „Ю-Плей“ ще бъде разпределен между тримата живи съдружници. Доста е солиден.

— Мислиш ли, че някой от тях или заедно са решили да го елиминират, за да получат по-голямо парче от пая?

— Не мога да изключа това. Но парите не са всичко. — Парите, помисли си тя, често бяха най-лесната нишка, но не единствената. — Понякога не играят никаква роля. Все пак не мога да ги изключа. Казваш, че може би ще срещнат някои пречки и пускането на новата игра на пазара ще се забави, но за тях ще се заговори във всички медии, така че когато излезе, ще бъде голям хит. Не мислиш ли?

— Може и ще стане. Въпреки че ние имаме подобна игра, която ще пуснем съвсем скоро, това е значителен скок в развитието на геймърските технологии. Известно време ще бъдат в центъра на вниманието на медиите заради смъртта на Барт... Това ще им даде тласък, но в дългосрочен план загубата му е сериозен удар.

— Да, но някои хора не мислят за бъдещето. От друга страна, от гледна точка на конкуренцията, ако отсечеш главата на компанията, в буквален и преносен смисъл, залагаш на това, че забавянето ще бъде достатъчно дълго, за да ги изпревариш. Може да са партньори и гениални умове, но Барт е бил главата. Такова е впечатлението ми.

— Съгласен съм. Ако е свързано с бизнеса, струва ми се, че е по-скоро конкуренция, отколкото залог за влизане в светлината на прожекторите. Не ми се връзва, Ив.

Може би, помисли си тя, това бе допълнителен мотив.

— Какво знаеш за оръжията от игрите, играчките, които се използват като реквизит във филми, моделите, колекционерските предмети?

— Понякога са доста интересни и могат да достигнат главозамайваща цена, особено на търг.

— Ти си колекционер. — Ив се загледа в лицето му. — Но главно на истински неща.

— Да, основно... Въпреки това, всеки бизнесмен в бранша или страстен геймър проявява интерес. Оръжията от игрите варират от най-обикновени до изключително сложни. Добавят се елементи на осезаемост и реализъм, допир до моделите.

Рурк я погледна изпитателно.

— Ти обичаш оръжия.

— Обичам да зная, че ги имам. Оръжие, което може да свърши работата, за която е създадено, когато се наложи.

— Играла си на компютърни игри. Имаш състезателен дух.

— Какъв е смисълът да играеш, ако целта не е победа?

— По този въпрос сме на едно мнение.

— Но игрите са просто игри — изтъкна тя. — Играчките са си играчки. Не разбирам тази потребност да превръщаш фантазиите в реалност. Да обзаведеш офиса си като команден център на фантастичен космически кораб.

— Е, за забавление или бягство, въпреки че безспорно някои отиват твърде далеч. Трябва да те заведе на някой търг, за да го изживееш. Геймърството и колекционирането на предмети от игрите са интересен свят.

— Обичам играчките. — Ив сви рамене. — Не разбирам само защо някои хора са готови да платят милиони за меч, размахван от воин във филм или интерактивна игра.

— Мнозина биха казали същото за произведенията на изкуството. Въпрос на интереси. Във всеки случай нещата, които привличат вниманието на колекционерите, са създадени по модел на оръжия от филми и игри. В зависимост от достъпността, възрастта, използването и модела, имат различна стойност. Редовно произвеждаме ограничен брой от някои оръжия и аксесоари само за тази цел.

— А какво ще кажеш за електрически меч?

Той спря на червен светофар и ѝ се усмихна.

— Има огнени, заредени от светкавици, електрошокови. Добавени са светлинни ефекти, подходящи звуци, примигване, свистене, вибриране, какво ли не... Но не са опасни.

— Може ли някой да направи такъв меч опасен?

— Може, но не и да го продава законно. Има правила, Ив, правила за безопасност, които са много строги. Нищо, което би могло да се превърне в истинско оръжие, не излиза на пазара. Барт не е бил убит с реквизитен меч.

— А ако е копие на такъв, създадено специално за това? Убийствено острие, носещо достатъчен електрически заряд, за да причини обгаряне.

Рурк не каза нищо, докато шофираше между тревните площи, и спря до бордюра пред кооперацията на Барт.

— Това ли го е убило?

— Това е всичко, което имаме, на този етап. — Ив слезе, след като той паркира. — Нещо ме кара да мисля, че не е било достатъчно да бъде убит. Важно е било да има връзка с компютърните игри. Да бъде вълнуващо и забавно за убиеца. Който го е извършил, е трябвало да бъде част от играта. И е играл за победа. Трябва да открия каква награда е отнесъл.

— Здравейте, лейтенант. — Портиерът се отдръпна от мястото си. — Има ли напредък? Знаете ли кой уби Барт... господин Минък?

— Разследването продължава. Проверяваме всички следи. Опитвал ли се е някой да получи достъп до апартамента?

— Не. Никой не се е качвал, откакто вашите хора си тръгнаха. А той беше приятно момче. Малко по-голям от сина ми.

— Вие сте били дежурен вчера, когато се е прибрал. — Тези въпроси вече бяха зададени, Ив знаеше това, но понякога при повторение изникваха нови подробности. — В какво настроение беше?

— Подсвиркваше си. Беше широко усмихнат. Помня, че отвърнах на усмивката му. Изглеждаше адски щастлив.

— И не е идвал никой, преди или след него, който би могъл да проникне в апартамента?

— Никой. Вчера беше спокойно. Помните ли какво беше времето? Повечето хора си стоят у дома, не им се излиза навън. Почти никой не влезе и не излезе през целия ден и нямаше непознати.

— Имал ли е неприятности с някого в сградата? Някакви оплаквания?

— Беше приветливо момче, спокойно, но малко срамежливо и мълчаливо. Не съм го чувал да се оплаква от никого, нито пък някой от него.

Ив промени насоката на разговора.

— А може би е поддържал приятелски отношения с някого от другите обитатели?

— Е, разбира се, с децата...

Ето, помисли си тя, нова подробност.

— Какви деца?

— На семейство Синг, момчето на Тревър. Няма много малчугани в сградата. Има две тийнейджърки, но те не са запалени по компютърните игри. А по-малките момчета бяха луди по Барт.

— Така ли?

— Да, и той им позволяваше да си играят от време на време. Казваше, че са неговият маркетинг отдел. Даваше им демо версии, за да изпробват нови игри, преди да са излезли на пазара.

— Родителите одобряваха ли това?

— Разбира се. Иначе не би го правил. Всъщност доктор Синг се присъединяваше понякога. Но повече си пада по стратегическите игри, отколкото по екшъните, които харесват малчуганите. Децата приеха новината много, много тежко. Е, децата на Синг. Семейство Тревър са на почивка, така че не знам дали са чули.

— Кой е апартаментът на семейство Синг?

— В петстотин и десети са, ако ви интересува главният вход. Хубав мезонет. Всички са горе, ако искате да разговаряте с тях. Мога да им звънна, за да ги предупредя.

— Направете го, ако обичате. После ще поработим малко у господин Минък.

— Добре че си вършите работата толкова съвестно. Който е наранил момчето... — Той стисна устни и извърна глава. — Е, не мога дори да ви кажа какво мисля за този човек. За подобен език ще ме уволнят.

Рурк натискаше бутоните на джобния си компютър, докато се качиха в асансьора.

— Синг. Доктор Дейвид Синг, невролог. Съпругата му е детски хирург. Сюзън. Две момчета — Стивън и Майкъл, на десет и осем години. Женени са от дванайсет години. И двамата завършили медицина в Харвард, и двамата с акредитирана практика в „Маунт Синай“. Никой от тях няма криминално досие.

— Откога можеш да проверяваш криминални досиета по това нещо?

— Откакто съм консултант на прелестната си съпруга.

Рурк прибра компютъра обратно в джоба си.

— В момента имам човек в ареста за източване на поверителна информация.

Рурк само се усмихна и протегна ръце напред.

— Искаш да ме закопчаеш ли, скъпа?

Вратите на асансьора се отвориха и ѝ спестиха отговора.

— Искам само да надникна, да усетя... Може би всичко е било някакъв нещастен случай. Всички играят, забавляват се, докато някой загуби главата си.

— Две момчета умело заличават следите си, включват отново охранителната система и препрограмират много усъвършенстван андроид?

— Не, но имат доста умни родители. Предполагам, че са умни, щом са завършили медицина в Харвард. Малко вероятно е да са те, но...

— Не можеш да ги изключиш — довърши Рурк и сам натисна звънеца на апартамент 510.

— Опитай се да изглеждаш като Пийбоди.

— Моля?

— Сериозен, официален и все пак проявяващ разбиране.

— Забрави „очарователен“.

— Пийбоди не е очарователна.

— А може би е, от моя гледна точка. Всъщност говорех за себе си.

Ив едва сдържа смеха си, преди вратата да се отвори.

Дейвид Синг бе облечен с дънки и безупречно чиста бяла риза. С ботушите си Ив бе с няколко сантиметра по-висока от него, а умореният му поглед се плъзгаше между нея и Рурк. Заговори с

отчетливо произношение, което издаваше, че английският не е родният му език, но го е научил идеално.

— Вие сте от полицията? Аз съм Дейвид Синг. Заповядайте.

В интериора имаше елементи от азиатската култура: ярките цветове, колекцията от издялкани дракони, шарките на копринените покривки. Поведе ги към яркосин диван, който изглеждаше стар, но запазен.

— Ще прием чай — каза той. — Детегледачката на синовете ми ще го приготви. Тази вечер остана до късно, защото децата са разстроени от случилото се с приятеля им. Кажете ми с какво мога да ви помогна.

Не бе поискал легитимация, но Ив извади значката си.

— Аз съм лейтенант Далас, главният разследващ по случая с убийството на Барт Минък.

— Да, Джаки обясни, когато се обади. Веднага ви познах. И двамата. Чухме за смъртта на Барт днес следобед и със съпругата ми веднага тръгнахме от болницата. Не искахме синовете ни да чуят, преди да поговорим с тях, да ги подготвим. А, ето го и чая. Мин, това са лейтенант Далас и Рурк.

Жената, която дотътри количката, бе дребничка и отдавна прехвърлила седемдесетте. Леко се поклони и заговори с тих глас на език, който Ив не разбираше. После сложи ръка на рамото на Синг в жест, който издаваше дълга, дълбока връзка.

— Аз ще го наляя, Мин. — Той леко стисна ръката ѝ. — Върви да си починеш.

Добави нещо на родния им език.

Жената го целуна по главата и се оттегли.

— Мин беше моя детегледачка, когато бях малък. Сега ни помага за момчетата. — Синг наля бледозлатист чай в чаши без дръжки. — Съпругата ми е горе с децата. Можем да разговаряме спокойно.

— Бихме искали да поговорим и с тях.

— Да, след малко ще слязат. Помислих си, че ако искате да ми кажете подробности... По-добре е да ги спестим на децата. Много са малки и бяха страшно привързани към Барт.

За миг ѝ се прииска Пийбоди да беше с нея. Партньорката ѝ имаше по-добър подход към деца. Всъщност и всеки друг, помисли си тя и погледна Рурк.

— Ще бъдем възможно най-внимателни с тях, господин Синг.

— Разбират смъртта, доколкото може едно дете. Все пак родителите им са лекари. Но за тях, а и за нас е трудно да проумеем как е възможно един ден приятелят им да си е бил тук, горе, а на следващия вече да го няма. Ще ми кажете ли, ако има планове за поклонение? Мисля, че ще бъде добре да отидем.

— Засега нямам такава информация, но ще се погрижим да узнаете.

— Благодаря. Разбирам, че сте много заети. Ще доведе семейството си.

Когато излезе от стаята, Ив се приближи към Рурк.

— Мисля, че ти трябва да поговориш с децата.

— Странно. И защо?

— Момчета са все пак. Може би ще бъдат по-откровени с теб.

Със спокойно изражение и движения той опита чая.

— Страхливка.

— Да, но това не означава, че не съм права. А и аз съм главният разследващ. Аз вземам решенията.

Рурк ѝ се усмихна.

— А аз съм просто граждански гражданин.

— Откога? — сопна се тя.

— Опитай чая. Много е хубав.

— Ще ти покажа какво можеш да направиш с него.

Но тя отложи демонстрацията, защото видя семейство Синг да влизат.

Жената бе тъмнокожа, с изразени скули и царствена осанка на африканска принцеса. Беше висока поне метър и осемдесет и имаше пищни, впечатляващи форми. Със съпруга ѝ застанаха от двете страни на синовете си, всеки сложил ръка на нечие рамо, което бе знак, че са сплотени и готови да посрещнат всичко заедно.

Ив не разбираше много от деца, но несъмнено пред нея стояха двама от най-красивите екземпляри от вида. Имаха черните дръпнати очи на баща си, скулите на майка си и кожа, чийто цвят можеше да бъде описан като тези на родителите им, съчетани в сияйно златисто съвършенство.

Момчетата се хванаха за ръце — жест, който накара сърцето ѝ да се преобърне. Чу Рурк да въздиша до нея и разбра.

Такава младост, такава красота никога не биваше да се сблъсква с безчувствената жестокост на убийство.

— Съпругата ми — Сюзън, и децата ни, Стивън и Майкъл.

Сюзън ласкаво прокара ръка по гърба на Стивън.

— Да, благодаря, че ни отделяте време. — Ив се напрегна, погледна децата. — Съжалявам за загубата на приятеля ви.

— Полицаяте ще открият лошите — каза по-малкото момче, Майкъл. — Ще ги арестуват и те ще отидат в затвора.

Явно някой бе запознал децата с желателния развой на събитията в общи линии.

— Точно така.

— Но понякога не успяват. — Стивън стисна зъби. — Не могат да ги открият и арестуват. Тогава не отиват в затвора.

— И това е вярно.

— Лейтенант Далас винаги хваща лошите — каза Рурк на момчето, — защото не престава да ги търси. Няма да престане, защото, въпреки че не е познавала Барт, сега той е и неин приятел.

— Как може да й е приятел, щом не го е познавала?

— Защото, след като е умрял, е отишла при него и е обещала, че ще му помогне. Затова са приятелите. Да помагат.

— Той ми помагаше за часовете по компютърни науки в училище — зачурулика Майкъл. — Позволяваше ни да играем на игрите му и да пием газирано...

Смутено погледна майка си. Тя се усмихна.

— Спокойно.

— Не бива да пием много газирани — обясни Майкъл. — Не са полезни. Как хващате лошите? Нали те се крият и бягат?

Е, с това Ив можеше да се справи.

— Опитват се. Може би ти ще ми помогнеш да ги намеря.

— Нужни са ви доказателства.

— Разбира се. Понякога ги получаваме, като разговаряме с хора. И така, ще ми кажете ли кога за последно видяхте Барт?

— Не беше вчера или онзи ден, а предния ден. — Майкъл погледна брат си за потвърждение. — Валеше много силно и не можехме да отидем в парка след урока по музика. Качихме се при Барт да изпробваме една игра.

— Какво тествахте?

— Най-новия бейзбол — отговори Стивън. — Версия, която още не е излязла. Супер е, почти като да играеш в парка наистина.

— Имаше ли още някого?

— Не, бяхме само ние, докато Мин дойде да ни прибере. Барт я придума да поиграем на „Скрабъл“, преди да си тръгнем. Тя спечели. Винаги побеждава на „Скрабъл“.

— Може би е разговарял с някого по линка.

— Не, госпожо, с никого. А, Лея беше там. Забравих.

— Андройдът.

— Пригответи ни следобедна закуска. Здравословна — добави Майкъл и отново хвърли поглед към майка си. — Донякъде.

— Показа ли ви други нови игри? Някои, които все още не са излезли?

— Не и онзи ден.

— А „Фантастикъл“?

И двете момчета наклониха глави.

— Какво е това? — попита Стивън. — Звучи като магическа игра. Линк страшно обича такива.

— Линк Тревър — обясни Синг. — Приятел е на момчетата и живее в тази сграда. Със семейството му са на почивка.

— Няма ги цяла вечност — промърмори Майкъл.

— По-малко от две седмици. — Сюзън погледна Ив. — Ще останат около месец.

— Когато той се върне и преди да започнем училище, ще има купон. Ако всичко е наред — добави Стивън. — Барт каза, че ще се съберем всички, с Линк и приятелите на Барт от работата, и ще има съвсем нова игра. Най-добрата на всички времена. Всички ще можем да поиграем... Но сега няма да можем. Защото Барт е мъртъв. Забравих. Барт е мъртъв.

— Ти ми помагаш да намерим убиеца — напомни му Ив, когато очите на момчето се насълзиха.

— Как?

— Като разговаряш с мен. Той обясни ли ти нещо за новата игра? Най-добрата?

— Каза, че можеш да бъдеш който си поискаш. Да си представиш своя реалност и да се пренесеш в нея. Така каза. Помня, защото ме накара да се засмея. Звучи забавно.

— Дори самият Барт не се е сдържал да говори за проекта. — Ив спря пред входната врата на местопрестъплението, преди да отстрани запечатващата лента. — Само пред две момченца, които не биха могли да разберат почти нищо, освен „купон“ и „нова игра“. Но щом се е разприказвал пред тях, може би е споделил и с някого, който би разбрал далеч повече.

— Като го убие, не би могъл да се добере до играта — изтъкна Рурк.

— Не можем да сме сигурни. Не знаем какво е казал на убиеца си и какво — не. Дубровски е използвал секс, за да получава информация. Може би убиецът е прибягнал до същата или друга примамка. Похвала, интерес, финансова облага. Отново нещо, свързано с игрите — предположи тя, когато затвори и заключи вратата. — Трябва да е свързано.

Спря се за миг, огледа хола и се опита да го види през очите на жертвата.

— Колкото и да е умен, той е простодушно момче. Виж цветовете тук, в цялото жилище. Вдъхновяващо, разбира се, но простовато. Основни цветове, рекламни плакати за игри и филми по стените, които разкриват вкуса му. Какво харесва, какво му доставя радост... Всяка стая е проектирана така, че да става за игри. Лоялен е, но това също е простота. Сприятеляваш се с някого и трябва да бъдеш лоялен. Партньорите в игрите стават партньори в бизнеса, които познаваш и разбираш, и можеш да бъдеш спокоен с тях. Със сегашната му приятелка също е имал спокойна връзка. Никакви драми, никакви спънки. Просто приятно момиче излиза с приятно момче. А за относително новите му приятели, момчетата на съседите? И с тях е просто. Едно дете ще играе, докато му позволяваш. Няма да поиска някакво завързано ястие, щом в менюто има пица. Сближава се с деца, защото до голяма степен самият той все още е дете.

— Дотук нищо, с което да не съм съгласен.

Рурк се загледа в нея, докато крачеше из стаята.

— Децата, с изключение на теб и мен, обикновено са много доверчиви. Той има добра охранителна система. Не е глупак. Но донася вкъщи диск с разработка на най-големия им проект, без да

отрази това. Наистина охранителната му система е надеждна, но е можело да бъде нападнат на улицата, блъснат от бус или ограбен. Не е помислил за това, защото е наивен и защото иска да играе. В своя дом. На своята игра. И така... — Ив се върна до вратата. — Прибира се от работа малко по-рано от обикновено. Няма търпение. Портиерът не лъже, значи се е прибрал сам. От електронния отдел докладваха, че андроидът е бил програмиран да му донесе газирано, когато се прибере, да му напомни за някаква уговорка. Паметта потвърждава изпълнението и след това — програмираното изключване. Той изпива газираното си, а часовете на изключването и на влизането в системата в холографската зала сочат, че почти веднага е отишъл там. В паметта на андроида е записано предложение да смени маратонките си. Били са мокри, защото е вървял пеш в дъжда. Но не ги е сменил. На записите от камерите на входната врата е с тях...

— Млад мъж — отбеляза Рурк, — нетърпелив да играе. Не се е замислил много за мокрите си маратонки.

— Да. — Тя поклати глава, когато тръгнаха нагоре. — Може би някой вече го е чакал тук. Може би го е пуснал вътре, когато се е качил и е изключил охранителната система.

— Познат, на когото е имал доверие — заключи Рурк.

— Няма следи от борба, няма рани, освен разреза на ръката, никакви химически вещества в организма, никакви отпечатъци от въже или белезници. Или са го хипнотизирали, дявол да го вземе, или се е качил заедно с убиеца си.

— С другарче за игра.

— Но никое от двете момчета на Синг не може да има нещо общо с това.

— Значи ги изключваш.

— Ако са били тук и е станал инцидент, не биха го премълчали. — Ив си спомни за онези насълзени тъмни очи. Искреността, невинността в тях... — По-малкият се разприказва за газираните. Господи, толкова е сладък и безкрайно честен. Но може да е било инцидент с не толкова невинен и честен човек, колкото тях.

— Те са прекрасно семейство.

Погледът ѝ се плъзна наоколо, когато продължиха, сякаш търсеше нещо съмнително, което може да ѝ е убягнало първия път.

— Не знам защо винаги се изненадвам, когато видя подобни семейства. Може би защото не се случва често да разпитвам такива стабилни хора. Впечатлението ми е, че и Барт е отраснал в такава среда. Може би и това си има недостатъци.

— Какви например?

— Има опасност да станеш твърде наивен и доверчив. — Тя го изгледа внимателно. — Ние определено нямаме подобен проблем.

— Ченге и престъпник? — Той плъзна ръка по гърба ѝ. — Бих се обзаложил, че има и хора като нас, които са от добри семейства. Това ли те безпокои, Ив, затова ли се страхуваш да създадеш свое дете? Все още не е време — добави той и не можа да скрие насмешката си, когато в проницателните ѝ очи на ченге се прокрадна паника. — Но когато стане, това ли е тревогата ти? Че ще отгледаме или ченгета, или престъпници, или наивници?

— Нямам представа. Но представи си, кой би се сетил да каже: „Стига толкова газирани“ или „Никаква пица за вечеря“, когато... Защо не, по дяволите? Има безкраен списък от правила, които човек трябва да научи. Все още не съм свикнала с правилата на брака.

— Но все пак сме заедно. — Той се наведе и леко я целуна. — Мисля, че много неща се научават с практика при професията родител.

— Не е толкова трудно да утетиш възрастен, но сигурно са нужни доста повече усилия за някое от онези малки ритащи създания, като Бела на Мейвис. Както и да е...

Беше се отплеснала, а Барт заслужаваше повече внимание.

— Той влиза сам или с партньор за играта. Джобният му линк все още е у него и той го изключва. Часът на изключване съвпада с този на влизането в холографската зала. Влязъл е, изключил е всички комуникации, за да не го безпокоят, или някой ги е изключил вместо него. Но ако е бил сам, значи някой е влязъл след него, което означава, че този човек или хора са проникнали през охранителната система не само на сградата, а и на апартамента и тази стая.

Тя въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Това изисква твърде много усилия. Ако убиецът не е особено добър в тези неща, ограничава риска.

— Като влиза с него ли?

— Трябва да е имал компания тук. Може би така го е планирал, въпреки че на линка или компютрите му няма нищо, което да издава,

че е възнамерявал да се срещне с някого. Някой от подчинените, от съседите или случайно срещнат на път за дома... И все пак външно лице е трябвало да се обади на портиера, освен ако е дошло по-рано или проникнало в сградата от другаде. През портала за доставки, през покрива, през празен апартамент... Знаем, че поне един от апартаментите е необитаем, щом семейство Тревър са на почивка. Може би има и други или такива, които през деня остават пусти.

— Трябва да са знаели, че Барт ще се прибере рано, за да го причакат.

— Точно така — съгласи се тя. — Което отново сочи някого от „Ю-Плей“. Достатъчно е само едно съобщение. Той тръгва. Наминаваш да го видиш, уж случайно. Почукваш на вратата няколко минути след като той е влязъл. Даваш му време да изключи андроида, да подготви всичко за играта. „Здрасти, как я караш? Бях наблизил и реших да се отбия“. Барт е в настроение, подсвирква си, вълнува се. Почти е готов да пусне „бечето“ си на пазара, само иска преди това да си поиграе с него, да го доизгледа. Изведнъж се появява някой, когото познава. Друг играч. Разбира се, че ще играе, иначе защо да го кани вътре?

Ив закрочи из стаята, но спря и се замисли.

— Не ми харесва тази версия. Има твърде много променливи. — Затвори очи за миг, опита се да изгради друга хипотеза. — Взема диска с играта, но не отразява изнасянето му. Или го е направил, а някой е заличил това от регистъра. И в двата случая — нещо е станало във фирмата. Някой от персонала, свързан с проекта, може би привлечен, за да помогне с нещо конкретно. Но на ниско ниво. Не са влезли заедно, значи може би убиецът е уредил да се срещнат. „Идвам малко след теб“, казал му е нещо подобно. Така печели време да се промъкне от другаде, преди или след като Барт си тръгне. По-добре преди. „Трябва да свърша това-онова и ще дойда“. Промъкваш се тайно, никой не знае, че си там. Изнасянето на диска не е регистрирано и жилището на Барт е на няколко преки от склада. Оживено място. Дали забелязват, когато някой изчезне за час?

Ив отново се замисли.

— Възможно е, но е много сложно — продължи да разсъждава на глас тя. — Ала не е непостижимо. А и нали геймърите предпочитат

сложното? Влизаш и единственият човек, който знае, че си вътре, скоро ще бъде мъртъв.

— А оръжието? — попита Рурк.

— Голяма лъскава играчка. „Виж какво имам. Искан да ти го покажа“. Играта е вътре и това става част от нея. Състезанието, играта... Не е било злощастен инцидент. Било е предумишлено. Иначе не би си направил труда да проникне през охранителните системи. Нито пък да избере точния момент. Някаква фантазия за война. Битка, спорт, нещо, което би обяснило леките наранявания. Битка. С мечове? Рицари в бляскави доспехи, воители или на каквото си играят момчетата.

Обиколи стаята, опитвайки се да го види, да изгради някаква картина в съзнанието си.

— Може би Барт повежда, трупа точки. Това просто те вбесява, помага ти да събереш достатъчно гняв за убийството. Първо му даваш да вкуси малко от това, което го очаква, или просто не улучваш. Първи капки кръв, с тази рана на ръката. Виждаш ужаса на лицето му, подушваш кръвта, усещаш я като метален вкус. После един безмилостен замах — и готово. Край на играта. Кръвта вече е реална и е толкова много... Разчистваш, преобличаш се, събираш окървавените дрехи в торба. Излизаш по същия начин, по който си влязъл.

— И оставяш диска с играта?

— Щом е познавал Барт достатъчно добре, за да влезе, значи е знаел за защитата. Ако някой се опита да извади диска без всички кодове, той се самоунищожаваш. Това е само едно от копията. Не е заради диска, а за всичко: играта, компанията, човека... Но за да извършиш това, което си извършил тук, трябва да си бил много, много ядосан. Страст — промърмори тя. — Страстта, егото, те са по-силни от парите. И парите играят роля, както почти винаги, но не са водещият мотив.

Протегна ръка напред, когато ѝ хрумна друга мисъл.

— Донесъл е диска у дома. На пет минути пеша от компанията. Със сигурност не е било за първи път. Прегледахте ли целия регистър с електронния отдел?

— Съдържа информация от началото на годината досега. Поранната е архивирана. Само бегло огледах, докато преравахме компютрите му и се опитвахме да съберем каквото можем от диска. Не се надявай да постигнем много. Почти е станал на прах и пепел.

— Но в регистъра можем да открием модел. Това, дисковете от охранителните камери на сградата плюс тези от „Ю-Плей“ и регистъра.

— Ще бъде дълга нощ — предрече Рурк.

7.

По пътя към дома тя се чу с членове на екипа и добави най-новата информация. Изпрати копия от всички доклади на командира и поиска консултация с Майра на следващия ден.

— Два ареста днес — каза Ив, мислейки за Дювон и Дубровски. — И двамата заслужават да бъдат окошарени, но никой от тях не е убиецът. Търсим някого, който е по-близък с жертвата и по-вътре в игрите. — Спомни си за идеята на Пийбоди. — Тези фестивали, където хората се обличат със странни одежди, играят, устройват си състезания, провеждат семинари. Сигурно там човек се запознава с много други геймъри, ако желае.

— Споделени интереси, сродни души. Всеки търси това.

— А оръжията? Фантастични магически мечове. Може би е било подкуп, някаква форма на плащане. „Дай ми да поиграя, позволи ми да я изпробвам — както Барт е позволявал на момчетата на Синг, — и мечът е твой“.

— Повечето търгове и магазини запазват документация за подобни продажби. Мога да се опитам да намеря. — Рурк маневрира, промъквайки се между две високоскоростни таксита, докато вечерният трафик се влачеше, пълзеше или спираше. — Но е доста вероятно да е било лично споразумение и да не съществува никакъв документ.

— Струва си да се провери. Потърси продажба на името на някого от „Ю-Плей“. Някой, с когото се е запознал на търг и може би е наел в компанията или като консултант. Някой, на когото е давал да изпробва други игри.

Ив се загледа навън, където в топлата вечер по тротоарите прииждаха туристи, но тя виждаше добре охраняваната холографска зала, в която жертвата ѝ бе срещнала смъртта си, с маратонки, мокри от веселата разходка в дъжда.

— Познавал е убиеца си — заяви тя. — Или онзи, който е поръчал убийството.

Отново се сети за Дювон, докато минаваха през портала на дома си. Не за връзката му с убийството, а за вкуса и разточителството му. Кутията от стомана и стъкло, толкова студена и неуютна, отчаяният стремеж в нея да има всичко най-модерно. Пред очите ѝ бе вкусът на Рурк, с внушителния изящен силует на техния дом, островърхите кули, които му придаваха приказен облик, потоците и реките от цветя, топлотата и цветовете.

Мъжът, който го бе построил, дълго бе водил тежък живот на студено, като нея. Когато можеше да избира, бе предпочел силата и топлотата.

А после ги бе дал и на нея.

— Трябва да хапнем.

Той се обърна и я погледна, когато спря колата.

— Тъкмо щях да ти кажа същото.

— Можеш да започнеш проучването за оръжието. Аз ще стотвя нещо.

— Сериозно ли?

Скептицизмът му я подразни.

— Няма да програмирам пица.

Рурк слезе от колата, изчака я и хвана ръката ѝ.

— Какъв е поводът?

— Имаш добър вкус за къщи.

— Имам добър вкус за всичко. Особено за съпруги.

Той вдигна ръката ѝ към устните си, докато изкачваха стъпалата към входа.

Замислено огледа Съмърсет от главата до петите, когато го съзря застанал точно където бе очаквала, като злокобен вестител на съдбата във фойето, с тлъстия котарак в краката си.

— Днес видях твой зъл брат-близък — каза тя. — По-скоро ти си злият брат. Мисля, че ходите при един и същ шивач.

— Е, това беше умно. — Рурк щипна ръката, която преди малко бе целунал. — Ще вечеряме горе — каза той на Съмърсет.

— Нищо ново. Има доста вкусна риба меч на грил, ако двамата решите да се нахраните като възрастни хора.

— Риба меч. — Ив се замисли. — Е, в такъв случай извади късмет, няма повече да те закачам. Нямаше нужда да ме щипеш — каза тя на Рурк, когато продължиха нагоре и котаракът, очакващ вечерята си

с нетърпение, се втурна пред тях. — Наистина днес видях негов зъл двойник. Можеш да попиташ Пийбоди. От андроидския вид, имаше и фалшив, превзет британски акцент, но беше точно копие. Сигурно ще можеш да го купиш евтино, ако решиш да замениш нашата сянка с андроид.

— Пресиш си още едно щипване.

— Наистина това за смяната е лоша идея... Колкото и да ми е неприятно да го призная, мисля, че с андроид ще бъде още по-зле. Съмърсет казвал ли ти е някога да не пиеш твърде много газирани, защото са вредни?

— Възможно е... — промърмори Рурк, докато влизаха в спалнята. — Искам да сваля този костюм.

— И същевременно те е учел да крадеш.

— Вече можеш да крада. Той ме научи да го правя с малко повече финес. Относно вечерята — напомни й той, докато тя сваляше сакото си, — ако решиш да бъде риба меч, можеш да отвориш „Лотрек“ от петдесет и седма. Подходящо е.

— Не ми подсказвай какво да правя. — Тя смени ботушите си с кецове. — Иначе няма да спечеля точки.

Ив излезе, все още с кобура, сякаш бе забравила, че оръжието не е неразделна част от нея, подобно на трапчинката на брадичката й.

За лекота и удобство той се преоблече с дънки и тениска, преди да се заеме с разговорите по линк, които предпочиташе да проведе в уединение. Твърде много очи и уши го гледаха и слушаха през деня, помисли си той. Очи и уши на ченгета. Може да бяха приятели на съпругата му, но имаше въпроси, които бяха по-лесни за уреждане насаме. Далеч от закона.

Законът на Ив, помисли си той, понякога ставаше особено тежък. Затова зареди серия справки и търсения от разстояние, преди да продължи към кабинета си, който бе в съседство с нейния.

Чуваше я да говори на котарака, да дава гласови команди на компютъра си за изчисляване на различни вероятности, да се движи из стаята.

А точно сега подрежда материалите си на табло, заключи по-късно той, докато въвеждаше различни параметри за търсене на меч, който може би съществуваше, а може би не.

„Сравнително обикновена вечер за двама ни“, помисли си Рурк. Нямаше от какво да се оплаче. Щеше да посвети няколко часа от така нареченото си „свободно време“ на своя бизнес заради прекъсването през деня... Така щеше да бъде вероятно и през доста от следващите дни. Но той харесваше работата си, така че това не беше истинска жертва.

Във всеки случай прекъсването бе негов избор, негово решение.

С жаждата си за открития приживе момчето бе събудило нещо у него... Бе докоснало нещо в него и в гибелта си — нелепа и жестока.

Чувствата му бяха толкова дълбоки, защото Барт му се бе доверявал, макар да му беше конкурент, при това притежаващ средствата и опита да смаже млада компания с един замах.

Може би затова се чувстваше длъжен да помогне да открият убиеца. Не помагаше на компанията, а на Барт.

Ив смяташе, че е бил простодушен, спомни си той. Не бе сигурен дали е напълно съгласен с това, но Барт определено не беше сложен характер. Открит, енергичен, честен, гениален и твърдо решен да постигне нещо с работа, която обича, и с хора, които обича.

Животът на всеки трябваше да бъде толкова прост, помисли си Рурк.

Може би всъщност Барт бе събудил нещо у него заради различията помежду им, а не заради приликите. Призна пред себе си, че никой не би го нарекъл честен и открит. И никога, дори като дете, не беше носил у себе си този неподправен ентусиазъм или непринудена гениалност.

Той бе стигнал до върха, а Барт едва бе започнал да разгръща потенциала си.

Остави търсенето на автоматичен режим, прекрачи прага на общата им врата и видя Ив да довършва таблото си.

Както често се случваше, щяха да имат мъртвец за компания на вечеря.

Пухкавият котарак я гледаше, изтегнат върху облегалката на удобното ѝ кресло. Галахад нехайно махна с опашка за поздрав, когато Рурк се приближи. Погали животното по гърба, от главата до мърдащата опашка, и в отговор получи тихо, блажено мъркане.

— Забави се и реших да свърша нещо, докато те чакам. Вече нахраних котарака — добави тя. — Не се връзвай, ако той казва друго.

Рурк взе виното, което бе сложила на масата до прозореца, и наля в двете чаши.

— Заредих справките.

Повдигна един от горещите капаци и забеляза, че е избрала рибата, гарнирана с аспержи и пържени картофи.

— Картофите са компромис, защото ще ям риба. — Ив се обърна с гръб към подреденото табло и взе виното, което той ѝ подаде. — Мислех си дали да не я сервирам с някоя от оризовите гарнитурни, които явно обожаваш, незнайно поради каква причина. Но тогава щеше да бъде по-скоро като вечеря в ресторант, отколкото у дома. Така че ще ядеш същото като мен.

— Понякога разсъждаваш по странен начин. — Това, което бе направила, прогони част от сенките и той допря чашата си до нейната. — Добре изглежда.

— Надявам се. Потих се пред студената автоматична печка цели пет минути. — Ив седна, усмихна му се. — Защо рибата има меч?

— Това гатанка ли е?

— Не, въпрос. Има ли при тях „ангард“ и „туш“, или просто пробождат беззащитните рибки, когато могат?

— Може би се бият с рибите чук.

— Мечът има по-голям обseg от чука, но чукуът може да смаже меча. Сигурно е интересно, но ми се струва глупаво да извадиш чук в битка с мечове, освен ако нямаш нищо друго.

— Използваш всяко оръжие, което имаш подръка.

— Да, ако играта на Барт е била битка с мечове, не би избрал чук.

По-лесно бе човек да се занимава с подробностите около смъртта, осъзна Рурк, отколкото да се потопи във философията ѝ.

— В зависимост от играта, нивото, програмата, може би е трябвало да спечели оръжията си. Освен това, могат да бъдат изгубени или повредени, или просто да им свърши зарядът или мунициите, също в зависимост от програмата и нивото.

— Играл ли си някога с него?

— Няколко пъти. Никога с холограми, защото изискват повече време и специална техника. Но сме играли във виртуална реалност или просто на компютър. Беше много добър, с бързи рефлексии, и въпреки че имаше склонност да поема излишни рискове, компенсираше това с

упоритост. Но през повечето време разговаряхме за технологиите, бизнеса, маркетинга. Срецали сме се само няколко пъти през последните две-три години.

— Канил ли си го тук?

— Не. Не съм доверчив, а и никога не е имало причина или повод. Не бяхме точно приятели и нямахме много общи неща, освен бизнес интересите. Той беше твърде млад — в много отношения, и както повечето двайсетгодишни, смяташе хората, прехвърлили трийсетте, за друго поколение.

— Джейми е още по-млад — изтъкна тя, говорейки за кръщелника на Фийни, също компютърен магьосник. — Често е сред нас. Работила съм с него. Ти също.

— Барт беше доста различен от Джейми. Не беше толкова отракан, не познаваше живота на улицата и определено нямаше никакво намерение да преследва кариера в електронния отдел на полицията. Джейми е почти от семейството.

Рурк замълча, отпи вино.

— Този разговор помага ли ти да намериш оправдание за това, че привлече мен, конкурент на жертвата, за консултант при разследването?

— Не е нужно да търся оправдание за участието ти, но не би навредило, като се имат предвид бизнес интересите ти и фактът, че в момента твоя компания разработва подобен проект, всичко да бъде открито.

— Винаги е приятно да не бъдеш заподозрян.

Забеляза гнева, който проблесна в очите ѝ, и наистина не би могъл да каже защо бе докоснал тази чувствителна струна.

— Слушай, от чисто обективна гледна точка, ти би могъл да смажеш „Ю-Плей“ още преди да са надигнали глава, както и във всеки момент оттогава насам. По дяволите, притежаваш и меча, и чука, плюс няколко бластера и куп гранати. Ако искаш да сринеш една компания и особено мозъка ѝ, използваш пари, стратегии и примамки, а не магически меч.

Ив набоде парче риба.

— Познаваш жертвата от друга гледна точка. Не ти е бил партньор, не и точно приятел, не и враг, а конкурент — само в чисто

технически план. Така допълваш впечатлението ми за него, като излагаш същността и дълбочината на познанството ви.

— Твърде дълго обяснение — спокойно отбеляза той.

— Може би.

— Тогава, предполагам, трябва да добавя и своето — в името на пълната откровеност и яснота. Направих проучвания на три нива за всеки от хората си, който участва в разработването на проекта за холографска игра, и за всички по периферията. Връзките, финансите, комуникациите им.

— Това не е твоя работа.

— Не съм съгласен. Става дума за моя персонал и бях длъжен да се уверя, че никой от служителите ми не е замесен на което и да е ниво, по какъвто и да е начин.

— Законът за личните данни...

— Майната му! — прекъсна я той. Горещата нишка гняв бе за предпочитане пред тази необяснима тъга. — Всеки, когото назначавам или очаква да бъде назначен, често е подлаган на проверки и подписва декларация за пазене на фирмена тайна.

— Не и на трето ниво, не и без причина. Това е работа на полицията или държавата.

— По моя преценка, едно убийство е достатъчно основателна причина.

Тонът му бе решителен и леден като виното.

— Това е сива зона.

— Твоята сива зона е по-широка и по-тъмна от моята. При подобен проект има допълнителни стимули за участие, премиите са доста примамливи. — Рурк отново замълча, наклони глава. — Вече знаеш това много добре, защото ти също правиш проучване на трето ниво за моите хора.

— Длъжна съм.

— Можеше да ми се довериш и да възложиш на мен да ти намеря тази информация.

— Ти можеше да ми кажеш — възрази тя. — Да ми имаш доверие, че ще свърша работата си. По дяволите! Аз не ти споделих, защото си бил лично свързан с жертвата, и не виждах смисъл да те разстройвам допълнително, като те карам да проучваш хората си. Какво е твоето оправдание?

— Нямам нужда от такова. Тези хора работят за мен. Но факт е, че след като ти дам информацията, какъвто и да е резултатът, ще можеш да съкратиш или удължиш списъка на заподозрените си.

— Трябваше само да ми кажеш.

— Обратното е също толкова вярно, така че няма за какво да се сърдиш.

— Не съм сърдита. Просто съм раздразнена...

— Ти си раздразнена? Представи си, Ив, колко раздразнен ще бъда аз, ако се окаже, че някой, на когото съм имал доверие, на когото плащам, има нещо общо с това.

Той махна с ръка към таблото.

— Не можеш да се чувстваш отговорен за всеки, който получава заплата от „Рурк Индъстрис“ — ядоса се Ив. — Това е половината свят, мамка му!

Той усети прилив на гняв.

— О, мога, по дяволите! Важно е не колко са те, а качествата ми на ръководител. Ти се чувстваш по абсолютно същия начин за всяко ченге в твоя отдел, дори в цялото управление.

Ив понечи да възрази, но се отказа, защото за това бе прав.

— Всяка информация от твоето проучване трябва да съвпада с тази от моето и официално резултатът да излезе от моята справка, независимо дали всички ще се окажат чисти, или ще изникне нещо съмнително.

— Знам как се процедира, лейтенант. Просто ще продължа, за да получиш каквото искаш, и ще ти го прехвърля.

— Това беше подло... — промърмори Ив, докато той се отдалечаваше.

— Може би.

Тя седна и замислено впери поглед във виното си. Не знаеше точно защо се бяха скарали. И двамата имаха една и съща цел.

В общи линии...

Но той трябваше да го остави на нея или да изчака, докато му възложи задачата. А това навярно го дразнеше. Възлагането на задача. Такова бе положението. Тя бе лейтенантът, главният разследващ, тя командваше.

Вече преминаваше границата, ставайки все по-раздразнена и вбесена, осъзна Ив. Беше се опитала да го предпази... донякъде. Нали

и това бе част от задълженията ѝ. Част от правилата на брака. Защо трябваше да се карат, когато просто бе свършила работата си?

А сега трябваше да измие и проклетите съдове, които смяташе да остави на него.

Събра ги и намръщено се загледа в затворената врата между кабинетите им и червената лампичка над нея, която означаваше, че никой не бива да го безпокои.

Както винаги, мислено отбеляза Ив, докато отнасяше съдовете в кухнята. Когато бе сериозно ядосан, той се оттегляше и се затваряше, докато му мине. Вероятно така бе най-добре, защото избягваха сериозен скандал. Все пак беше дразнещо...

Запита се защо двама души, които се обичаха до полуда, се вбесяваха взаимно толкова често...

Но не можеше да мисли за това сега, докато стоварваше съдовете в миялната машина.

Програмира кафе и се върна с него в кабинета си.

Докато той бе зает с проучванията, щеше да остави тази част настрана, поне засега. Нямаше смисъл да губи време за същата работа.

Вместо това прегледа резултата от изчисленията на вероятности, които бе заложила преди вечеря.

Спрямо наличната информация компютърът сочеше повече от деветдесет и два процента вероятност Барт Минък да е познавал убиеца си. Даваше малко под шестдесет за предумишлено убийство, над деветдесет и пет — извършителят да работи в геймърския бизнес, и до седемдесет и пет — да е от персонала на „Ю-Плей“.

— Ако не е било предумишлено, как е успял да се измие и да си тръгне с дрехи, целите в кръв? По дяволите!

Дали убиецът бе взел от дрехите на Барт, запита се тя. Риза, панталони... Когато Барт вече не е бил в състояние да протестира. Това увеличаваше вероятността за случаен инцидент.

— Трябва ми оръжието. Самоличността на притежателя му.

Отново отвори справката за финансите на Барт, потърси сведение за голяма покупка от лице или фирма, занимаваща се с търговия с реквизитни оръжия.

Съпостави сведенията за плащания с описа на играчките, реквизитните предмети, открити в апартамента и офиса му.

Лазерен меч. Това беше нещо като електрически, но нямаше острие, а по-скоро тръбичка... Не широко плоско острие, това не бе оръжието.

Прегледа и финансите на „Ю-Плей“. Стабилно състояние, постепенно нарастващо от основаването на компанията, завидни приходи. Това говореше за дълго и плодотворно партньорство.

Четиримата бяха посетили доста конвенции — поотделно и заедно, а понякога изпращаха други служители. Фирмата поемаше разносните и плащаше висока такса за излагане на експонати, често спонсорираше състезания.

Доста пари отиваха за това, забеляза тя. Дали бе нещо нормално, практично и разумно? Погледна към затворената врата. Трябваше само да попита своя експерт-консултант, когато е в по-добро настроение.

Използва изображенията от местопрестъплението, заключенията на Морис и докладите на оперативната група, за да програмира възстановка на убийството. С присвити очи проследи движенията на двете фигури на монитора, застанали една срещу друга, разрязването на ръката на жертвата, замахането назад преди енергичния обезглавяващ удар.

— Адски е боляло. Този първи разрез е бил жесток. Какво прави човек, когато едновременно изживява шок и болка, когато е ранен и кърви? Защо не си го направил, Барт? — попита тя на глас. — Защо не си притиснал раната с другата си ръка? Няма кръв по дланта ти, а би трябвало. Боли, пари, кърви, а ти не се опитваш да я хванеш, да я докоснеш. Та това е инстинктивна реакция. Не си можел, защото си държал нещо в ръка, като дръжката на меч. Не си можел, ако си направил опит да се защитиш, или фаталният удар е дошъл твърде бързо.

Отново изглежда сцената — с променени параметри, и прокара ръка през косите си.

— Каква е била тази игра? Защо си играл с реквизитен меч, когато противникът ти е имал истински? Защото не си знаел. А е трябвало да го предвидиш.

Ив стана, zakрачи, но скоро се предаде и почука на затворената врата.

Постоя няколко секунди. Дали той съзнателно я караше да чака? Най-сетне светна зелено и вратата се отвори.

— Трябва да ползвам холографската зала — каза тя. — Нужна ми е игра, която се доближава до онази, която Барт е играл, когато е бил убит. Нуждая се от помощта ти.

— Добре. Чакай ме там.

— Случайно да ти се намират два меча от безопасните?

— Всичко в колекцията ми от оръжия е автентично, така че ще трябва да се задоволиш с холограми.

— Добре.

Ив се опита да измисли нещо друго, но просто сви рамене и тръгна към холографската зала.

Беше по-голяма от тази в апартамента на Барт, мрачно отбелязана. Навярно бе същата или по-усъвършенствана от тези в проектантските отдели на всяка от компаниите на Рурк.

Но размерът нямаше значение.

Холографска възстановка на убийство, станало по време на холографска игра, щеше да й даде по-добра представа за случилото се... или поне така се надяваше.

Обиколи широкото празно помещение, слушайки ехото на собствените си стъпки. Никак не бе запалена по игрите. Но тренировките бяха друго нещо и бе удобно да има холографска зала за тях.

Неведнъж Рурк я бе използвал, за да я заведе на някое фантастично място — дъждовна нощ в Париж, яхта сред открито море. Романтично, изкушаващо — е, холографската техника бе ценна и заради това, въпреки че в момента се съмняваше някой от двамата да е романтично настроен.

Той дойде и донесе диск.

— Все още си въоръжена.

Беше забравила, но сега свали кобура и го остави до вратата.

— Искаше нещо близко до „Фантастикъл“ на „Ю-Плей“. В електронния отдел разучихме това, което беше останало от играта, но нямам информацията и компонентите. Стори ми се нередно да взема част у дома и да продължа да работя тук.

— Съгласна съм.

— Но имам най-актуалната версия на нашата игра. Няма заглавие, защото е важно да го запазим в тайна. Води се „Програма НС84-К“.

— Имаш я у дома? Не е ли рисковано?

— Първо, някой трябва да знае, че е тук, второ, да проникне през охранителната система в личния ми кабинет, да намери пулта, да се справи с паролите и защитите на диска. Ако някой успее, значи е достатъчно добър, за да разработи сам подобна игра.

Докато говореше, сложи диска в устройството. Използва скенера за длан и този за ретина, добави гласова команда.

— Във всеки случай — продължи той, — лично се заех да я доизгледам и предпочитам да работя тук. Така че...

Отдръпна се назад, изгледа я изпитателно.

— Искаш игра с мечове, но не знаеш епохата, обстановката, режима и целта. Не успяхме да измъкнем това от диска на Барт, така че ще трябва ти да избереш.

— Не знам. Битка с мечове. Не със затъпени ръбове — добави тя. — Широко острие. Право, твърдо.

— Рицарски меч.

Рурк наклони глава и леко се усмихна.

— Не ме обличай в костюм на средновековна глупачка. — Ив размаха пръст срещу него. — Сериозно. Нито пък ще се бия полугола, за твое извратено удоволствие.

— Жалко, но щом казваш, да изпробваме няколко образа.

Отново премина на ръчен режим, вероятно за да запази идеята си в тайна, докато я пренесе във виртуалната реалност.

Въздухът затрептя и след миг тя се озова в сенчеста гора, облечена с някакви старинни азиатски одежди. В ръката си стискаше меч, беше с меки ботуши.

— Кога и къде сме...

Замълча, присви очи. Мислите ѝ бяха на английски, но изричаше думите на друг език, навярно японски.

— Как, по дяволите...

— Опция превод. Засилва реализма — отговори той на същия език. — Все още не е доизпипана. Работим върху нея.

— Е, не, твърде странно е... Не искам да говоря на японски.

— Добре, да опитаме друго.

Този път почти без трепване се пренесе на зелен хълм, с дълги коси, вързани отзад. Бе облечена, както и Рурк, с някаква кожена

туника, стигаща до средата на бедрото ѝ, и прилепнал панталон, чиито крачоли влизаха в ботушите ѝ.

Поколеба се, но опита отново.

— Това е келтски. Келтски е, нали? Познавам акцента.

— Ирландия, епохата на Тюдорите.

— Усеца се мирис на трева и нещо като пръст и дим...

— Торфени огънове. Всички сетивни усещания са засилени.

Реалистичните сценарии, езиците, синтаксисът, дрехите. Всяка подробност е внимателно проучена и пресъздадена. Има голям брой вече програмирани фантастични опции, ала играчите могат да програмират и свои — от менюто или на ръчен режим. Няма ограничения.

— Невероятно е, че те чувам да говориш на келтски, а разбирам всичко и мисля на английски. Дали и „Фантастикъл“ е имала такива опции?

— Не зная, но се съмнявам, предвид информацията, която имам за технологичните им възможности. Ще предлагаме и по-евтина версия, без превода, но предвиждам, че тази опция ще бъде нововъведението, което ще донесе най-много продажби. Добавен е и образователен елемент.

— Добре. Образователен. — Ив наклони глава. — Чувам...

Завъртя се на хълма и затаи дъх. В подножието се разиграваше битка. Стотици воители, коне, огънове. Беше сигурна, че наблюдава превземане на крепост.

— По-реално е от всичко, което съм виждала. Като чудесен филм.

— Ограниченията идват само от твоите способности и въображение. Програмата се пренастройва според изборите и стратегиите ти.

— Как се спира това нещо?

— Просто казваш на програмата да спре — на пауза или стоп, или да се промени. При много играчи това води до загуба на точки или дисквалифициране на играча.

— Така ли? — Обърна се към него. Беше зашеметяващ с тези черни коси, развети от вятъра, издрасканите кожени дрехи и лъскавия меч в ръка. — Няма да поискам таймаут. — Ив повдигна меча си. — Да играем.

8.

Тя започна първа, стъпвайки здраво, докато нападеше. Чуваше звъна, когато стоманата срещаше стомана, усещаше болка от усилието да размахва меча.

Вгледаха се един в друг над смъртоносно кръстосаните остриета.

— Очевидно твоята фантазия е да бъдем врагове.

— Така е по-забавно — отбеляза Ив и замахна още веднъж.

Той блокира удара и я накара да отстъпи няколко крачки.

— Зависи.

Финтира, удари надясно, отново надясно, после наляво. Ив отвърна, предизвиквайки го, преди да го принуди да отстъпи.

Рурк опита с изненадващ нисък удар, но тя отскочи с танцова стъпка встрани, после рязко се изви, използвайки допълнителната сила на ротацията за по-скоростна и мощна следваща атака.

— Тренирала си — отбеляза той, докато остриетата им свистяха.

— Част от работата ми. — Острието му издрънча и заблестя до нейното. — Но в наши дни не можеш да видиш много ченгета в схватка с мечове.

— Човек никога не знае.

Познаваше го и беше уверена, че премълчава нещо. Знаеше, че приема ситуацията с насмешка, и това ѝ даде предимство. Докато се възползваше, тя му се усмихна.

— Мечът тежи.

Сграбчи дръжката с две ръце, сякаш за да провери тежестта, и когато Рурк леко сниши своя меч, нападна.

Докосна рамото му, съвсем леко порязване, преди той да отбие острието ѝ.

Видя как бликна кръв.

— О, господи! Мамка му! Раних те.

— Не е наистина. — Той повдигна ръка, преди да се е втурнала напред. И двамата знаеха, че би могъл да я повали и да сложи край на

играта в този шокиращ миг. — Просто част от програмата. — Наведе глава. — Точка за теб, лейтенант.

— Би могло да се случи по подобен начин. Хайде. — Ив използва свободната си ръка, предизвикателно раздвижи пръсти. — Да продължаваме.

— Едно на нула за теб. Бих казал, че беше достатъчно за загревка.

Рурк започна настъпателно, отблъсна я назад. Почти загубила опора, тя се увлече във вихрушка от въздух и адреналин, докато острието му свистеше пред лицето ѝ.

Този път Ив сграбчи меча с две ръце, за да събере нужната сила и да отблъсне атаката.

Почувства ужилването, би се заклела, че долови мириса на собствената си кръв, когато той спечели доста преднина, нанасяйки ѝ дълбока рана на бедрото.

— Точка за теб.

Закрачиха в кръг един срещу друг, докато битката в долината бе в разгара си. Ръката ѝ трепереше от болка, от тежестта на меча, от усилието... Раната пулсираше, а по кожата ѝ изби пот. Чуваше дишането си, леко учестено, и виждаше петната от кръв по разкъсаната кожа на рамото на Рурк.

Никога в живота си не се бе забавлявала така.

Вдигна меча високо над главата си с острие, насочено към противника, и отново стъпи здраво.

— Тайбрек.

Той ѝ се усмихна, лукаво я подкани със свит пръст да се приближи. Въпреки че очите ѝ се присвиха, не се върза лесно. Завъртя се, посрещна удара му, замахна нагоре и едва не обезобрази чаровното му лице.

Слънцето изплува от облаците и озари остриетата, докато свистяха, сечаха, дрънчаха. Сърцето ѝ биеше неудържимо — като барабан, който отекваше в тялото ѝ.

От вятъра и собствените му бързи движения косите му танцуваха около лицето, лъщящо от пот. Очите му бяха по-ярки, по-искрящи от остриетата.

Той не отстъпваше нито крачка, а и тя не би му позволила. Замах, удар, атака. Замах, удар, защита. Докато силата срещаше сила, а

бързината — хитрост, бе завладяна от тръпката да се бие срещу съвършено равностоеен противник.

Още веднъж мечовете им се кръстосаха и се задържаха така. Двамата останаха с погледи, вперени един в друг, задъхани, плувнали в пот.

— Зарежи играта — каза той.

— О, да.

Хвърлиха оръжията си и се вкопчиха страстно.

Затъркаляха се по гъстата жилава трева, устните им се срещнаха, както се бяха срещали остриетата. Задъхана, отчаяна, тя сграбчи косите му. Остана без дъх, докато дърпаше кожените дрехи.

— Как се сваля това нещо, по дяволите?

— Откъде да знам, мамка му?

— Ти си измислил тази игра.

— Шибана работа. — Той я преобърна по корем и се зае с връзките. — Възелът е стегнат като стомана.

Обзет от внезапен порив, извади камата от колана си и ги срязва. Сетне я хвърли с острието надолу, забивайки я в земята.

Наведе се над нея и се предаде на насладата да гледа голия ѝ гръб, издължената извивка на гръбнака ѝ, играещите мускули под горещата гладка кожа. Когато ръката му се плъзна върху раната на бедрото ѝ, тя потръпна.

— Как е кракът ти?

— Боли достатъчно, за да ми напомня, че понесох удар. — Претърколи се, надигна се и извади камата. — А твоето рамо?

— Ще оживея.

Ив се усмихна.

— Стой мирен или ще спечеля служебно. — Енергично разряза кожената дреха. Взирайки се в очите му, завъртя острието. — Вярваш ли ми?

Той я сграбчи за китката, побутна ръката ѝ надолу, докато пръстите ѝ се разтвориха и изпуснаха дръжката.

— Не.

Със смях тя го притегли към себе си.

Устните му нападнаха нейните с бързи ухапвания, закачки с език, докато телата им, хлъзгави от пот и изпоцапани с кръв, се плъзгаха по жилавата трева.

От долината се надигаше дим, отекваше несекващата битка. Беше подходящ фон. Помежду им имаше хармония, но винаги под повърхността напираше някаква ярост.

И винаги тя я подтикваше да покорява, да поглъща, да притежава, да съществува. Дори сега, в този фантастичен вихър, искаше само да усеща допира на ръцете му, сливането на тялото си с неговото.

Отново се преобърна, възседна го. Той властно обхвана гърдите ѝ, преди да се надигне и да ги целуне.

Тя имаше вкуса на битката — гореща, влажна, с лек мирис на кожа, а ударите на сърцето ѝ отекваха под жадните му устни. Докато тялото ѝ трепереше, с цялата си сила и воля тя се стремеше към това единение с него. Това бе неговото чудо, най-ценното му съкровище.

— Моя си — промълви той.

Почувства нова тръпка, когато я чу да отвърща на родния му език. Пръстите му се заплитаха в буйните ѝ дълги кичури — още едно ново, странно възбуждащо усещане.

Отново я повали по гръб, с глава, съвсем близо до кръстосаните им мечове. При следващия тласък тя издаде стон на безкрайна наслада.

Отново силата срещаше сила и новата битка набираше скорост. Обви крака около него и потръпна, докато се издигаше към върха, и го повлече със себе си сред яростта към мир.

Ив лежеше по гръб, вятърът галеше лицето ѝ и упорити слънчеви лъчи пулсираха под затворените ѝ клепачи. Избуялата трева гъделичкаше кожата ѝ, но това не бе достатъчна причина да се раздвижи. Рурк бе изтегнат до нея, почти в същата поза.

Пулсът, отекващ в ушите ѝ, бе затихнал и вече чуваше продължаващата битка в подножието. На хълма вече бе настъпило примирие.

— Кой победи? — попита тя.

— Да кажем, че завършихме наравно.

Честно решение.

— Все още сме си малко сърдити.

— Мислех, че каза „раздразнени“.

— Все едно. Но мисля, че битката и сексът донякъде укротиха гнева ми.

— Да кажем, че и тук сме наравно.

Какъв смисъл имаше да спорят, запита се тя. Отново щеше да започне кавга и нищо нямаше да промени това, което бе сторил, това, което бе тя.

Понякога участъкът помежду им беше тесен и хлъзгав. Просто трябваше да намерят път един към друг през него.

— Хубава игра — отбеляза Ив. — Реалистична, увлекателна, завладяваща.

— Поиграхме съвсем малко.

— Виж това...

Тя докосна бедрото си, погледна петното, което остана на дланта ѝ. Изглеждаше като кръв, лепнеше като кръв, миришеше на кръв.

— Илюзия. Постига се чрез сензори, които улавят физическите ти показатели, движения, реакции.

— А ако отсечеш нечия глава?

— Край на играта. При много играчи — край за онзи, който падне посечен.

— Интересува ме дали усещаш, дали го виждаш.

— В холографския вариант — не. Ако играеш на компютър с фантастичен герой и ти се случи нещо такова, ще го видиш.

— А андроид?

— Е, можеш да я програмираш така, че да играеш срещу андроид. Същият резултат. Андроидът е материален и играта го възприема като човек. Оръжията не са истински, Ив. Не могат да наранят никого.

— Това би си въобразила жертвата, независимо дали играе срещу човек, андроид или фантастичен герой. Просто игра. А не е било. — Ив продължи да се взира в кръвта на дланта си. — Почувствах раняването. Не беше като порязване с меч...

— Нямаше да го направя, ако щеше да бъде така.

— Но усетих пробождане. Като ток. Леко, но достатъчно, за да разбере, че съм ранена. И пулсираше, когато продължихме. Биех се ранена.

— Точно в това е смисълът.

— Ясно. Разбрах. Но жертвата е получила онези обгаряния. Ако увеличиш напрежението, изгаряш.

— Не без пряк контакт. Играта регистрира раняването и го предава.

— Добре, но ако някой е препрограмирал играта и е използвал истинско оръжие?

Тя се надигна и отметна коси назад, изненадана и смутена от дължината им.

— Различно е с тази коса... — Погледът му се плъзна по нея. — Интересно.

— Само пречи.

Той се усмихна и Ив прокара дълъг кичур между пръстите си.

— Като истинска е. Ако я дръпна, усещам, въпреки че е илюзия. Оръжието ми е там. Не го виждам, но е там. Реално е. Ако убиецът е донесъл нещо със себе си, както аз... О, да, забравих. Оставя го на специално място и трябва само да си спомни къде е, да го вземе и използва. Но защо да прави всичко това? Защо първо да минава през параметрите на играта?

— За да бъде състезание?

— Може би... Раните, обгарянията. Ако играта е била саботирана, а нивото — вдигнато по-високо, отколкото е допустимо, за да бъде одобрена и пусната на пазара, това прави състезанието още по-възвращащо, нали? А ако убиецът е използвал андроид, не би имало нужда той да бъде там. При тази версия ничие алиби не играе роля. Придумал е Барт да тества играта у дома с андроид.

— Андроидът също би трябвало да бъде саботиран или създаден и програмиран без съобразяване с нормите. За да не се регистрира оръжието като реално, смъртоносно, е трябвало или да бъде програмирано да не се регистрира като такова, или играта да не засича този параметър. После да заличи следите и отново да задейства системата. За част от това е било нужно ползване на компютърна техника, която би изпратила сигнал до „Компюгард“.

— Ти можеш да го направиш.

— Да, мога. Но аз имам нерегистрирана техника и възможност да работя в уединение, без да бъда засечен. Електронният отдел претърси склада. Там няма нерегистрирана техника; В апартамента на Барт — също.

— Което означава само, че вероятно още някой е имал копие от диска и е работел извън фирмата. Знаеш, че всеки иска да се самоизтъкне, да блесне — добави тя и понечи да се изправи. Спомни

си, че е гола и фантастичните ѝ дрехи са разкъсани. — Е, да спрем тази игра.

— Щом трябва, добре.

Хълмът изчезна, звуците на битката заглъхнаха. Ив видя как кръвта на ръката ѝ избледня. Взе блузата си и се вгледа с недоумение в разпорения ѝ гръб.

— Нямаше кама — обясни Рурк. — Затова просто скъсах ризата ти, за да отстраня несъществуващата туника.

— Различна цел, различен метод, същият резултат. С това си имаме работа. По някакъв начин илюзията и реалността са били смесени за убийството. — Повдигна съсипаната си блуза. — Наистина някой умишлено е причинил това на Барт Минък.

На сутринта Ив реши, че не би било излишно да свери резултатите от своята справка на трето ниво с тези на Рурк.

— Тук няма нищо, което би могло да те обезпокои, поне във връзка с това разследване.

— Нищо — съгласи се той и продължи да преглежда информацията на екрана.

— Виждаш ли нещо, което аз пропускам? — попита тя.

— Не, нищо, свързано със случая. Не мога да реша дали изпитвам облекчение или разочарование.

— Е, щеше да бъде по-лесно, ако нещо беше изникнало оттук или от моите проучвания за служителите на „Ю-Плей“. Дювон е голяма находка в „Синч“, но е обикновен измамник.

Тя отпи още кафе.

— Който го е извършил, е бил далеч по-запознат с техниката и по-изобретателен от Дювон. Съдейки по всичко, което знаем за жертвата, трябва да е истински гений, за да преодолее защитите. Днес имам срещи с адвокатката и с Майра. Може би те ще извадят нещо.

— И аз имам срещи. Ще намеря време да поработя с електронния отдел.

— Ще проверя друга гледна точка. Оръжието. Ще изпратя Пийбоди и Макнаб по тази следа, защото ми се струва уместно в отбора да има един геймър и един недотам запален. Макнаб може да

говори на техния език и да мине за колекционер. В Източен Вашингтон има мини конвенция, както я наричат.

— Имаме щанд там. Лесно мога да им уредя покани.

— Хубаво. Ще ме улесниш. — Ив пристъпи към таблото с материали, закрачи около него. — Днес ще разговарям с тримата му партньори, този път поотделно.

— Стари приятели, изведнъж превърнали се в убийци?

Тя го стрелна с поглед.

— Понякога хората започват да се дразнят взаимно.

Рурк повдигна вежди.

— Да се тревожа ли, че мога да загубя главата си?

— Може би не. Ние намираме отдушник в битка с мечове или словесен двубой и раздражението или сериозният гняв не се задържа дълбоко. При другите хора понякога дълго напират под повърхността. Може би тук имаме такъв случай. Тримата разполагат със средства, технически познания и изобретателност. Имали са доверието на жертвата и лесен достъп до дома му, до кабинета му. Имали са мотив, ако ще наследят по една трета от дяла му от компанията. А възможности — колкото искаш.

— Те се обичаха.

— Ето още един мотив. Колко жени и деца сега живеят в „Докас“, защото някой ги обича? — попита тя, имайки предвид приюта на Рурк за жертви на домашно насилие.

— Това не е любов.

— Човекът, който нанася побоя, често си мисли, че го прави от любов. И си вярва. Илюзия е, също като играта, но му се струва реално. Много ужасяващи неща са породени от любов, която не е подхранвана. Ревност, омраза, негодувание, подозрителност...

— Цинична, но за съжаление, точна преценка. Обичам те.

Ив успя леко да се засмее.

— Избра странен момент за такова признание.

Той се приближи и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Обичам те, Ив. И колкото и грешки да допусне всеки от нас, вярвам, че ще направим всичко възможно, за да съхраним тази любов.

Тя сложи ръцете си върху неговите.

— Знам. И всеки път, когато изникне недоразумение, ще си крещим, докато излеем гнева си, преди да пусне корени.

— Всъщност не ти се разсърдих, не и истински. Надявах се да открия нещо при онова проучване, дори и да е за някого от моите хора. Щеше да бъде конкретен човек, вместо тези смътни тревоги и неизвестност, щях да имам мишена. — Той погледна към таблото ѝ. — Не мога да си обясня защо съм така потресен от смъртта му и с какво я свързвам.

— Можеше да бъдеш ти, ако нещата бяха различни. Можеше да бъдеш ти — повтори тя, когато Рурк поклати глава. — Ако детството ти се бе развило по различен сценарий. Или си открил в него нещо от себе си. И двамата го виждаме. Предполагам, че затова скри за проучването от мен и аз — от теб.

— А защо, когато се разкрихме, и двамата станяхме раздразнителни? — Загледан в лицето ѝ, той плъзна длани по ръцете ѝ. — Струва ми се, че това е истината, като се има предвид кои сме.

— Ние сме такива, каквито сме. Вече всичко е наред.

Той потърка чело в нейното.

— Да.

— Ето какво трябва да направиш. — Ив го побутна назад, за да срещне погледа му. — Да престанеш да се питаш дали, ако беше направил нещо различно, ако беше проявил повече настойчивост, Барт щеше да постъпи на работа при теб, вместо да основе своя компания. И дали, ако бе постъпил така, сега щеше да бъде жив. Животът не е програма.

— Не съм се питал. Поне не много — призна той. — Но можех да го убедя. Ала ми хареса идеята да поеме сам по този трънлив път, затова не опитах. Отлично зная, че нямам никаква вина, а вече мога да бъда почти сигурен, че и никой от хората ми няма. Не получих конкретна мишена, но успях да изясня това.

— Е, знам, че сега с бистър ум ще се поровиш за магическия меч, когато намериш време. Очаквам да ми се обадиш, ако попаднеш на нещо.

— Обещавам.

— Трябва да тръгвам. Адвокати, психиатри, заподозрени...

— Господи! — Озадаченият ѝ поглед го накара да се засмее и да я притегли към себе си за закачлива целувка. Задържа я в прегръдката си малко по-дълго. — Върви тогава, бъди ченге. Ще ти се обадя, когато успея да се измъкна и да поработя с Фийни.

Щеше да намери начин, помисли си тя. Винаги намираше.

Срещна се с Пийбоди в кантората на Фелисити Лоуенстейн. В шикозната приемна — малка, функционална, с интериор в червено, черно и сребристо — властваше елегантна дама, която или умишлено, или по предпочитание бе в тон с обстановката с късите си сребристорбели коси, черен костюм и голяма червена роза от плат на ревера.

Веднага ги поведе навътре, без разтакаване и празни приказки, покрай малък офис, който, изглежда, бе скромна юридическа библиотека със затворена врата. Жената леко почука на съседната и я отвори.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди.

Адвокат Лоуенстейн стана зад бюрото си. Когато заобиколи, Ив забеляза, че компенсира ръста си — около метър и петдесет — с десетсантиметрови токчета, тънки като игли. Също бе облечена в черно, с леко подаваща се бяла дантела между реверите на сакото. Косите ѝ, идеално усукани и прихванати високо, бяха наситено кестеняви със златисти кичури.

Посрещна Ив и Пийбоди със здраво ръкостискане и ги покани да седнат.

— Благодаря ви, че дойдохте тук. Имам всичко, което, предполагам, ще поискате. — Замълча, въздъхна. — Ще ви дам някои лични подробности. Запознах се с Барт в колежа благодарение на Сил. Със Сил бяхме приятелки и тя реши да ми уреди среща с него.

— Романтична среща ли?

— Такава беше идеята. Не се получи, но с Барт се сприятелихме. Когато всички се установихме в Ню Йорк, станах негов адвокат. Аз оформих споразумението за партньорство и документацията за имота. Не се занимавам с криминално право, но преди време излизах с прокурор. — Усмихна се съвсем леко, което разкри на Ив, че и там нещата не са се получили. — Знам, че не можете и няма да пожелаете да ми кажете много, но трябва да попитам. Имате ли някаква следа?

— Проверяваме няколко версии.

— Така и предполагам, че ще отговорите. — Въздъхна, извърна глава и се загледа през прозореца. — Вече не се срещаме толкова

често. Със Сил, Барт и другите. Различни посоки, работа, такива неща. Но той беше добро момче. Сладур.

— Кога за последен път се чухте с него?

— Всъщност само преди няколко дни. Искаше да отпусне стипендия — от свое име или от името на компанията, за гимназията, която са завършили той, Сил и Бени. Уговорихме си среща през следващата седмица, с тях четиримата и финансовия съветник. Доста си побъбрихме. Имахме за наваксване, защото не бяхме разговаряли от месеци. Той си имаше сериозна приятелка. Изглеждаше истински щастлив.

— Спомена ли нещо за нови проекти на компанията?

— Не, нищо особено. Не разбирам много от компютърни игри, далеч съм от нивото на Барт и другите. Но останах с впечатлението, че са на път да постигнат пробив. Беше развълнуван.

— Останалите бяха ли съгласни за стипендията?

— Абсолютно... Доколкото знам — поясни тя. — Той никога не предприемаше нищо, без и четиримата да са съгласни.

— Значи не е изглеждал разтревожен заради нещо или някого?

— Напротив. Сякаш беше на седмото небе.

— На седмото небе — отбеляза Ив на шофьорската седалка. — Преливащ от щастие. Едва ли някой би предположил, че ще се озове върху маса за аутопсии в моргата с отрязана глава.

— Бил е богат, доста успял в силно конкурентен бизнес — изтъкна Пийбоди. — Благодатна почва за завист.

— Да, така е. — Ив извади линка си, когато звънна, и прочете текстовото съобщение от Рурк. — Ще се разделим. Искам вие с Макнаб да отидете в Източен Вашингтон. В хотел „Потомак“ има мини конвенция.

— Пътуване!

Последва кратък танц на радостта.

— За бога, Пийбоди, запази известно достойнство.

— Трябва да си отида у дома, да се преоблека. Отдалеч си личи, че съм ченге.

Ив огледа тънкия летен панталон, кецовете на весели райета.

— Така ли?

— Знам точно какво ми трябва. Едно... Няколко неща — поправи се Пийбоди. — Имам нужда от много повече цвят, повече блясък.

— Върви да ги вземеш, повикай Макнаб и хванете първата совалка.

— Совалка ли? Някоя от частните на Рурк?

— Не, совалка за обикновени пътници, включително и ченгета под прикритие.

Усмивката на Пийбоди изчезна и тя нацупи устни.

— Е, стига...

— Искам клюките за „Ю-Плей“, всяка неофициална информация, която може да е изтекла за тази игра, подробности за меча или оръжия от този тип. И не желая да се забърквате в неприятности.

— Преди минута всичко звучеше забавно.

— Искаш забавление? Отиди на цирк. А сега се обади на Макнаб и тръгвайте. Ще вземете пропуските си за конвенцията от „Информация“. На ваше име са. И не искам да видя някоя играчка, купена със служебни пари.

— А ако се наложи да купим нещо, за да поддържаме прикритието?

— Не.

— Става все по-малко забавно. Можем ли да отседнем в хотел, ако попаднем на гореща следа?

Ив я изгледа с присвити очи.

— Само ако следата е адски гореща и хотелът е евтин, иначе ще смъкна разходите от вашите кожи.

— Ако има слухове, инсинуации или факти за този меч, конвенцията е мястото, където ще се доберем до тях. Наистина.

— Ако не вярвах в това, нямаше да ви изпратя. — Спря до бордюра пред жилището на Пийбоди. — Бягай да вземеш своя компютърен гений. Регистрирайте се, когато пристигнете. И никакви издънки.

— Доверието ти ме кара да се просълзя от радост.

— Ще лееш крокодилски сълзи, ако се издъниш — предупреди я Ив, остави я на тротоара и отново се вля в движението.

В Централата отиде право в отдел „Убийства“. Не беше нужно да се отбива в електронния отдел, защото Пийбоди със сигурност се бе свързала с Макнаб секунди след като бе стъпила на тротоара. Щеше да се качи горе да поговори с Фийни, след като нагледа своите хора и прочете по-подробно файловете, които бе получила от адвокатката.

Влезе и изведнъж застина, когато видя командира.

— Сър.

Командир Уитни кимна и посочи към офиса ѝ.

— Отделете ми минута, лейтенант.

Беше едър мъж, който все още имаше пъргавата уверена походка на ченге, въпреки годините, прекарани зад бюро. Грижите на началник бяха набраздили широкото му лице и посребрили късо подстриганата му коса.

Тя влезе след него и затвори вратата.

— Останало ли ти е от твоето кафе?

— Разбира се, сър. — Ив програмира едно за него. — След малко имам среща с доктор Майра за консултация във връзка с разследването за Минък.

— Прочетох го в доклада ти. Била си при адвокатката на жертвата.

— Да, сър. Още една приятелка от колежа. Беше много отзивчива. Имам условията, при които е придобита сградата, завещанието, договора за партньорство. Всичко изглежда пределно ясно.

Уитни отново кимна и седна на стола за посетители. Ив остана права.

— Обстоятелствата са странни... Това е думата, която ми идва наум — започна той и отпи кафе така, сякаш отпиваше първокласно вино. — И тези обстоятелства достигат до медиите. Твърде много хора знаят твърде много пикантни подробности.

Тя погледна линка си и бързо примигващата светлина, която означаваше безброй съобщения.

— Мисля, че на този етап не трябва да оповестяваме нищо, освен стандартната информация за медиите. Освен странностите, има много гледни точки и следи за проверяване. Не можем да отречем за обезглавяването, но вярвам, че засега е необходимо да запазим колкото може повече от останалото в тайна.

— Съгласен съм. Ако обществеността узнае, че се е случило в резултат от игра, ще всеем паника. Синът или дъщерята на почти всяка майка в града има някакъв вид система за компютърни игри.

— Съсредоточавам се върху идентифицирането на оръжието, поставих задача на Пийбоди и Макнаб в тази връзка. Днес ги изпращам на геймърска конвенция в Източен Вашингтон.

— Арестувала си двама души. Засега ще използваме това, за да поддържаме спокойствие. Разговорях с капитан Фийни. Можеш да включиш всеки от електронния отдел, цивилния консултант също. — Той замълча, отново отпи. — Рурк разкри, че е познавал жертвата и че собствената му компания разработва подобна игра.

— Да, сър. Направих справка на трето ниво за служителите, свързани с отдела за нови разработки. Не открих нищо.

— Документирай всичко, Далас, и се погрижи Рурк да има ясна документация откога и как се разработва тази игра.

— Да, сър.

Той допи кафето си и остави чашата.

— Не съм тук, за да ти казвам как да си вършиш работата — изтъкна той и стана, — а само да процедираш внимателно и ясно, когато има личен елемент.

— Разбрано, командир Уитни. Ще поискам от Рурк да предостави информацията за нашите файлове.

— Вече го направи, чрез Фийни. — Уитни наклони глава. — Консултира главно електронния отдел, нали, лейтенант?

— Да, сър. Така е редно.

— Оставям те да работиш.

Когато остана сама, Ив потрепери от гняв за миг. Може би правилникът изискваше Рурк да предостави документацията на Фийни, но поне можеше да я предупреди, че го е направил. Разбира се, щеше да й каже, ако бе попитала. Или просто си бе въобразил, че тя ще знае, така че няма нужда... По дяволите!

Не биваше да седи тук и да се опитва да отгатне какво се върти в ума на Рурк, щом на този етап не можеше да разгадае собствените си мисли.

Отказа се и излезе за срещата си с Майра.

9.

Имаше някаква ритуалност в консултациите на Ив с Майра. Тя предлагаше, а Ив се чувстваше длъжна да приеме чаша ароматен чай. И двете знаеха, че предпочита кафе, както и че чаят оказва успокояващо въздействие на Майра, почивка от напрежението, поне в първите няколко секунди.

Докато седеше в едно от дълбоките сини кресла, Ив забеляза, както обикновено, че офисът е функционален и обзаведен с женски вкус, подобаващ на дамата, която властваше в него. Очевидно за Майра не представляваше никакъв проблем да обсъжда престъпния ум и ужасите, причинени на жертвите, докато е заобиколена от снимки на семейството си.

Може би избираще успокояващи цветове за интериора и гардероба си, за да смекчават тези ужаси, и се обграждаше със семейни снимки, за да чувства здрава връзка със своята реалност.

Ив се замисли защо тя не бе сложила снимки в офиса си — нито в Централата, нито у дома. Може би щяха да отвличат вниманието ѝ от работата или просто ѝ се струваше смущаващо да бъде „наблюдавана“, докато работи.

Все едно, нямаше значение. Подобни анализи и предположения бяха територия на Майра. Ив се нуждаеше от проникване в ума на убиеца, трябваше да поживее в него известно време — и работното ѝ пространство (такова, каквото бе — голо, с оскъдно обзавеждане) ѝ подходеше.

Замисли се за дрехите, които бе облякла за работа. Отново бе грабнала първото, което бе намерила в гардероба, защото беше най-лесно. Лятно яке, потник, тънък панталон, ботуши. Подходящо и за времето, и за работата.

А Майра бе избрала ефирен костюм в цвят на ментови бонбони с леки розови пръски. А те бяха в тон с лъскавите обувки с тънки токчета, които още повече удължаваха красивите ѝ крака. Лъскавите ѝ кестеняви коси се спускаха на приятни вълни покрай спокойното ѝ

миловидно лице, а обиците, огърлицата и шикозният дамски часовник добавяха блясък.

Нищо натруфено, помисли си Ив, поне според нейните представи за стил. Всичко бе идеално съчетано. И успокояващо, призна тя.

— Мълчалива си — отбеляза Майра, докато ѝ подаваше ритуалната чаша ароматен чай.

— Извинявай. Мислех си за тоалети.

Очите на Майра — сини, нежни и красиви като всичко останало в нея, се отвориха широко в израз на насмешка и изненада.

— Наистина ли?

— Доколкото имат връзка с професията, действията или характера. Не знам. — Виждаш ли, каза си тя. Мислите за лични избори и личен стил безспорно я разконцентрираха. — Пийбоди и Макнаб заминават за Вашингтон. Малко работа под прикритие на геймърска конвенция — продължи Ив. — Пийбоди държеше на всяка цена да си отиде у дома, за да смени дрехите, с които си въобразяваше, че има вид на ченге, с нещо, което мисли, че би подходило на геймърка. Сигурна съм, че пак ще си изглежда като Пийбоди, защото каквото и да облече, все ще е излязло от нейния гардероб, където самата тя го е сложила.

— Вярно. Но личността на всеки от нас има различни аспекти и често изборът ни на облекло за специален случай или работа отразява тези аспекти. Ти например не би отишла на благотворителен прием с Рурк облечена както си сега, нито пък на работа с официален тоалет.

— Щях да го направя, ако закъснявам за благотворителната проява или са ми позвънили, докато съм там, за да отида на местопрестъпление. — Ив сви рамене. — Но те разбирам. Щеше да бъде по-лесно, ако можехме да носим каквото поискаме.

— И го казва жена, която страшно уважава правилата. А в обществото и модата също ги има. Можем да добавим и факта, че това, с което сме облечени, ще ни даде настроение за това, което трябва да правим.

Ив се сети за костюма, който играта бе програмираше за нея. Трябваше да признае, че ѝ бе вдъхнал настроение за битка и ѝ бе помогнал да държи меч уверено, като нещо безкрайно познато.

— Гардеробът на жертвата не е бил особено разнообразен. Имал е няколко официални и по-традиционни костюма, но е носел главно дънки, широки панталони, бермуди, тениски и пуловери. И много от тях, особено тениските, са били с лого или картинка от игра или филм. Работата е била неговият живот.

— Вече си го разбрала.

— Не е било само призвание, а цялата му същност. Всичко, което узнах, говори, че е обожавал игрите. Цялото му жилище е пълно с играчки и сувенири. Навсякъде игри и системи за тях.

— Явно е бил щастливец, щом е можел всекидневно да се занимава с това, което обожава и в което е гениален. Да изкарва прехраната си с нещо, което го прави щастлив. И да работи с дългогодишните си приятели.

— Щастлив, нормален, приятен. Тези думи се повтарят в показанията на хората, които са го познавали.

— Да, вписва се. Радвал се е на хубав живот, както изглежда... Имал е сериозна приятелка, поддържал е връзка със семейството си, държал е на приятелите си и е бил достатъчно амбициозен да работи за успеха и разрастването на компанията си, но не и за сметка на тези връзки и приятелства.

Майра отпи чай и за Ив бе ясно, че използва момента да подреди мислите си.

— В доклада ти пише, че е обичал компанията на децата от кооперацията и е бил в добри отношения с родителите им. Макар и пристрастен към работата си, изглежда, е бил стабилен.

— Как един здрав, стабилен, щастлив млад мъж загубва главата си в собствената си холографска зала с надеждна охранителна система? Разбира се, това не е въпрос към теб — добави Ив. — Ние с електронния отдел трябва да открием отговора. Но защо убийството е извършено по начин, който е изисквал доста предвидливост и усилия?

— И отвлича вниманието.

— Да, може би е било част от целта. Блъскаме си главите да отгатнем как, по дяволите, защо, по дяволите, а въпросът „кой“ някак остава на заден план. Що за човек би използвал този метод при тези обстоятелства?

— Обезглавяването издава потребност да се сразява, да се унищожава. — Розовите висулки на обиците на Майра затанцуваха,

когато поклати глава. — Но степента на другите наранявания не се връзва нито с това, нито със съобразителността, която е била нужна, за да стигне до жертвата и да напусне местопрестъплението. Това са изпипани подробности на много нива, заучени и сложни. Отделянето на главата от тялото може да е символично, както и оръжието, и методът. Игра. Убитият е живеел и дишал чрез игрите, изградил е компанията си с тях, използвайки главата си.

— А това говори за конкурент или дори за смахнат геймър, който му е завиждал за резултатите. Второто ми се струва по-правдоподобно, защото има по-лесни начини да отстраниш конкурент, привличайки много по-малко обществено внимание. Или — ако вземем по-щурото предположение — за някой върл противник на самите игри. Колкото и да е бил смахнат, трябва да има изключителни компютърни способности, за да влезе и излезе, без да бъде засечен. Освен ако живее или работи в сградата. Но досега не сме попаднали на следа там.

— Компанията на жертвата е назначавала хора с изключителни компютърни способности.

— Да. Можем да добавим, че трябва да е познавал Барт, графика му... Знаел е, че ще си бъде у дома, готов да играе. Самият диск би бил доста ценен за конкурент. Ако случаят е такъв, защо не е убил Барт, преди той да заключи диска? Тогава получаваш всичко накуп: геният е мъртъв, а дискът с разработката за страхотна нова игра е твой. Но извършителят го е оставил, което ме кара да мисля, че или не е имал нужда от него и не го е искал, или това не е било част от мотива. Не ми харесва втората версия. Мисля, че просто не му е бил нужен.

— Подозираш партньорите и персонала му, така ли?

— Те са начело на списъка — потвърди Ив. — Със сигурност не би играл с човек, който не е участвал в проекта, не знае за него и не може да му се има доверие, че ще държи езика си зад зъбите. Давал е на онези момченца да изпробват игри и впечатлението ми е, че му е било приятно да се забавлява с тях. Но все още не е бил готов да им предложи тази.

— Защото, на този етап, вече не е било просто игра, а важен проект.

— Да. Казал им е, че работи върху нещо ново, уклончиво е споделил някоя и друга подробност, защото, мисля, е било твърде

вълнуващо, за да си мълчи. Но в офисите на „Ю-Плей“ ежедневно се играят и тестват игри в различни етапи на разработване.

— Където подробностите не са толкова неясни, дори за хората извън тесния кръг.

— Според паметта, жертвата често е играела на тази, сам или с други играчи. Съперниците му са били различни. Електронният отдел се опитва да открие кои фантастични сценарии е използвал многократно. И срещу кого. Ще настоявам за копие от диска. Партньорите оказват съдействие, но за това се сблъсквам с известна неохота.

Майра кимна и отпи от чая си с очевидна наслада.

— Имаш организиран, съобразителен убиец с компютърни способности, когото, съгласна съм, жертвата е познавала и му е имала доверие. Но методът е зверски жесток. Бързо, ефективно, с оръжие на воин. Може би специален, но стар метод. Обезглавяването също подобава на воин. Пълно сразяване на врага, отсичане на главата от тялото му. Метод за екзекуция, който изисква съсредоточение, вещина и сила.

— Нетипично за компютърен маниак.

— Патологията рязко се отклонява. Може би си имаш работа с двама.

— Да, хрумна ми. Един да състави плана и друг да го изпълни. Дори обмислих версията за андроид. Някой, който може да го препрограмира, да избегне „Компюгард“ и да убеди Барт да изпробва играта срещу андроид. Но как е вкарал андроида вътре и кога? Как се е сдобил с оръжието и кога?

— Андроид? Това е интересно. — Майра се облегна назад, отново кръстоса стройните си крака и се замисли. — Определено би действал с тази бързина, ефективност и нужната сила. Особено ако е бил препрограмиран като воин с умения за боравене с меч. Би се вписало в патологията на извършителя... Имам предвид, човека. Използването на забележителните компютърни способности. По някакъв свой начин влиза в съревнование с жертвата и печели играта чрез съучастника си, като елиминира противника така, че да блесне с тези способности. И друг път са били използвани андроиди при схватки и убийства и затова законите и ограниченията са толкова строги. Убиецът обича предизвикателствата.

— Може би отново трябва да подложим домашния андроид на експертиза. Електронният отдел подробно прегледа паметта му и не откри следи от препрограмиране. Но вече е бил вътре, жертвата му е имала доверие и е разполагал с достатъчно време между убийството и откриването да възстанови програмата си и да се отърве от оръжието. Бил е оставен там, където е трябвало да бъде. Или е бил подменен по-рано с дубликат.

Идеята добави нова гледна точка и още усложнения. Мислейки за тях, Ив неусетно изпи чая.

— Съобразителен, организиран, разбира се, че е така. Но това е нещо като перчене. И е детински рисковано. Ако Барт не направи точно каквото очакваш, планът се проваля. Не се прибира рано, не взема диска у дома, не намира време да поиграе точно тогава и там — и нищо не се получава.

— Пресметнат риск. Повечето геймъри ги поемат, както и убийците.

— Особено когато играчът познава навиците и стила на противника си. — Отново и отново се връщаха към познанството и доверието. — Игрите оказват голямо влияние върху самочувствието, особено на човек, който ги взема на сериозно. Победата е важна за егото. Никой не обича да губи. Някои хора се вманиачават, други мамят, трети падат духом след загуба... А това може да се превърне в натрапчиво чувство на самосъжаление.

— Колкото по-сериозно вземаш играта — отбеляза Майра, — толкова по-реална започва да ти се струва. А и толкова по-голямо е разочарованието при загуба.

Ив кимна.

— В залите за видеоигри често стават сбивания. Само че това не е бил такъв случай. Не е импулсивно деяние от гняв. Ала е възможно да е започнало така, да е пуснало корени и онова, което е поникнало от тях, да е превърнало забавлението и фантазията в нещо реално.

— Някои трудно правят разлика между насилието в игрите и истинско агресивно поведение. Повечето ги използват като отдушник, като начин да влязат в ролята на герой или жесток злодей, без да прекратят границата. Но при някои игрите събуждат вече съществуваща склонност към насилие, която е била потискана, контролирана.

— Ако не бяха игрите, щеше да бъде нещо друго. О, да, бих казала, че границата между реалност и фантазия е била размита. Убиецът я е прекрачил. Може би е приключил, получил е това, което е искал. Победил е. Но ми се струва, че когато тази граница е така размита и я е преминал веднъж, човек лесно може да го направи отново.

— Стремехът да побеждаваш може да стане обсебващ — съгласи се Майра.

— Както и убиването.

Преходът от кабинета на Майра към електронния отдел беше кошмарен. Сякаш от разкошен апартамент, където хората водят тихи интелектуални разговори, си нахълтал в увеселителен парк, управляван от превъзбудени тийнейджъри.

Ив не изживя културен шок, бе твърде свикнала с това. Но очите и ушите ѝ забучаха още на десет крачки пред отдела.

Онези, които се разхождаха и работеха тук, предпочитаха цветовете и шарки, атакуващи сетивата, и говореха с неразбираеми кодове, които затормозяваха ума като пъзел с йероглифи. Никой не стоеше на едно място в електронния отдел. Техници, полицаи, детективи — всички подскачаха, крачеха или сновяха в такт с някаква музика, която винаги звучеше на бързи обороти.

Дори онези, които седяха зад бюра или в кабинни, се въртяха на столовете си и барабаняха с пръсти по плотовете. Фийни ръководеше нещо, което в очите на Ив бе лудница, с твърда ръка и дори се радваше да бъде началник. С широките си панталони и измачкана риза той ѝ се струваше като непоклатим, спокоен остров сред бурно море.

В офиса си Фийни стоеше пред екран, смръщил вежди, с разрошени коси, и прехвърляше поредици числа и букви — отново тези йероглифи — от едно място на друго.

— Имаш ли минута? — попита тя.

— Да. Но ти отмъкна момчето ми.

Всички бяха негови момчета, независимо от пола, и на Ив ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае кого има предвид.

— Макнаб? Първо те попитах.

— Не бях изпил кафето си. Когато подобни идеи ти хрумват посред нощ, ме сварваш неподготвен.

— Беше след шест сутринта.

— Посред нощ, след като заспах в два. Сега върша неговата работа.

Ив пъкна ръце в джобовете си.

— Първо попитах — промърмори тя. — Какво е това?

— Парчетата, които успяхме да измъкнем от онова, което е останало от диска с играта. Не е никак много. Опитахме се да го прекараме през компютъра, но ми хрумна да пробвам и по старомодния начин.

— И успя ли?

Той я погледна с уморени очи.

— Изглеждам ли ти като човек, на когото му е провървяло?

— Почини си за минута. — Пръстите ѝ напипаха нещо в джоба ѝ. — Виж, имам бонбон. Твой е.

Фийни го погледна. После сви рамене и го взе.

— Колко време е стоял там?

— Не много дълго. Съмърсет все мърмори, че забравям разни неща в джобовете си. Но те са си мои. Освен това е опакован, нали?

Той разопакова бонбона, подхвърли го към устата си.

— Имам две нови версии, които трябва да проверя — започна тя. — Искам повторна експертиза на домашния андроид на жертвата.

— Чиста е.

— Да, да, знам, но има две версии. Първата, убиецът да я е програмирал и използвал за убийството, а после да я е върнал на нормален режим. Втората, да я е изключил и подменил с дубликат за убийството.

— Подозираш, че нещастникът е бил обезглавен от андроид?

— Проверявам тази версия. Имаме два различни почерка, Майра е съгласна.

Докато Фийни смучеше бонбона, тя го запозна с ключовите моменти от консултацията.

— Как е разменил андроидите?

— Стъпка по стъпка, Фийни. Освен това, не знам дали е имало размяна. Това е просто теория. Ако проведеш нова, по-задълбочена

диагностика, изхождайки от тези две версии, ще можем да ги потвърдим или отхвърлим.

— Ако някой е решил да се бъзика с програмата на андроид, да разбива защиты, има нужда от време и уединение. И техника.

— В „Ю-Плей“ разполагат с техника. Много от хората остават до късно вечерта. Това означава и време, и уединение.

Фийни се почеса по бузата.

— Може би.

— Второто, което ми е нужно, е запаметена информация за игрите на жертвата. Каква версия е предпочитал, с кого е играл. Искам да видя кого е побеждавал често и на каква точно игра.

— Сега мислиш, че го е очистил някой геймър, защото е бил по-добър от него?

— Фактор, който се връзва. Защо да го убива по време на игра, освен ако победата в играта е важна? Това е перчене, нали? Цялата работа с игрите... „Вижте колко съм добър. Направих я реална. Аз победих.“

— Но не може да се похвали пред никого. Това го лишава от част от удоволствието. Ти не си играла достатъчно — реши Фийни. — Всеки сериозен геймър иска името му да бъде на табло. Жадува викове и аплодисменти. И слава.

— Добре, добре, схващам. — Ив закрочи из офиса. — Е, може би ще получи тези аплодисменти и слава по друг начин. Като хората, които крадат творби на изкуството или поръчват кражбата им, а после ги заключват в сейфове, където никой не може да ги види. Просто ги притежават. Голямата тайна, чувството за собственост също носят удовлетворение. Нужно е самообладание, силна воля и колосално самочувствие. А за извършването на убийството е била нужна прецизност, бруталност и хладнокръвна агресивност, което отново ме навежда на мисълта, че са участвали двама. Може би хора, а може би човек и андроид. Или тип, страдащ от раздвоение на личността, но това е в края на списъка засега.

Фийни засмука бонбона и отново се почеса.

— Моделът е създаден при спазване на закона за авторски права като копие на филмов герой, а има и права за мърчандайзинг. Такъв андроид трябва да бъде регистриран. Можеш да избегнеш това, ако го купиш нелегално, но този е истински. Има регистрационен чип и

сериен номер. Проверихме регистрацията на жертвата и сертификата за автентичност. Ако някой е бърникал в програмата ѝ, направил го е така, че да преминава стандартна диагностика. Можем да се поровим и доста по-дълбоко. Що се отнася до копия, това е популярен модел. Неслучайно е класика. Можеш да провериш за собственици на такива и да попаднеш на нещо.

— Освен ако е от черния пазар.

— Ако заложиш изчисление на вероятност, обзалагам се, ще излезе висок процент, че жертвата би забелязала разликата. Копието трябва да е адски сполучливо, за да го заблуди, ако питаш мен. Не че истинските не могат да бъдат проследени, но какъв смисъл има да прибягва до това, когато не е престъпление да си купиш истински законно? Рискът е по-голям. Ще я проверим.

Фийни тръгна пред нея към склада за доказателства. Въведе код, допря палец до скенера.

Капитан Райън Фийни получава достъп.

Той отвори вратата на помещение, което напомняше на пиратско скривалище, но пълно с електроника. Компютри, линкове, екрани, комуникатори и видеокамери, всичките с етикети, бяха подредени на високи етажерки. И андроидите бяха добре представени — кухненски и градински с механичен вид, евтини мини андроиди и много човешки копия стояха строени като заподозрени за разпознаване.

Ив огледа избория от жертвата домашен модел.

— Това облекло не е предназначено за бойни сцени.

— Версия „робинята“, шести епизод. Но тя се справя. Момичето е бунтарка и отстоява своето. Помага да натрият носа на Империята.

— За бога, Фийни! Говорим за андроид, копие на измислен персонаж от космическа сага.

— Просто изтъквам — промърмори той. — Този модел е уникален. Програмирана е като точно физическо копие на героинята и има страхотни възможности за програмиране.

— Играл ли си е с нея?

— Какви мисли ти минават през ума? За бога, Далас!

— Нямах предвид това. Използвал ли я е за компютърните игри?

— Програмирана е да участва. Има възможност за интерфейс с програмата, зареждане на сценария, правилата. Може да бъде труден противник.

Не изглеждаше толкова страшна с това облекло, помисли си Ив, но прие думите на Фийни.

— Може ли да борави с меч? — попита тя.

— Доста добре.

Ив поклати глава.

— Барт е бил значително по-висок. А ударът е дошъл отгоре. Възможно е да е стъпила на нещо или той да се е снишил.

— Ако тя или копието ѝ са били програмирани за това, биха свършили в машина за рециклиране. Жалко. Истинска красавица е.

Тя понечи отново да изтъкне, че това е машина, но си спомни с кого говори.

— Провери я. Аз ще направя проучване за модела.

— Остави на мен. Ще възложя на Календър анализа за повтарящи се сценарии и играчи.

— Благодаря ти. Излизам, отивам в „Ю-Плей“.

— Страхотно място — отбеляза Фийни. — Жалко за момчето. Бил е добър в това, с което се е захванал.

Ив не бе изненадана, когато завари офисите в „Ю-Плей“ малко по-тихи. Пак си беше шумно, но лъчезарните, въодушевени изражения на работещите бяха станали по-сериозни.

Повечето от тях бяха закачили черни лентички на пъстрите си облекла. Ив забеляза, че доста от онези, които предишния ден бе видяла да сноват насам-натам, днес не са на работа.

— Лейтенант. — Вар слизаше по едното от стълбищата за горния етаж. Сенките под очите му и бледото му лице издаваха, че е прекарал тежка, неспокойна нощ. — Имате ли новини?

— Проверяваме някои гледни точки. Днес изглеждате в намален състав.

— След като направихме официално съобщение, позволихме на всеки да ползва отпуск днес. Ако желае... Дори мислихме да затворим за няколко дни в знак на почит. Но решихме, че ако имаме работа, ще го понесем малко по-леко. Не помага особено. — Той потърка лице. — Може би дори е по-лошо. Не знам. Сякаш Барт е навсякъде тук. Работя върху нещо и ми хрумва идея, която искам да обсъдя с него. Изведнъж си спомням, че не мога. Чухме се с родителите му. Господи, толкова беше тежко. Беше ужасно. Организираме поклонение утре следобед

тук, защото... Това е мястото, където той би искал да бъде. Мислите ли, че е редно? Искам да кажа, не е църква или траурна зала, но...

— Мисля, че е подходящо място.

— Добре. Така решихме...

— Сил и Бени тук ли са днес?

— Да. Ако искате да поговорите с тях...

— Ще го направя по-късно. Какво ще кажеш първо да поговоря с теб? В офиса ти?

— Само с мен ли? Добре...

Изглеждаше смутен от идеята да бъде разпитван сам, но я поведе нагоре към едно от помещенията със стъклени стени.

— Не изпитваш ли понякога нужда да останеш сам? — попита го Ив.

Вар се огледа наоколо, изненадан от въпроса ѝ.

— Няма значение. — Ив огледа офиса му. Претрупан работен пулт, много компютри и системи, безброй играчки, висока табуретка с форма на извънземно с пипала. — Не съм съвсем наясно кой какво върши тук. Четиримата сте били партньори, но сигурно всеки е имал специални функции, задължения, отговорности.

— Е, всички участвахме в разработването на нови продукти. В зависимост кой е предложил концепцията, поемахме различни етапи. — Той седна, свали слушалките си. — Бени се занимава главно с проучвания, Сил е организатор и може да се нарече „мамчето“ на всички от персонала. Аз отговарям за маркетинга. Но задълженията ни се застъпват. Няма строго разделение. Така ни харесва.

— А Барт?

— Той се занимаваше с разработките, разбира се. Можеше да доразвие всяка идея и да я превърне в нещо ценно. Бих казал, че имаше нюх за бизнес. Счетоводство, клиенти, пари, марж на печалби, разходи за разработване, такива неща. Всички се занимавахме с това, но той беше най-наясно. — Вар потърка чело. — И беше официалният говорител на компанията.

— Бил е обект на най-голямо медийно внимание.

— Обичаше да се изявява, да общува с хора, да говори. — Той въздъхна, прокара ръка по късите си коси. — Бени става нервен при подобно внимание. Сил се тревожи за хорското мнение и изпитва неудобство.

— А ти?

— Предпочитам да си мълча — усмихна се Вар. — Нали разбирате, да стоя в сянка, зад кулисите, да се занимавам с това, което става в кухнята ни. Повечето хора в нашия бранш не са много общителни. Барт беше изключение. Искате ли нещо газирано?

— Не, благодаря. А сега кой ще бъде медийното лице?

— Не знам... Не сме го обсъждали. Всъщност не сме мислили по въпроса. — Наведе глава, загледа се в коленете си. — Трябва да преживеем днешния ден, и утрешния, и следващия.

— Може би ще привлечете друг партньор.

— Не — категорично рече той и рязко вдигна глава. — Не, това е нашата компания. Сами ще се справим.

— А плановете ви да пуснете „Фантастикъл“ на пазара?

— Ще се придържаме към плана. Беше рожба на Барт.

— Трябва ми копие от диска, Вар.

— Ще бъде занесено лично на капитан Фийни в електронния отдел. Почти е готово. Имаме документи за подписване. Официално. За поверителност и прочее.

— Добре. Значи Барт здравата е порботил върху програмата. Изпробвал е различни сценарии и нива.

— Разбира се. Всички правехме това. То е част от работата. — Симпатичното му лице стана сериозно. — Ако ние не се забавляваме с играта, кой би се забавлявал? Не можеш да продаваш нещо, в което не вярваш. Или не го правиш добре.

— Така е. А имаше ли той любима фантастична игра, сценарий, който е избирал много пъти?

— Обичаше да ги смесва. Това е най-хубавото в играта... или едно от най-хубавите неща. Можеш да правиш каквото поискаш според настроението си.

— Коя версия предпочитаете, когато играехте двамата?

— Господи, захванахме се с това преди месеци. Много са. „Старият Запад“, „Древен Рим“, „Алтернативна Вселена“, „Пътешествия“, „Избавления“, „Гангстери“, „Войни“. Каквото и да назовете, все някога сме го играли.

— Кой побеждаваше?

Той се засмя.

— Трудно е да надвиеш Барт, но и аз съм печелил доста точки. — Смехът му секна. — Ще бъде странно без него в холографската зала на официалното представяне на „Фантастикъл“.

— Сигурно. Играете ли някога с андроиди?

— Андроиди? — Вар примигна учудено. — Разбира се. Използваме ги за тестване на различни етапи от разработката. Никой не може да пази тайна като андроида. Но при финалните изпробвания трябва да бъде състезание между хора. Все пак не продаваме игрите на андроиди.

— Извинете. — Сил застана на прага. — Видях ви тук, лейтенант. Има ли нещо... Някакви новини?

— Не, за съжаление. Просто рутинно повторно посещение. Помага ми да добия по-ясна представа. Благодаря, че ми отдели време — каза тя на Вар и отново се обърна към Сил. — Да отидем в твоя офис. Ще се постарая да не те задържам дълго.

— Няма проблем. Можете да останете колкото искате. Вар, когато лейтенантът приключи с мен, мисля да си тръгна. Днес съм безполезна тук. Нищо, с което се опитам да се захвана, не става. Развалям всичко.

— Искаш ли някой от нас да дойде с теб?

— Не, не... Просто имам нужда да остана сама. Трябва ми още време. Можеш да кажеш на Бени, ако го видиш преди мен. Ще дойда утре. Тогава ще съм по-добре.

— Ще ти се обадя по-късно да видя как си. — Вар отиде при нея и прегръдката му се стори на Ив едновременно искрена и някак тромава. — Опитай се да си починеш.

— Да. Ти също. — Ярките ѝ, блестящи очи се насълзиха, преди да се отдръпне. — Моят офис е насам, лейтенант.

Докато вървяха, Ив погледна назад и видя Вар зад стъклото, загледан след тях, съкрушен.

— Искате ли нещо? — попита Сил. — Имам енергийни напитки, газирани, диетични и обикновени.

— Не, но ти си вземи, ако искаш.

— Нищо не ми се пие и яде... — Сил пхна ръце в джобовете си, извади ги и преплете пръсти. — Вие правите това през цялото време. Искам да кажа, разговаряте с хора, които са загубили някого. Питях се

дали знаете колко време минава, докато престанат да забравят, че са го загубили, и очакват да го видят.

— Тежко е — бе единственото, което каза Ив.

— Не знам дали е по-лошо да забравиш, да спреш да очакваш. Всеки път, когато си спомня, ще бъде тежко. Сякаш поглеждаш ръката си и не се замисляш, че е на мястото си. Просто е тук. А ако я загубиш, няма ли да продължиш да очакваш да я видиш?

— Мисля, че ще продължиш. Имаме психолози, които могат да ви помогнат. Ще ви дам няколко имена на хора, с които можете да поговорите.

— Може би. — Тя тръсна буйната си тъмна коса. — Никога не съм ходила при терапевт или консултант.

— Познавала си Барт отдавна. Сигурно сте работили заедно върху много програми, много игри.

— Безброй. Всички даваме идеи. Сядаме, поръчваме си пица или нещо друго и просто умуваме. После обсъждаме. Как можем да превърнем идеята в програма? Бени е по проучванията. Ако създадеш същата игра като някой друг, напразно си загубил време и ресурси.

— Значи сте отсявали идеи.

— Може да се каже. Предлагаме, одобряваме, доразвиваме.

— Кой измисли „Фантастикъл“?

— О, господи... — Сил се отпусна на стола си и свъси вежди. — Не съм напълно сигурна. Много концепции се изграждат постепенно, с участието на всички. Мисля, че... Май Вар даде идеята за фантастична игра, която дава възможност за сценарии, контролирани от потребителя. Аз възразих, че вече има много такива. „А какво е следващото ниво? Какво ще кажете да направим холографска версия, сериозно да доусъвършенстваме образите, движенията?“

Сил отмести поглед от Ив и се загледа през стъклената стена на офиса, покрай която сновяха хора.

— После, ако си спомням правилно, Бени изтъкна, че вече са създадени холографски игри и програми и че компанията на Рурк има най-съвършените образи. „Тогава какво следва по-нататък?“

— А Барт не каза ли нещо?

— О, да, понякога е мълчалив, докато усилено разсъждава върху идеята.

Тя стана, взе си енергийна напитка. Впечатляващи движения, забеляза Ив. Явно посещаваше курс по йога. Беше силна и грациозна.

— Сигурна ли сте, че не искате?

— Не, благодаря — кимна Ив.

Сил отвори кутията, седна, отпи глътка и я остави.

— Всъщност и аз не искам. Докъде бях стигнала? А, да, продължихме да си подхвърляме топката и Барт заговори не просто за по-интересни образи. Силни сетивни въздействия, смарт технология. Военните използват смарт технологии в тренировъчните си програми. Прилагаме това в играта, засилваме сетивните въздействия, правим образите реални.

Взе питието, само го задържа в ръка.

— Беше голяма инвестиция на време, енергия и пари, но той наистина успя да ни убеди. Каза нещо от рода: „Няма просто да предложим меню с опции за избор. Ще направим играта отворена“. Потребителят може не само да контролира, а и буквално да програмира свои фантазии, да съчетава новите елементи с вече заложените. Просто продължихме да обсъждаме, докато изградихме основната концепция. Оставаше да запретнем ръкави и да се заловим с реализацията.

Сил се насили да се усмихне.

— И успяхме. Ще бъде хитът на хитовете.

— Дълго сте я тествали, играли сте...

— О, да. И четиримата, поне в началото. Посветихме доста време на това, защото е голям проект. Затова искахме Фелисити да изготви документация, преди да я копираме за вас.

— Разбрах. А каква версия предпочиташе Барт?

— О, смесваше ги. Каквото и да играеше, все искаше да бъде добрият герой. Кой не иска? Обича сценарии, при които се бие за някаква кауза, за момиче или за собствената си душа. А най-добре всичко това в комбинация.

— Програмата те увлича, нали? Участваш в създаването на сценария.

— Иначе нямаше да бъде забавно.

— Значи е бил добър в битките, така ли?

— По-добър от всички ни, почти винаги. Барт обичаше да гледа филми с престрелки, битки с мечове, с ножове. Изучаваше

тренировъчни дискове, разговаряше с войници и полицаи. Важно е, когато програмираш, да знаеш хватките, стратегиите, за да можеш да ги предложиш на играча.

Сил отново вяло отпи глътка и се загледа през стъклото.

— Вярно е, че повечето програмисти не си падат по физическите упражнения, но Барт работеше върху това. Обичаше да побеждава и да играе. Страхотен геймър е... беше — поправи се тя и гласът ѝ затрепери. — Беше най-добрият ми приятел на света. Не знам какво ще правя сега. Не знам какво ще прави всеки от нас.

Ив извади визитка, написа две имена и номера.

— Опитай да им се обадиш. Може да се почувстваш по-добре, когато поговориш с някого, който може да те изслуша.

— Да, добре. Мисля, че ще го направя. Ще бъде ли проблем, ако сега си тръгна?

— Не. Сил, познаваш ли семейство Синг?

— О, разбира се... Децата са големи сладури.

— Вар спомена, че утре тук ще има поклонение за Барт. Биха искали да дойдат. Ще им се обадиш ли?

— Да, вече са в списъка ми, но ще се погрижа за това още сега. Ще им звънна от къщи. Искам по-скоро да се прибера у дома.

— Добре. Къде мога да намеря Бени?

— Беше в офиса си, когато минах оттам преди малко. Почти през цялото време и тримата просто се опитваме да избутаме деня. Навярно все още е там.

10.

Ив не намери Бени в офиса му, което й даде идеална възможност да огледа работното му място. Отворена врата, помисли си тя, стъклени стени, лесен достъп. Както другите, и той имаше малък хладилник и автоматична готварска печка, различни компютри, колекция от играчки и игри.

Повече папки, повече натура, отколкото при Вар, но по-малко, отколкото при Сил, забеляза Ив. Купчини листчета за бележки бяха струпани върху работния плот, до тях — камара дискове. Още дискове, подредени под номера върху рафт, и както в кабинета на Майра, няколко снимки.

Загледа се в Бени, Сил и Барт като деца, всичките с искрящи лица и глуповати усмивки. Бени, още тогава висок и кльощав, имаше немирни рижи коси. Стърчеше над приятелите си. Искрящите зелени очи на Сил блестяха закачливо, а злочестият Барт стоеше по средата. На друга снимка бяха на плаж, навярно в Джърси, със слънчеви очила, тениски с герои от компютърни игри и смешни физиономии. На трета ги видя облечени с карнавални костюми, Сил с перука, навита на рулца до двете уши, бяла ефирна рокля и нещо като бластер в ръка. Бени се перчеше с костюм на космически воин, самодоволна усмивка и също бластер, а Барт бе с бяла туника и оръжие със светеща тръбичка вместо острие.

Лазерен меч, досети се тя. Разбира се, като онези на джедаите от „Междузвездни войни“. Нали и андроидът му бе оттам?

Вгледа се по-отблизо в меча. Поклати глава. Не, това не беше оръжието на убийството.

На други снимки присъстваше и Вар — сега по-възрастен, в колежа, с разрошена коса, мърляви дрехи и сънен поглед. После четиримата стояха пред входа на склада, а по земята се белееше сняг. Всичките бяха с рекламни тениски на „Ю-Плей“ и с два̀сеткаратови усмивки, вдигаха чаши за тост с нещо, което приличаше на шампанско.

Ив снима всичко, преди да излезе. Огледа етажа — стъклените прегради, откритите стълбища, прозрачните кабинички и офиси. Днес не бе толкова оживено, но все пак имаше доста движение.

Примигна, заслепена от слънцето, което се отразяваше в стъклата и някои кътчета оставаха в сянка.

Това ѝ се стори интересно. Стъклени стени, но в определена част на деня отделни сектори оставаха невидими заради ъгъла на светлината.

Спря момче с безброй тънки плитки, преди да профучи покрай нея на въздушните си кълки.

— Търся Бени.

— А не е ли в офиса си?

— Не.

— Хм, може би си е тръгнал. Днес е ужасен ден. Хей, Джеси, къде е Бени?

— Май отиваше към Трета лаборатория.

— Трета лаборатория — услужливо каза момчето с кълките.

— А къде е?

— На третия етаж. — Посочи на изток. — Натам.

— Благодаря.

Ив мина по обиколен път. Никой не я спря, не попита коя е, какво прави тук. Хората вършеха работата си или се събираха на малки групички с онези черни ленти, които се открояваха като рани върху ярките им дрехи.

От време на време виждаше някого да пъха кодова карта за отключване, но повечето врати си стояха отворени.

Забеляза Бени през стъклената стена на една от лабораториите, чиято външна стена бе закрыта от компютри и екрани. Изглежда изпълняваше някакви хватки от бойни изкуства, със стиснати устни и лице, скрито зад очила за виртуална реалност.

Добри движения, реши тя. Плавни, контролирани и бързи, въпреки телосложението му на върлина.

Поне правеше нещо друго, освен да седи в кабината си и да се преструва, че работи.

Ив пъхна ръце в джобовете и изчака, наблюдавайки го, докато правеше ритуалния поклон накрая.

Почука на стъклото и той подскочи.

Когато свали очилата, очите му изглеждаха замаяни и изцъклени и това я накара да се запита колко време е прекарал във виртуалната реалност.

Той леко се засуети с кода на ключалката, докато отвори плъзгащата се врата.

— Лейтенант Далас? — смутено я изгледа Бени. — Извинявайте, не знаех, че сте тук.

— Няма проблем. Добра форма. Кое ниво си?

— О, никое. — Сви рамене с някаква тремавост, от която нямаше и следа при ритуалните движения. — Нищо подобно. На виртуални и холографски игри съм страхотен, но не тренирам наистина.

— Трябва да опиташ.

— Е... — Той отново сковано сви рамене. — Има ли нещо ново за Барт? Открихте ли кой го е убил?

— Работим по въпроса. Нова игра ли изпробваш?

— О, не. Нищо подобно. Често добавяме нови функции и нива на виртуалните си тренажори. Но всъщност просто исках да се откъсна за малко... Трябваше да затворим днес. — Бени погледна над рамото ѝ замислено. — Може би трябваше да затворим. Но Вар каза, че е по-добре да сме тук, за да бъдем заедно. Мисля, че има право. Не знам какво щях да правя у дома. — Още веднъж сви рамене. — Вероятно същото, което и тук. Съжалявам. Искате ли да влезете? Или да отидем в стаята за отдих? Някъде другаде.

— Тук е добре. — Ив мина покрай него. — Значи правите някои проби, разработки?

— Да. Повечето виртуални и интерактивни екрани са в тази лаборатория. Имаме други за обикновени компютърни версии, джобни игри и тренажори, холографски. Аз я използвам за проучвания, да сравнявам неща, които вече са на пазара, с това, върху което работим.

— Сигурно е забавно.

— Да, почти винаги. Барт сам въведе тази политика още в началото... Всеки играе. Нещо като част от длъжностната характеристика. Всеки, който работи тук, трябва да отделя известен брой часове за истинска игра. Не можеш да създаваш игри, ако не играеш. Това е неговата философия.

— Получава ли всеки възможност да изпробва нещо, което все още е в процес на разработване?

— Не. Зависи от нивото и специалното участие. Но всичките ни вече продавани игри са на разположение на служителите, както и много от тези на конкуренцията. Искате ли да изпробвате нещо? Мога да го уредя.

— Какво ще кажеш за холографската лаборатория? Ще изпробвам „Фантастикъл“.

Бени се намръщи.

— Наистина не мога... Съжалявам. Не сме я давали дори на персонала. Все още. Работим през уикендите и до късно вечер. След няколко седмици ще сме готови. Барт започна да говори за пускане на пазара и как... Искам да кажа... Господи! По дяволите! — Облегна се с гръб на работния плот, сякаш дългите му крака вече не го държаха. — Не мога да проумея това. Просто отказвам да повярвам. Барт го няма. Наистина го няма.

— Имал е големи планове за новата игра.

— Грандиозни. Винаги предвиждаше нещата, обмисляше всички варианти.

— Приятели сте от дълги години. Отбих се в офиса ти, видях снимките.

— Да. Откакто се помня, Барт и Сил винаги са били част от живота ми. После и Вар. — Начерта квадрат с пръсти във въздуха. — Бяхме четирите стълба на компанията. О, господи!

— Загубата е тежка. Приятел, партньор. Имате много общи спомени. „Междузвездни войни“, а?

— Да. „Нова надежда“. Четвърти епизод. — Бени въздъхна, потърка очи с длани и отпусна ръце. — Лея, Люк и Хан. Лятото преди колежа, на световната конвенция.

— Барт е бил голям фен. Костюмът, андроидът му.

— Според някои, „Междузвездни войни“ са поставили началото, а компютърно генерираните образи, разработени от Лукас... — Успя леко да се усмихне. — Мога да говоря с часове.

— Барт е играел доста на фантастични игри. Сигурно е имал любими версии на новата игра.

— Не много. Но иначе имаме купища игри с „Междузвездни войни“ и джедаите. Страхотни.

— Но е можел да се бие с лазерен меч.

— Беше адски ловък. Можеше и да пилотира виртуален космически кораб или какъвто и да е транспорт. Когато Барт играе, изцяло се посвещава на това. Влага всичко от себе си.

— Какво предпочиташе в новата игра?

— Господи, смесваме много неща. Това се налага, когато разработваме нещо ново. — Но явно въпросът го накара да се замисли. — Обича битките. За спасението на момичето, селото или планетата. Пътешествия и магии, изправяне срещу Черния рицар, съсичане на дракона. Най-хубавото в играта е, че можеш да правиш всичко това и много повече. Създаваш целия свят, цялата митология.

Докато говореше, вълнението бе изписано в очите му, долавяше се и в гласа му.

— Барт беше безспорният шампион в изграждането на светове. Той даде идеите и беше консултант на сценаристите за филмовите версии на „Чара“ и „Третата звезда“. Беше страхотен сценарист и в комбинация с програмирането се получаваше нещо неповторимо.

Бени замълча, въздъхна и отново помръкна.

— Не мога да си набия в главата, че го няма. Наистина го няма. За минута изхвърча от ума ми. Не зная какво ще правим. Когато откриете кой го е извършил, когато го пратите на топло, ще стане ли по-леко?

— Не знам. Поне ще разберете кой и защо го е направил и Барт ще получи възмездие.

— Това е важно — кимна той. — Справедливостта беше важна за него. Сигурно затова държеше да играе добрия герой. Но истината, лейтенант Далас, е, че възмездието няма да го върне.

— Не, няма.

Ив го остави, тръгна към стълбите, заслиза надолу. Когато погледна назад, го видя пак с очилата за виртуална реалност и свити в юмруци ръце, докато поздравяваше противника.

Отново се бе откъснал за малко, помисли си тя.

* * *

След тежкия зноен въздух, който сякаш отскачаше от улиците на Източен Вашингтон към лицата на пешеходците, прохладата във

фоайето на хотела бе блаженство.

Пийбоди се чувстваше напълно доволна с тъмнолилавия си панталон с безброй ципове — вярваше, че кройката и циповете правят задника ѝ да изглежда по-малък. Беше го съчетала с лачени ботуши до коляното и прилепнал потник с изрязано деколте, който леко повдигаше гърдите ѝ.

Беше добавила временна татуировка на едната от тези приятно повдигнати гърди — дракон с крила в сърце. Бе подсилила грима, а косите ѝ приличаха на облак от буйни къдрици, посипани с блясък.

Никой не би предположил, че е ченге.

Знаеше, че тоалетът постига въздействие, защото още щом я зърна, Макнаб издаде онзи свой мъркащ звук на одобрение и я сграбчи за задника.

„Под прикритие“ означаваше да се слоят с тълпата и Пийбоди забеляза, че успяват. Тя в лилаво и бонбонено розово, Макнаб в тревисто зелено и с тениска със сина на Зарк. Хванати за ръце, се плъзгаха през фоайето към бюрото за регистрация. Лъскавите ѝ ботуши с висок ток потропваха до неговите кецове.

В многото си джобове носеха значките си, белезници, линкове, комуникатори и оръжия — заради което се бе наложило да бъдат индивидуално претърсени със скенер.

Никой от тях не очакваше неприятности, но и двамата тайно се надяваха да ги имат.

Взеха пропуските си, пакетите, които получаваше всеки участник, съдържащи стиропорни чаши с картинки на герои от нови игри, кодове за безплатен даунлоуд, талони за отстъпки и дискове с карти.

— Това е черешката на тортата — реши Макнаб, когато влязоха в първото помещение с рекламни щандове. — Тук е върхът. Видя ли, цял ден има виртуални демонстрации и... Господи, това е новата 3-Z система. Има преносима холографска техника. Струва колкото целия свят и един-два сателита и е първо поколение, но можеш да играеш на холоигри, без да имаш цяла холографска зала.

Пийбоди се спря да погледа демонстрацията.

— Героите изглеждат като призраци. Бездушни, зловещи призраци.

— Е, все още е първо поколение. Трябва да изчакаме няколко години. Технологиите властват навсякъде, скъпа.

Крачеха сред извънземни и воители, злодеи, герои и компютърни гении, а въздухът около тях вибрираше от бръмчене, пиукане и гърмежи.

Виеха се опашки за демонстрации, за срещи с герои от игри, създадени по филми, и филми, създадени по игри. На екраните се разиграваха битки, космически войни, преследвания в Космоса и на Земята и фантастични походи.

— Ето го сектора на „Ю-Плей“ — посочи Пийбоди. — Не е зле да се помотаем там, да чуем какво се говори.

Макнаб се съгласи, но продължи да се взира в екрана, когато тя го задърпа.

— Мога да подобря този рекорд — рече той. — Подобрявал съм го. Трябва да се запиша за игра. В образ.

— По-късно. Ако Далас се обади, докато се забавляваш, и двамата ще си изпатим. Установяваме контакти, усещаме атмосферата, започваме да се захласваме по оръжията, за да видим какво ще стане. После можеш да биеш всички на „Уърм Хоул“.

— Много си секси — прегърна я демонстративно той, — а си и много съвестна. Един етаж по-долу има игри само за възрастни.

Пийбоди го стрелна с поглед изпод тъмнолилавите си клепачи.

— Така ли?

— Погледнах картата.

— Е, трябва да бъде холографска версия... За каузата.

— Разбира се. Ако не изиграем някоя и друга игра, докато сме тук, ще събудим подозрение.

— Тръгваме надолу. — Тя се наведе, леко ухапа обсипаното му с обици ухо. — После аз ще те разбия.

— Щом искаш битка.

Леко я пощипна отзад.

Хора се гълпяха около сектора на „Ю-Плей“, пъстро множество на фона на завесите от черен креп. Плакат на Барт Минък заемаше централното място, докато на екрана вървеше негов семинар за компютърните игри.

Някои от присъстващите открито ридаеха, други си купуваха сувенири, системи, игри и фигурки на герои. Всичко бе с десет

процента намаление — в знак на почит към паметта му.

Проправиха си път и Пийбоди широко отвори очи срещу жената зад един от щандовете.

— Наистина ли е мъртъв? Чух, че било трик за рекламиране на нова игра.

— Няма го. — Вече зачервените ѝ очи се насълзиха. — Всички сме потресени.

— Познавахте ли го? — попита Макнаб. — Имам предвид, лично.

— Не много добре. Работя в Източен Вашингтон, занимавам се главно с маркетинга за този регион. Но съм се срещала с него. Беше страхотен човек.

— Я стига — предизвикателно каза Пийбоди. — Онова, което казват, не може да е истина. Да му отсекаат главата в собствената му холографска зала. Сякаш слушам за някаква игра.

Насълзените очи на жената станаха ледени.

— Бил е убит и това не е игра.

— О, господи, съжалявам. Просто не ми звучи реално. Искам да кажа, кой би извършил нещо подобно?

— Надявам се скоро да открият и да го накарат да си плати. Светът на геймърите загуби ярка светлина. А ние от „Ю-Плей“ сякаш загубихме сърцето си.

— Толкова е тъжно — отбеляза Пийбоди и я потупа по ръката. — Гаджето ми е негов голям фен. Зарязахме работата си и всичко, за да дойдем, когато чухме.

— Казах ти, че е истина. — Макнаб се опита да я смъмри и същевременно да изрази тъга. — Искях само да спомена, че истински се възхищавах на Барт. Нали разбирате, идолът на геймърите от моето поколение. Купих си първата плейстейшън система на „Ю-Плей“ и дори за миг не съм съжалявал. Чак миналата Коледа я замених с „ПС-5“. Върхът е.

— Много се гордеем. Получихте ли демо версия на „Ексържън“?

— Все още не.

— Предлагам ви безплатно копие — в памет на Барт.

— Супер. Искам да кажа, благодаря. Нямах предвид...

— Разбирам. — Тя му подаде диска. — Можете да изиграете десет игри и после ще се самоизтрие. Дано ви хареса.

— Не се и съмнявам. Знаете ли кои са любимите ми? — Макнаб изрецитира списък на игри, пълни с битки и оръжия. — В нашия край си устройваме турнир на „Среднощния рицар“ на всеки два месеца.

— Дори се канеше да изпрати имейл на Барт и да го покани — добави Пийбоди въодушевено.

— О, трябваше да го направите. Може би щеше да дойде.

— Мисля да организирам голям турнир следващия месец — с костюми, реквизит, всички подробности. В негова памет.

— Ако го организирате, обадете ми се. — Жената извади визитка. — Мога да ви осигуря медийна разгласа и да изпратя безплатни материали за раздаване.

— Хей, ще бъде страхотно! Чух за колекцията на Барт. Аз също съм колекционер.

— И то страстен. Моят човек обича оръжията, особено с фалическа форма — добави Пийбоди с намигване. — Стаята ни за игри е пълна с тях. Винаги търсим нещо много рядко. Обичам да го изненадвам с такива играчки.

— На горния етаж имаме страхотно изложение на оръжия.

— Да, тръгваме натам.

— Потърсете Бръснача, покажете му визитката ми. Не разбирам много от колекционерски оръжия, но той знае всичко. Ако нещо съществува, под каквато и да е форма, ще го намери, достави и продаде.

— Върхът! Бръснача. — Макнаб отново погледна към плаката. — Искрено се надявам да хванат убиеца.

Когато излязоха от сектора, Пийбоди извади линка си от един от джобовете с ципове. Погледна дисплея и веднага превключи на режим „поверително“.

— Здравсти, мамче!

— Супер си — каза Ив. — Какво... С какво си се наплескала, по дяволите? И какво си направила с косата си?

— Под прикритие съм, не помниш ли? — промърмори Пийбоди. — Смесвам се с тълпата.

— Къде? На парада на рошавите геймъри?

Пийбоди присви очи.

— Какво знаеш ти за геймърите? И кой е тук, защото наистина поназнайва нещо?

— Имаш право. Както и да е, връщам се в Централата. Докладвайте, детектив Рошла.

— Ха-ха-ха — изсумтя Пийбоди. — Пристигнахме преди малко, така че все още разужнаваме. Но си побърбихме с една от представителките на „Ю-Плей“. Закачили са черни завеси около сектора, има голяма снимка на Барт. Продават игри с намаление в негова памет. Бизнесът се ориентира бързо.

— Разпродажба по случай смърт? Интересно чий мозък е родил тази идея.

— Отиваме на изложението на оръжия. Представителката ни даде име за контакт.

— Добре. Обади се, ако попаднете на нещо. Колко пъти се спряхте да играете?

— Нито веднъж. Кълна се!

— Е, поиграйте на нещо, за бога. Трябва да минете за геймъри. Не можете да се смесите с другите рошли и рошльовци само като изглеждате като тях.

— Приемам „рошла“ като комплимент. След малко ще поиграем.

— После веднага се прибирайте. Фийни мърмори, че съм откъмнала „момчето му“.

— Добре де... — Пийбоди въздъхна, когато Ив прекъсна трансмисията. — Като рошава геймърка ли изглеждам или като смахната рошла?

— Ако трябва да избира едно от двете, въздържам се. Мисля, че изглеждаш като моята единствена и неповторима секси мацка. Зашемятаваща.

— Много добър отговор. — Тя сграбчи ръката на Макнаб и продължи към третия етаж. — Впрочем, задължително е да се пробваме на някоя игра и после веднага потегляме обратно.

Но той не отговори. Стоеше като замаян и внимателно се оглеждаше.

Бластери, бойни брадви, пистолети, мечове, саби, лазерни дискове и още, и още... Някои светеха, други блестяха, трети проблясваха по ръбовете... Много от тях бяха зад предпазни стъкла и ключалки.

Пийбоди щракна с пръсти под носа му.

Той примигна, усмихна се широко.

— Просто се вживявам в образа.

— Наистина си голям образ. Какво толкова те привлича в неща, създадени да съсичат и убиват?

— Предпочитам такива, които гърмят. — Макнаб издаде звук, подобен на стрелба с бластер, и отново се усмихна. — Но днес съм тук само заради меча. Да намерим Бръснача.

Отне им почти час, но сърце не й даваше да го пришпорва. Освен това, безспорно приличаше на геймър, хипнотизиран от оръжията, което бе част от смисъла на всичко. Размени по няколко думи с безброй участници, колекционери, представители и заслужаваше точки за това, че успява да се преструва на маниак, който предпочита мечове пред бластери.

Пийбоди го остави за малко и отскочи до автомата за напитки за две газирани. Когато се върна, той стоеше в ръка с ужасяващо оръжие с три остриета, от които със свистене изскачаха начупени червени светкавици, когато го завъртиш.

— Хей, скъпа, виж това! Тройният меч на Магистъра от „Острието на съдбата“. Едно от оригиналните оръжия, използвани във филма.

— Мислех, че вече го имаш.

— Не, не, сигурно се сещаш за тризъбеца от „Гневът на Посейдон“.

— Добре.

Тя му подаде газираното.

— Каква радост за очите ми — каза Макнаб с намигване към niskия набит мъж с лъскава глава, украсена с татуировки. — Това е Бръснача. Хей, представителката от долния етаж ми каза за теб.

— Оръжията владеят света, а аз владя оръжията. — Той посочи към тройния меч и при движението змията, татуирана от кокалчетата на пръстите до лакътя му, сякаш запълзя. — Съществуват само четири такива, а само два от тях все още са на пазара. Много копия, но този е оригинал. Върви със сертификат за автентичност.

— Малко е неудобен. — Макнаб зае поза на воин. — Малко — повтори той. — Ще го запазя за резерва. Но това, което търся всъщност, е с единично острие. Рицарски меч. Истински. — Остави

тройния. — Имам разрешително. Колекционирам оръжия с различни остриета от различни нива, нали разбирате? Играчки, реквизитни и истински. Днес съм дошъл за нещо истинско.

— Ясно, но щом търсиш рицарски меч, значи говориш за реквизит или играчка. Мога да намеря модела от „Острието на съдбата“, на Гедзо или Лорд Улф, но всичките са реквизит от филма. Или мога да ти уредя копие на изгодна цена. Но няма истински.

— Подземният свят твърди друго.

— Подземният свят ли? — Бръснача изсумтя презрително и халката на носа му затрептя. — Трябва да нагазиш дълбоко в мръсотия само за да видиш подземния свят.

— Чух, че такова оръжие е използвано в нова игра и са направили истински, за да създадат програмата. — Макнаб леко се приближи към него. — Познат на мой приятел работи в отдела за нови разработки на „Ю-Плей“. Задава се нещо горещо и това оръжие е част от него.

Очите на Бръснача просветнаха.

— Наистина се задава нещо горещо — съгласи се тайнствено той. — И аз имам контакти... Може би ще излезе нова серия оръжия. Но ако има истински рицарски меч, пръв ще узная. Попитайте когото искате в геймърския бизнес кой е най-печен, и ще ви кажат: Бръснача.

Макнаб присви устни и пъкна ръка в един от безбройните си джобове.

— Не виждам причина да ме будалкат. Горещата нова игра ще бъде... Нали разбираш, фантастична.

Бръснача повдигна ръка и бавно я отпусна.

— Да, слухът стигна и до мен, но не съм чул нищо за това, за което говориш. Пълно е с реквизит, играчки, модели на нещо подобно, но не и истинско оръжие. Всичко е фантазия, човече.

Макнаб си придаде израз на съмнение и разочарование.

— Колко близки са реквизитните оръжия и играчките до истинските?

— Ще ти покажа едно толкова близко, че кълна се, сигурно можеш да разсечеш противника си надве и да оставиш парчетата димящи.

Още двайсет минути тестваха и обсъждаха различни мечове. Всичките изглеждаха смъртоносни, но в действителност никой от тях

не би могъл да причини нещо повече от драскотина.

Накрая Макнаб си купи копие на тройния меч.

— За племенника ми — заяви той. — Ще се зарадва. Слушай, ако чуеш нещо за онова, за което ти споменах преди, пиши ми. — Написа имейл за контакт.

— Добре, но това, което преследваш, е градска легенда...

— Пратиха ни за зелен хайвер — прошепна Макнаб на Пийбоди, когато отново се смесиха с тълпата. — Интуицията ми подсказва, че ако някой бе чувал за това оръжие, Бръснача щеше да знае.

— Моята интуиция казва същото. Той ти повярва, че искаш меча и можеш да си го позволиш. Ако имаше възможност да уреди продажба, веднага щеше да се възползва. И ако знаеше нещо, мисля, че щеше да се издаде... Личи си, че е много самолюбив. Ако съществуваше подобно оръжие, щяха да го продават — законно или не...

— Може да е военно, суперсекретно.

— Помисли малко. За какво са й на армията мечове? Каквито и да е?

— Имаш право. Ударихме на камък, Пийбоди.

— Да, но свършихме работата си. Мисля, че можем да продължим да играем ролите си и да слезем два етажа по-надолу. — Повдигна вежди. — Време е да си поиграем като възрастни.

— Ти си моето секси момиче.

— След малко ще го докажеш.

В Ню Йорк Ив написа нов доклад, преди да заложи изчисление на още поредица вероятности. Предположения, помисли си тя, чувства, интуиция... За нея те бяха част от полицейската работа, както и веществените доказателства.

Когато прегледа резултатите, недоволно изсумтя, изпъна крака с ботушите, оперни на бюрото, затвори очи и се замисли.

— Добра работа, ако можеш да я получиш.

Не си направи труда да отвори очи. Вече бе чула тракането на токчета и по ритъма им разбра, че на прага ѝ стои Надин Фърст, топрепортерката на канал 75 и водеща на страшно популярното предаване „Сега“.

— Не долавям мирис на понички.

— Късно следобед е. Използвах бисквитки. — Надин разклати малката кутия в ръката си. — Запазих ти три, а не беше лесно.

— Какви бисквитки?

— С много шоколад. Нали те познавам...

— Както и аз теб. Няма да ти кажа нищо за разследването.

— Не за това съм тук... Въпреки че не бих отказала. — Тя остави кутията на бюрото. — Барт Минък гостува в предаването ми два пъти. Беше сладур. Дано опържиш топките на убиеца.

Ив отвори очи, погледна Надин в лицето, винаги готово за пред камера. Хитрите ѝ зелени очи издаваха, че говори сериозно за бизнес.

— Работя по въпроса.

Надин посочи към таблото.

— Виждам.

— Мамка му! — Ботушите на Ив се стовариха на пода. — Дано не си записала това.

— Откога сме приятелки?

— Не чак толкова отдавна — каза тя и накара Надин да се засмее.

— Господи, такъв инат си... Сигурно затова си ми приятелка... Тук съм, за да ти напомня лично, че се надявам да дойдеш на тържеството по случай премиерата на книгата ми утре вечер. — Повдигна вежди и Ив се намръщи. — Не, ти едва ли, но Рурк ще си спомни. Книгата ми излиза вдругиден... — Надин прокара пръсти през съвършено оформените си коси, изрусени на кичури, което бе сигурен признак на притеснение. — Господи, нервна съм. Не, направо ужасена.

— Защо?

— Защо? Защо? Ами ако е пълен провал?

— Защо да е провал?

— Ами... защото е скапана, за бога?

— Не е скапана. Ти ме накара да я прочета. Искам да кажа, помоли ме да я прочета — поправи се Ив за всеки случай според правилата на приятелската етика. — За мнение, защото случаят „Айкоув“ беше мой. Направих го. Не ми се стори скапана и всичко беше точно.

— Страхотно, значи я бива. — Надин потри ръце. — Чудесно. Дали ще мога да накарам издателите да те цитират като пиар ход?

„Лейтенант Ив Далас казва, че книгата не е скапана.“

— Трябва ли ти писмено разрешение?

Надин се настани на стола срещу Ив.

— Добре, мамка му, чувствай се като у дома си. Не виждаш ли, че разследвам убийство?

— А ти не виждаш ли, че съм пред нервен срив? — сопна се Надин.

— Добре. — Рядко се случваше тя да нервничи така. Ив стана и отиде до печката. — Можеш да пийнеш кафе, да се поуспокоиш и после си тръгваш.

— О, много благодаря.

— Слушай, когато ме накара... По дяволите, когато ме помоли да я прочета, ти казах, че е добра. — Ив рязко ѝ подаде кафето. — Рецензиите са положителни.

— Правиш си труда да четеш рецензии?

— Попаднах на една-две някъде. Важното е, че си свършила добра работа. Нещо повече, ако питаш мен. Написала си я човешки и правдиво, без излишен сантиментализъм, ако това е думата. Фактите са точни и това е от значение, но може би също толкова важно е, че звучи реалистично. Така че престани да се държиш като бебе.

— Знаех си, че ще се почувствам по-добре, ако дойда тук. Ах, ти, мръсно... — Надин сграбчи ръката на Ив. — Наистина държа да присъстваш утре — дори ако не можеш да останеш дълго. Може да се наложи отново да ме сриташ.

— За какво са приятелите? Слушай, ще опитам да го вметя в графика си, но ако изникне нещо във връзка с този случай...

— Не забравяй с кого разговаряш. Наясно съм с приоритетите на работата. Както и да е, ако си заета да опържиш топките на онзи, който е извършил това зверство, вместо да ме сритваш и да пиеш шампанско, ще го преглътна. — Надин поседя още минута, допи кафето си. — Добре. Това ще ме крепи няколко часа.

— Върви да досаждаш на някого другого, ако се нуждаеш от насърчение.

— Знаеш, че имам и други приятелки... — заканително рече тя и отново се загледа към таблото. — Хвани ги, Далас.

Ив отново седна. След малко отвори кутията и си взе бисквитата. Загледа се в нея за миг, отхапа и въздъхна при прилива на сладост.

И се замисли за приятелството.

11.

Все още размишлявайки на тази тема, тя излезе от офиса си и тръгна през общото помещение. Полицаяте работеха на бюрата си, на линкове и компютри, проверяваха следи, прелистваха никога несвършващата документация.

Познатите звуци — пиукане, чаткане, гласове и фалшивото подсвиркване на Рейник — се прескачаха във въздуха.

Знаеше, че тук има приятелства, родени от работата и дълга и подхранвани в някои случаи от други споделени интереси или сходство на характери. Имаше и съперничество, но това бе добър, продуктивен елемент във всеки екип. Последното, което би искала, беше тайфа безразлични, самодоволни ченгета.

Търканията бяха неизбежен страничен ефект от дългите часове напрегната работа. Само андроиди биха могли да работят без пререкания, а тя предпочиташе мъже и жени, които влагат пот и кръв и понякога се поскарват.

Отделът ѝ работеше гладко не само защото тя го изискваше, а защото чувстваше, че може да има доверие на хората си. Не ги държеше под зорко наблюдение при всяка стъпка от разследването.

Те живееха с убийствата. Не се нуждаеха от напомняне какво очакват от тях тя, отделът и жертвата.

Някои бяха партньори и това бе по-дълбока връзка от приятелство, а може би и по-силна от тази между влюбени. Партньорът пазеше гърба ти, споделяше рисковете, работата, говореше на твоя език, четеше мислите ти и знаеше тайните ти.

Ако си ченге, партньорът оставяше живота си в твоите ръце, а ти — в неговите. Всеки ден, всяка минута.

Доверието, помисли си тя, бе основата и спойката на всяко партньорство.

Тръгна към изхода. Втора разходка до електронния отдел за един ден можеше да взриви нервната ѝ система, но трябваше да отиде.

Преди да стигне до вратата, подсвиркването на Рейник я накара да се обърне.

— Хей, лейтенант. — Той се дотътри до нея. — Имаме нещо за онова убийство на връщане от пицарията.

— Грийн. Неизвестният нападател.

Това, че не наблюдаваше всяка тяхна стъпка, не значеше, че не следи развоя на разследванията.

— Да. Отива да вземе вегетариански пай и получава удар с тежък тръбен ключ. Нападателят е взел портфейла му и пая.

— Така де, няма смисъл да става зян...

— Разбира се. Жена му си е у дома, чака да донесе пая. Когато се забавя цял час, тя се разтревожва. Звъни на линка му, но не отговаря. Обажда се в пицарията, но вече са затворили. Опитва да се свърже с него още няколко пъти и накрая съобщава, че е изчезнал. Дежурните го намират на три преки, блъснат по някакви стъпала.

— Добре. Докъде стигнахте?

— Няма отпечатащи по ключа, няма свидетели. Бил е ударен веднъж в лицето, а при втория удар ключът е спукал черепа му. Онзи взема портфейла, ритва го надолу по онези стълби за по-сигурно и офейква. Но как може човек да отмъкне пай за двайсет долара и да остави тръбен ключ за седемдесет и пет? И защо покойният съпруг е ходил до пицарията посред нощ, когато предлагат доставки по домовете? Нещо намирисва...

Ив не можеше да възрази, когато самата тя го надушваше.

— Подозирате съпругата ли?

— Да. Съседите твърдят, че никога не са се карали. Никога. — Рейник поклати глава с циничния поглед на ченге. — Знаеш, че това не е нормално. И по съвпадение е имало позвъняване на домашния линк около пет минути преди тя да се опита да се свърже с мъжа си. Грешен номер, казва човекът, извинявайте. Обаждането е било от клониран телефон, така че не може да се проследи.

— Е, наистина мирише на гнило. Застраховка?

— Увеличил я е преди половин година. Не е голяма сума, но достатъчно примамлива. А от два месеца по-рано тя ходи по две вечери в седмицата на курс по керамика.

— На онова нещо, на което въртят глината... — Ив описа с ръце грънчарското колело.

— Да. Слагаш глината, оформяш съд и го пъхаш във фурната. Не знам какъв е смисълът, по дяволите, защото, ако искаш ваза или нещо подобно, в магазина има предостатъчно.

— Жената на Фийни ходеше на курс по керамика. Може би все още ходи. Прави разни неща и ги подарява. Странно е.

— Да, но има курсове по какво ли не. Проверихме, жената е записана. Никога не пропуска занятие. Интересното е, че занятията траят около час, а съседите казват, че излизала, преди съпругът ѝ да се прибере, и се връщала в десет, понякога и по-късно. Курсът е от седем до осем, а тя тръгвала от къщата преди шест. Човек не може да не се запита какво прави още три часа, когато ателието е на пет минути път пеша. Преподавателят живее там, което е доста удобно.

— Изглежда, правят и нещо друго, освен вази. Видя ли досиетата им?

— И двамата са чисти досега.

— Каква е стратегията ви?

— Опитваме се да открием откъде е дошъл тръбният ключ и може да ги привикаме, да ги поизпотим, но нека засега си мислят, че са се отървали безнаказано. Както е свикнала да прави онези вази по два пъти в седмицата, скоро ще ѝ се прииска да вземе някой урок. Сигурно няма търпение отново да изцапа ръцете си с глина... Довечера няма курс. Проверихме. Струва ми се удобен момент за индивидуално занимание, ако ме разбираш...

— Разгадах сложния ти код, Рейник. Наблюдавайте я една нощ и вижте дали ще бърза да завърти грънчарското колело. Каквото и да стане, докарайте ги тук утре и поработете с тях.

— Добре.

Ив отново тръгна навън, но спря.

— Ако той няма предишни провинения, а е убил заради нея, ще бъде по-трудно да го пречупите. Тя си стои у дома, с желязно алиби, и оставя на него да свърши мръсната работа. Ще се опита да я защити. Невярната съпруга ще проговори първа.

Бракът бе минно поле, помисли си Ив, докато се качваше с ескалатора.

Следвайки предчувствието си, с надежда подмина хаоса в общото помещение на електронния отдел и тръгна към лабораторията. Запита се какво кара електронните гении да работят в стъклени кутии.

Дали страдаха от вродена клаустрофобия? От мания да бъдат на показ? Дали бе потребност да виждат всичко, или да бъдат видени?

Каквато и да бе причината, Фийни и екипът му работеха на компютрите зад стъклените стени и прозрачните бариери заглушаваха шума. Сякаш наблюдаваше странен животински вид в естествената му среда.

Фийни, с коса, стърчаща нагоре на сплъстени кичури, хапваше от любимите си карамелизирани бадеми. Календър пристъпваше, поклащайки ханш и щракайки с пръсти, покрай монитор, на който вървяха неразгадаеми кодове. Някой, когото не познаваше — кой можеше да ги различи? — се плъзгаше със стол на колелца покрай един от пултовете, бе с широки панталони и прилепнала блуза на преливащи се червени и оранжеви шарки, а окичените му с пръстени пръсти препускаха с шеметна скорост по контролните бутони.

И Рурк.

Беше свалил сакото си и навил ръкавите на черната си риза до лактите. Косите му бяха прихванати на тила с кожена лента, което означаваше пълна настройка за работа. Той също седеше на стол с колелца, но за разлика от другите, почти не помръдваше от мястото си, докато пръстите му бързо се движеха по бутоните.

Ив знаеше, че е съсредоточен изцяло върху задачата, с която се е заел. Ако нещо го затрудняваше, започваше да мисли и да мърмори ругатни на ирландски.

Беше оставил своите бизнес дела за тази или следващата вечер, а със сигурност бяха доста, помисли си тя. Не правеше това само заради убийтия — момчето, както го наричаше в мислите си — нито само заради удоволствието от разплитането на загадките. Правеше го заради нея.

Независимо дали винаги бяха съгласни за начините и средствата, този единствен факт блестеше сред сивотата помежду им. Никой в живота ѝ не я бе поставял така напълно и безрезервно на първо място.

Познаваше го и знаеше, че вече е усетил присъствието ѝ. Пръстите му се спряха, извърна глава. Искрящите сини очи срещнаха погледа ѝ, както онзи първи път на погребението на друг човек, с когото двамата бяха свързани.

Сърцето ѝ се отвори и трепна, леко и свободно.

Бракът беше минно поле, отново си помисли тя, но би рискувала всяка мъчителна крачка през него със затаен дъх за миг като този.

Той стана, размина се с момчето с оранжево-червените дрехи и заобиколи Календър.

Ив не възрази, когато той застана пред нея, повдигна брадичката ѝ и потърка устни в нейните.

— Имаше такъв замечтан поглед...

— Мислех си за хората. Приятели, любими, партньори. Ти спадаш към всичките категории.

Рурк хвана ръката ѝ, леко преплете пръсти с нейните.

— Заключение?

— Понякога имаш късмет с онези, които допускаш в живота си. Понякога — не. Днес се чувствам късметлийка.

Устните му леко се присвиха, когато отново докоснаха нейните.

Фийни блъсна вратата.

— Ако вие двамата мислите само за едно, вървете горе на кушетката и свършете работата. Някои от нас тук работят.

Ив не бе от хората, които се изчервяват, но въпреки това се приведе от срам, въпреки че Рурк се смееше.

— Реших да си дам малко почивка.

— Можеш да си почиваш цяла вечност — промърмори тя. — Стига глезотии в работно време.

— Ти започна.

Ив не можа да възрази и влезе в стъклената кутия, без да каже нищо.

— Има ли напредък? — попита тя с делови тон.

— Отделяме пластове от холографската система на жертвата — обясни Фийни със същия тон. — Търсим някакви сенки, ехо или следи от злонамерен достъп. Досега всичко излиза сто процента чисто на всички нива. Същото е и с андроида. Никакви следи от препрограмизиране, никакви липсващи отрязъци от време.

— Охранителната система на холографската зала също е чиста — добави Рурк. — Разнищихме я байт по байт, но няма признак, че някой е влизал или излизал, преди андроидът да отвори ключалката на следващата сутрин.

— Ако вярвах в магии, бих казал, че главата на Барт просто се е отсякла сама по някакъв магически начин. — Фийни изду бузи и

въздъхна. — Тази сутрин изпратих екип там. Накарах ги да сканират и ръчно да претърсят всеки сантиметър от онази стая за друга пролука. Запечатана е отвсякъде.

— Аз имам известен напредък — докладва Календър. — Прерових паметта на служебната и личната холографска техника на жертвата. Сериозен играч. Често е посвещавал по десет-дванайсет часа на ден за игри, а понякога и нощем. Често е бил сам, но се е регистрирал и с доста различни партньори — у дома и в офиса.

Календър отпи глътка оранжада. Ив се смръщи, сякаш я стегна зъб.

— Много пъти се е регистрирал за новата игра през последните няколко месеца, отново от дома и от офиса. И не за първи път е взел демо диск за изпробване.

— Така ли? Преди винаги ли го е отбелязвал?

— Винаги. Най-малко дванайсет пъти преди последния. Съпоставка с паметта на домашната техника сочи, че е бил винаги сам. Интересното е, че е било на различни етапи и версии на играта.

— Правел е подобрения — заключи Ив. — Вземал я е у дома да я тества с новите елементи, може би да добавя още.

— Очевидно. В началото са я наричали проект „Супер Х“.

— Шегуваш се.

— Не, сериозно, проект „Супер Х“, или ПСХ. Време за игра след пет-шест часа в делнични дни и няколко дълги сеанса с други играчи през уикенда. Всеки, който е работел върху някой компонент, е трябвало да се регистрира, да знае паролата и да има свой потребителски код. Четирите пароли за пълен достъп са на четиримата партньори, но ако някой от онези, които са работели върху отделни компоненти, влезе в комбина с когото и да е от другите, са щели да получат по-голямата част.

— Значи биха могли да я копират.

— Почти. — Календър отпи от яркооранжевата течност. — Нужно е много време, усилия, умения и сътрудничество, но е възможно да се доближиш до оригинала.

— А сценарият, който е играел в часа на смъртта?

— Това е по-сложно. Оставям го на теб — каза тя на Рурк.

— Една от мерките за сигурност, която бих нарекъл „предпазна мярка, добавена в движение“, е била потребителските имена и пароли

да се сменят на всеки няколко игри.

— Та ако някой хакер се опита да проникне, да се сблъска с нова стена.

— На теория — съгласи се Рурк. — Все пак, въпреки всички защиты, е било достатъчно да ти провърви веднъж, за да получиш достъп. Засякох хакерски атаки, опити за вкарване на вирус от външни източници — типичните неща, но безуспешни. Има хакерски опити и отвътре, но съвпадат с основните проверки за сигурност. За да изпробва играта в холографската ѝ версия, играчът е трябвало да попълни настоящото си име, парола и самоличност с пръстова и гласова идентификация. Всичко това е възможно да се заобиколи, разбира се.

Ив го стрелна с хладен поглед.

— Разбира се.

— Но са имали допълнителна защита, която е щяла да изпрати съобщение за хакерски опит. При положение, че хакерът не е успял вече да проникне през нея. Самите дискове — поне онзи в домашния компютър на Барт и копието, което имаме тук — са с опция за блокиране, ако някоя от тези стъпки бъде прескочена или идентификацията не бъде приета. Опит за изваждане на диска, както разбрахме, води до самоунищожаване.

— Знам всичко това.

— Подсигурили са се, лейтенант. Били са предпазливи, умни, бдителни. Но определено ненапълно застраховани от хакери, защото никой не може да бъде. Във всеки случай, тези предпазни мерки затрудняват установяването с абсолютна сигурност кой и кога е играл. Затова се налага да екстраполираме.

— Кое означава — да гадаем.

— Разумни и логични предположения, основани на вероятности. Барт е използвал най-различни потребителски имена и пароли в дома и офиса си, но както повечето хора, е следвал модел, който се повтаря. По-просто казано, успях да накарам компютъра да засече всичките и да го обозначи като Потребител 1 навсякъде — и на двете места.

Той зареди информацията на екрана.

— Тук виждаш датите и часовете, когато се е регистрирал за техния ПСХ, по място и дали е играл сам или с партньори. При съпоставките за другите играчи според последното име получихме Сил

Алън като Потребител 2, Вар Хойт като Потребител 3 и Бени Леман като Потребител 4. Направихме отделна справка за всеки, работил върху играта, кога, как и в какво качество. Предполагам, че ще искаш да бъдат проучени.

— Кой с кого е в особено близки отношения, кой с кого спи и откога работят там. Процедурата е ясна.

Рурк ѝ се усмихна.

— Беше ни нужно толкова време, за да стигнем дотук, защото само регистрациите за тази игра са хиляди, а четиримата са използвали общо няколко десетки потребителски имена и пароли. Има и друг проблем.

— Какъв?

— Безкрайното разнообразие от сценарии. Всички са изиграли по много игри със заложените, но повечето регистрации са извън менюто. Някои са запаметени за нова игра с абсолютно същите елементи, други са изтрити или записани, но променени при следващата. Или два сценария са съчетани в един.

— Няма ли памет за резултатите? Какво забавно има да играеш, ако не можеш да запазваш постиженията си?

— Има. И холографското устройство ги съхранява в хард диска. Проблемът е, че данните от техниката на Барт не съвпадат с никой от сценариите, имената и пароли от предишни игри.

— Нов сценарий?

— Възможно е. Записан е като K2BK-VM.

— Барт Минък — заключи Ив. — Негова специална игра? Или винаги са ги обозначавали с инициалите си?

— Не. Няма подобно обозначение на копие, което „Ю-Плей“ ни изпратиха днес по куриер. Сценарият не е записан на диска под това име и този код. Няма нищо на холографското му устройство, което да показва, че той го е създал в деня на убийството или в който и да е друг ден. Заредил е другото копие, което се опитваме да възстановим, и е избрал да започне направо от четвърто ниво.

— Човек не започва от четвърто ниво игра, която не е играл преди. Би стартирал отначало.

— Да, така е. Поне вероятността е най-голяма.

— Значи я е играл и преди, но на копие, което е взел, се е регистрирал под име и код, които е използвал за първи път. — Тя се

замисли. — Имал е среща, така че времето му е било ограничено. Не е искал да губи от него за ниските нива. Прескочил ги е. Етап, върху който е искал да поработи, който особено му е харесвал или който трудно е преодолявал преди. Но не е играел на това ниво за първи път. Има ли съмнение, че е играл сам?

— Никакво — увери я Календър.

— Може би убиецът е започнал играта и я е регистрирал така за прикритие.

— Тогава трябва да е влязъл като наблюдател или публика. В залата е регистриран само един човек. Ако някой друг е бил вътре, успял е да заблуди системата.

— За убийството са нужни поне двама играчи — промърмори Ив. — Той участва, получава няколко драскотини, изкълчва рамото му. Как? — Спомни си за Бени, за плавните му грациозни движения от бойни изкуства. — Умее да се бие, да се защитава. Взема игрите насериозно, значи ги е изучавал, практикувал, но по нищо не личи, че се е борил. Никакви следи, никаква кръв, тъкан или каквото и да било от убиеца в стаята. И всяка възстановка ми разкрива, че Барт просто е стоял, когато мечът го е съсякъл. Нечий друг сценарий... — замислено каза тя. — Убиецът създава диска, добавя заложенни елементи или опции и го записва. Нещо, което може да заблуди системата за достатъчно дълго време, за да изпълни плана си. Нали това правят тези хора? Намират нови начини. Нови възможности. На какво е играел най-често?

— Имал е четири предпочитани сценария — обясни ѝ Рурк. — Смесвал ги е и е променял по някой и друг елемент, но обикновено се е придържал към един и същ основен сюжет и герои. Нарекъл ги е „Поход-1“, „Узурпаторът“, „Кръстоносецът“ и „Последното изпитание“.

— Има ли ги на копието?

— Да.

— Статистика?

— В момента я извличаме.

— Добре. А когато проследявате игрите, съсредоточете се върху онези, в които има мечове. Това ми напомня за случая с тръбния ключ и пицата.

— За какво намекваш? — попита озадачено Фийни. — Да не си превъртяла, малката?

— Няма смисъл хубав пай да отива на вятъра. Няма смисъл да изваждаш меч при схватка с бластери. Човек използва това, което има, и взема това, което може да му бъде полезно. Взел е меча, а е оставил диска. Дискът става безполезен за нас, след като се самоунищожи, а може да се окаже уличаващ, ако бъде открит у него. — Тя пхна ръце в джобовете си и кимна. — Е, добре. Жена казва на съпруга си, когото възнамерява да убие: Скъпи, приеде ми се пица. Бъди така добър да отскочиш до пицарията за една голяма вегетарианска. Може би той отвърща: Защо не поръчаме да ни я доставят?, но тя е подготвена. О, много ще се забавят, а умирам от глад. Моля те, бибчо. Ще отворя бутилка вино и може да облека нещо, което харесваш. Ще си направим малък купон с пица.

— Какво общо има това с нашето разследване?

Ив погледна към Фийни. Колкото и грубоват и циничен да беше, имаше срам от нея.

— Направи си извод. Човекът отива за пица, надява се да извади късмет, така че си струва разходката. Съпругата, която желае смъртта му, е изпратила любовника си да го причака с тръбен ключ. Прасфрас... Няма нужда от развод и всичките главоболия, няма смисъл да губи солидната застраховка... А и хубава топла пица. Подло и дребно е, но е практично да вземеш пицата и да оставиш ключа.

— Оставяш пистолета, вземаш баничките — каза Рурк и Фийни се усмихна.

— Добре, схващам.

— Подло е — повтори Рурк, — но също ефективно и практично да убиеш Барт по време на игра, която обожава, и то с оръжие, което е част от неговите фантазии. Подло, ефективно и практично е да го извършиш в собствения му дом... И да започнеш нова игра. Как ченгетата ще разгадаят случая? Убиецът е разигравал този сценарий, изпробвал е елементите, докато бъде сигурен, че ще победи.

— Не се и съмнявам — съгласи се Ив.

— Но добрата игра винаги разкрива ново, по-голямо предизвикателство. В случая това си ти.

— Кушетката ви чака горе — промърмори Фийни и си спечели суров поглед от Ив.

— Копирайте копието. Ще поработя у дома. Няма да ни дадат заповед за обиск на частните им жилища с това, което имаме. Всеки има алиби, а нямаме никакъв ясен мотив, никакви веществени доказателства. Липсват дори косвени улики на този етап. Нужно ни е нещо повече.

— Чии жилища? — попита Календър.

— Партньорството е като брака. Шибано минно поле. Някой от партньорите на Барт е решил да приложи тактиката на тръбния ключ и пицата.

* * *

Когато Ив се върна в офиса си, реши, че е време да се порови по-дълбоко, доста по-дълбоко за тримата живи съдружници в „Ю-Плей“.

Имаше нужда от нещо, за което да се захване, нещо малко, което да усуче и изцеди, за да убеди прокурора да издаде заповед.

Със сигурност всичко вече бе заличено от домашните компютри на убиеца. Нямахте си работа с наивник. Но електронният отдел имаше свои тактики, както и нейният цивилен експерт-консултант.

Докато компютърът ѝ търсеше, тя препореди таблото си. Огледа го, отново го препореди.

Реши, че разбира — поне отчасти, защо... Беше дребнаво и повърхностно, но убийства бяха извършвани и за далеч по-незначителни неща. Ако не беше усетът на Рейник, причината за смъртта на един човек лесно щеше да бъде сведена до съдържанието на портфейла му и една вегетарианска пица.

Зад малкото се криеше нещо голямо, зад повърхностното — нещо дълбоко, но това бе достатъчно засега. Достатъчно, за да ѝ помогне да изгради своя сценарий.

— Върнах се. Липсвах ли ти? — Пийбоди влезе с игрива походка и се отпусна на стола за посетители. — Господи, знаеш ли какво е в совалка по това време на деня? Като в зоологическа градина, животински крясъци и миризми. Освен това, климатикът заработи цели двайсет минути след излитането, при тропическа жега. Искам двучасов душ.

— Правила си секс.

— Какво? Откъде ти хрумна? Не може да се прави секс в совалка! Първо ще умреш от прегряване, после ще те арестуват.

— Правила си секс, преди да се качиш в совалката. Дано утре да не видя на бюрото си сметка от някакъв долнопробен мотел, където дават стаи за по едно бързо.

— Не сме се отбивали в мотел. Просто... — Пийбоди се закашля, докато Ив продължаваше строго да се взира в нея. — Поиграхме на няколко игри, както ни беше наредено.

— Не искам да знам какви.

— Е, наистина бяха много добри. От онези, които изискват отлични рефлексии и страхотна физическа издръжливост. — Усмихна се без никакво смущение. — Ще спестяваме да си купим нова система за игри с много екстри за Коледа.

— Това ли е докладът ти?

— Не, това е безсмислено бърборене в резултат от сваряване на мозъка. Пфу...

— Какво е това на гърдата ти, по дяволите?

— О... — Пийбоди наведе глава и погледна надолу. — Любовният ми дракон. Татуировката е временна.

— Любовен дракон ли? Имаш любовен дракон на гърдата, която е почти отвън.

— Това е прикритие... И се оказа сполучливо. Трухарт щеше да си глътне езика, когато минах през общото помещение. — Пийбоди въздъхна. — Страхотно е за самочувствието ми.

— Може би бъркаш работата под прикритие с разголване. Както и да е, не искам да те виждам с този любовен дракон утре. Сега, ако си си починала от вълнуващата задача, очаквам доклад.

— Разбира се. Лицето за контакт — Бръснача, кралят на оръжията, не е чувал за меча, който търсим... Не и истински. Реквизит и подобни оръжия играчки, не смъртоносни, нищо, което би могло да обезглави или да остави онези обгаряния.

— Може да е било изработено по поръчка.

— Сетихме се за това, след като малката игра ни вдъхнови... Върнахме се, обсъдихме го. Подир известно убеждаване той ни даде имената на няколко фирми, които биха се съгласили да изработят нещо от този род срещу солидни пари. Наистина главозамайваща сума. Един от тях вероятно би се съгласил да го направи незаконно, без

регистрация. Но това вдига цената почти двойно. Проучили сме финансовото състояние на всички в обсега на радара ни и знам, че никой не е имал подобен разход.

— Точно сега правя по-задълбочено проучване. Може да изникне. Някои хора играят за пари — замисли се Ив. — Правят го незаконно. Може да попаднем на някого, който трупа недеklarирани пачки.

— Между другото, на връщане се отбихме в няколко геймърски клуба. Бръснача вече е изпратил агенти. Оставихме го с впечатлението, че сме готови да платим и че сме чули, че някой притежава такъв меч. Заел се е да търси и ние ще го наблюдаваме. Макнаб задейства връзките си. Ако Бръснача попадне на находка, ще узнаем.

— Добре сте се сетили. Сега си върви у дома да вземеш душ. Оттук усещам как вониш.

— Не съм виновна. Освен това, при толкова пот, мисля, че съм свалила поне едно кило, докато седях и се опитвах да не дишам. — Пийбоди стана. — О, за малко да забравя. Донесохме ти подарък.

— Защо?

— Просто така.

Отвори ципа на един от джобовете си и извади съвсем малък пистолет.

— Какво е това?

— Играчка. „Деринджър“ — от онези, които носят комарджиите и момичетата от кръчмите в уестърните. Като писалка е.

— Хм... — погледна го недоверчиво Ив.

— Провери го.

Пийбоди го размаха и от цевта замърка дрезгав женски глас: *Дръж ръцете си така, че да ги виждам, каубой.*

— Има всякакви аудио имитации, мъжки и женски. Реших, че ще искаш дамски. Освен това...

Насочи го срещу Ив и натисна спусъка.

— Хей! — стресна се Ив.

Малкият пистолет издаде силен звук, подобен на изстрел. *Следващият ще отиде по-ниско и няма да чукаш жена с туй жалко нещо до края на мизерния си живот.*

— Нали е сладък? Можеш да играеш ролята на проститутка от уестърн, а Рурк да бъде комарджия и... Добре де, не е моя работа, няма

значение.

— Вярно, сладък е, а също е вярно, че наистина не е твоя работа.

Ив взе „Деринджър“-а, насочи го нагоре. *Хващай пътя или ще надупча задника ти.*

— Диалогът може да бъде и по-изтънчен, но е подходящ. Хващай пътя.

— Да, лейтенант.

— Пийбоди? Благодаря.

Ив огледа пистолета, поклати глава. Не можа да устои на изкушението и стреля по компютъра, по печката, смеейки се на глупавите обиди след всеки изстрел.

Имаше още нещо в партньорите, помисли си тя. Знаеха какво може да те разсмее — често преди сам да го осъзнаеш.

12.

Имаше време, помисли си Рурк, не твърде отдавна, когато няколко часа в полицейско управление бяха нещо, което старателно и упорито би избягвал. Сега прекарваше толкова часове тук, че знаеше към кои автомати за напитки да не посяга, кои ескалатори са бавни и често претъпкани и колко скапано е полицейското кафе навсякъде в сградата.

Животът му бе взел рязък и странен обрат в първия миг, когато бе зърнал едно ченге с твърде широко палто и ужасно грозен сив костюм. Показа се неговото ченге...

Потърка копчето от този костюм, което носеше в джоба си за талисман и сантиментален спомен.

Ив се беше появила в живота му в момент, когато бе започнал да вярва, че е изживял всичко, което си струва, поне веднъж. Дали се бе чувствал отегчен, запита се той, докато стъпваше на един от ескалаторите за слизане. Не, не отегчен, а може би малко неспокоен, непримирим и определено неудовлетворен поради причини, които тогава не можеше да назове.

Откакто я бе срещнал, всичко се бе променило, беше станало кристално ясно. Не можеше да каже как всяко нещо си бе дошло на мястото. С Ив нищо не беше лесно, но парчетата бяха започнали да се подреждат. Някои от тях изискваха компромиси — и от двете страни, и вероятно щяха да продължат, докато картината им все повече добиваше завършеност.

Размина се с две ченгета, които се качваха, влачейки мъж, кльощав като чироз, а той гръмогласно и непрестанно протестираше:

— Някой ми е пробутал онзи портфейл. Имам врагове. Бягах, щото гонех автобуса. Приличам ли ви на джебчия?

„Приличаш, и още как — помисли си Рурк, — и щом не те бива да отмъкнеш един портфейл, без да те усетят, заслужаваш си деветдесетте дни на топло“.

Ив не би споделила това мнение. Нещастникът заслужаваше наказанието не защото го бяха хванали, а заради самото деяние. През повечето време Рурк се съгласяваше с нея и всъщност постепенно бе преминал от нейната страна на закона. Но малко бързина с пръстите не беше излишна... Е, всеки трябваше да изкарва прехраната си по някакъв начин, дори уличен крадец.

Не можеше да не знае това.

Влезе в отдел „Убийства“, където звуците, гледките и миризмите му бяха познати колкото тези на собственото му работно място.

Детектив Бакстър бе застанал до бюрото си и пригладжаше вратовръзката си. Изведнъж се спря и повдигна ръка към слепоочието си за поздрав.

— Лейтенантът е в офиса. Блъска си главата да открие защо някой е загубил своята.

Рурк прие черния хумор с досада.

— За цял ден това ли успя да измислиш?

— Вече използвах всички добри остроумия. Впрочем смяната ми свърши преди цял час. Мозъкът ми е малко... не на мястото си.

— Това беше по-добро, донякъде. Къде е момчето ти?

— Изпратих го да си върви у дома, а аз останах да довърша докладите и другата досадна работа. Има среща.

— Така ли?

— Да, нашият Трухарт най-сетне се пристраши да покани една червенокоса сладурана от архива. Излизаше с друга, но не се получи. Нещата рядко потръгват между ченгета и цивилни. Тук присъстващите са изключение... Както и да е, ще хапнат, ще изгледат някой филм и ще се разделят с приятелско ръкостискане. Момчето е като охлюв, когато става дума за свалки. Иначе схваща бързо.

— Приличате си.

— Да, кой би предположил? Всъщност след малко изчезвам. И аз имам среща, но се надявам да стисна не само ръката на мацката в края на вечерта.

— Дано имаш късмет.

— Не е въпрос на късмет, а на талант.

Бакстър отново докосна слепоочието си, преди да се отдалечи.

Рурк се усмихна и размишлявайки върху концепцията за свалките и срещите, влезе в офиса на Ив.

Тя стоеше срещу таблото, с ръце на кръста.

— Компютър, запамети и копирай всичката информация на домашния ми компютър.

— Удобен момент.

— Имам нужда от малко време за размисъл.

— Ето копие за теб. Подпечатано и регистрирано.

Ив го взе.

— Колко сме официални.

— Нищо подобно. Можеш да поразмишляваш по пътя.

— Имам още едно-две неща за...

— Могат да почакаат — прекъсна я той. — Искам вечеря.

Тя извади „Деринджър“-а от джоба си. Рурк послушно вдигна ръце, предавайки се.

— Не стреляй. Не съм въоръжен.

— Вярвам ти.

Той само се усмихна.

— Можеш да ме претърсиш по-късно. Умна малка играчка. Откъде се взе?

— Сувенир от Пийбоди и Макнаб. — Повдигна го нагоре. *Малък е, но коварен... Също като мен.*

Той се засмя и пристъпи напред да го огледа по-отблизо.

— Има един сериал от телевизията, каквато е била преди век. Как се казваше? Във всеки случай, действието се развива в Дивия запад и героят е наемник, стрелец срещу заплащане. Носи същия пистолет.

— Сигурно не взема много скъпо.

— Има и голям, но този е...

— За резерва.

— Точно така. Трябва да изгледаме някой епизод, когато имаме свободно време. А сега, лейтенант, да изчезваме, както би казал Бакстър.

— Добре де... — Ив събра записките си. — Ти ще караш, аз ще мисля.

— Подозираш някого от тримата му приятели, съдружниците — каза Рурк, докато се придвижваха надолу към подземния паркинг.

— Най-лесен достъп до личното му пространство, най-голяма изгода, най-добро познаване на навиците на жертвата, рутината му,

самия бизнес и играта в центъра на всичко.

— Клониш към един от тях. — С огорчение и мрачно примирение, което той знаеше, че е споделено, се промъкнаха в претъпкания асансьор. — Подозираш единия повече от другите — продължи Рурк, докато се бореше за място в кабината, в която миришеше на варен лук и застояла пот. — Кого?

— Все още изграждам теорията. Освен това, не се играе така. — Тя отби атаката. — Ти на кого би се спрял?

— Трудно е да си представя, че който и да е от тримата е способен на това. Не ги познавам особено добре, но представата ми за тях просто отхвърля тази идея.

— И защо по-точно?

— Предполагам, че заради начина, по който са влезли в съдружие. Дългогодишни приятели са.

— И ти си имал такива — изтъкна Ив. — В Дъблин.

— Да, и въпреки че измамата не беше нещо чуждо за никого от нас в играта ни, не бихме се наранили.

— Да, това е едно от нещата, върху които размишлявах днес. За приятелствата — дългогодишни, кратки, какво може да се обърка в тях и защо. Приятелите си помагат и се допълват, добре, но е възможно под повърхността да се таи нещо, което разяжда. Добави пари, секс или засегнато самочувствие към цялата картина — и това нещо може да изригне.

— Нито съм от хората, които гледат на живота през розови очила, нито се съмнявам в инстинктите ти. — Стъпките им отекуваха, докато вървяха през паркинга. — Все пак виждал съм ги четиримата заедно, слушал съм как си общуват и как Барт говори на другите.

— Е, обзалагам се, че и жената с пицата в началото на брака си също би могла да каже доста хубави неща за съпруга си, чиято смърт после е пожелала.

Рурк поклати глава донякъде с насмешка, донякъде с примирение.

— Отново се връщаме на това, а?

— Имам предвид, че взаимоотношенията се променят, хората се променят... Понякога едно събитие, едно действие или поредица от действия просто могат да вбесят някого. — Когато стигнаха до колата, тя се настани на предната седалка и изчака Рурк да седне зад волана.

— Да поиграем на една игра. Ще я наречем Логически изводи. Ако трябва да избираш кой от партньорите и приятелите е убил или поръчал убийството, кого би посочил и защо?

— Добре. — Ако не друго, помисли си той, поне щеше да постигне някаква обективност. — Първо, ако един от тях сам е извършил убийството, Сил няма нужната физическа сила.

— Е, може би се лъжеш... Тя, както и другите, редовно практикува бойни изкуства, техники за самозащита, боравене с оръжия... Всъщност има черен колан по карате и тренира за такъв по таекуондо.

— Е, добре. Не бива да съдим само по мускулите.

— По-пъргава е, по-бърза и по-силна, отколкото изглежда. А самото оръжие може да ѝ е дало допълнителна сила. Може да е жена и да е слаба, но това не я изключва от заподозрените.

— Замахът е бил отвисоко, но може да е стъпила върху нещо или да е отскочила...

— Ето, вече започваш да мислиш в правилната посока.

Той леко я стрелна с поглед.

— Не мога да си го представя, но нека засега се съгласим, че не можеш да я изключиш. Същото се отнася и за Вар. Физически е толкова способен да го извърши, колкото останалите, предполагам.

— Правилно.

— Иначе, според мен Вар и Барт бяха двете части на едно цяло.

— На някои хора им омръзва да бъдат част от нещо и искат да станат цялото.

— Типично ченге — промърмори той. — И двамата се грижеха за бизнеса, занимаваха се с продажбите, разпространението, маркетинга, колкото и с творческата страна. Обсъждаха заедно сметки и баланси, доизглаждаха концепциите си за развитие, разрастване, такива неща. Веднъж Барт ми каза, че когато са срещнали Вар, и последното парче е дошло на мястото си. Знам как е.

Ив изпъна крака, спокойна, докато той си проправяше път през претовареното движение.

— А ако имат разногласия?

— Не мога да ти кажа как са ги изглаждали, защото не съм участвал. Но никога не съм чувал Барт да изразява някакво раздразнение във връзка с това.

— Ще се съгласим, че убитият е бил лоялен към всички и доволен от положението. Но това не означава, че Вар и другите също са били доволни.

— Има значително по-чисти начини за разваляне на партньорство и промяна на положението.

Ив се усмихна самодоволно.

— Има и по-лесни начини да се отървеш от съпруга си, отколкото да разбиеш черепа му с тръбен ключ.

— Мисля да се погрижа всички инструменти, които имаме в къщата, да бъдат заключени... Остава Бени. Според мен той е най-големият интелект от четиримата. Обича да прекарва времето си в проучване на детайлите, да вниква в дълбокия смисъл на една игра и причините да бъде играна. Проучва митове, истински престъпления, исторически личности, войни, битки и стратегии за добавяне на нови пластове към играта.

— Добър е с подробностите, стратегиите и изкуството на войната.

— Не може сериозно да вярваш...

— Просто изтъквам фактите. — Тя извади джобния си компютър, добави нещо към бележките си. — А те сочат, че всички са имали средство и мотив и лесно биха могли да си уредят възможност. Всъщност тримата или двама от тях може да са го планирали заедно.

— С каква цел? — попита Рурк. — Вероятно „Ю-Плей“ бързо ще увеличи продажбите си благодарение на любопитството и жаждата на обществото за скандали. Но без Барт скоро ще изпаднат в застой, поне за известно време. Той беше, от гледна точка на бизнеса, спойката, която свързваше тези четири части в едно продуктивно цяло.

Ив кимна и го изгледа съссредоточено.

— Съгласна съм. Но това не би могло да противостои на онази дълбока, обсебваща ярост, която само много близки хора могат да изпитват един към друг. Тези четиримата са били близки.

— Като семейство.

— А има жестоки убийства, извършени от член на семейството.

— Всъщност ще наредя да изнесат всички инструменти от къщата и да ги откарат надалеч.

Той зави към свободно място за паркиране и Ив се намръщи.

— Какво става? Мислех, че си отиваме у дома.

— Явно си била толкова погълната от играта, че не си забелязала къде се намиращ. Не казах „у дома“ — напомни й Рурк. — Казах на „вечеря“.

— Не съм добавила последните разкрития към докладите си и не съм довършила справките. Трябва да направя пълна серия справки за...

Той слезе, без да я доизслуша. Заобиколи и отвори нейната врата.

— Хайде, лейтенант, отложете всичко това за час. Толкова хубава вечер е. Време е за малка разходка и хапване.

— Виждаш ли, ето така хора, които са близки един с друг, си нанасят удари под кръста.

Той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Един час почивка няма да ни затрие.

— Трябва да прегледам сценариите за играта на диска.

— Елиминирах половината. Търсиш такъв, в който се използват мечове. Има само два. „Поход-1“ и „Узурпаторът“. В другите оръжията са по-съвременни.

— Все пак...

Ив замълча. Той забеляза как раздражението ѝ отшумя, когато най-сетне обърна внимание на обстановката. Видя усмивката ѝ да разцъфтява от изненада и задоволство пред входа на малката уютна пицария.

— „Полумби“. Не съм идвала тук от години. Не се е променило.

— Хубаво е, когато някои неща си остават непроменени, нали? Ти ми сподели, че си дошла тук, когато си пристигнала в града. Тук си изяла първото си парче нюйоркска пица, наблюдавайки минувачите. И си била щастлива. Свободна.

— Чувствах, че животът ми най-сетне може да започне, докато седях в ъгъла до прозореца. Никой не ме познаваше. Нямах нито приятели, нито гадже. Бях съвсем сама. И беше невероятно.

Тя го погледна топло с кехлибарените си очи и за миг сякаш никой друг не вървеше по тротоара, освен тях двамата.

— Сега нещата са различни. Промениха се за добро. Но е хубаво, че това място си е същото. — Този път тя хвана ръката му, здраво преплете пръсти с неговите. — Да вървим да хапнем пица.

Не седнаха на бара, а на малка маса за двама, на ниски табуретки с изтънели тапицерии.

Можеше да избере всяко друго място, помисли си Ив. С едно щракване с пръсти можеше да уреди маса в най-люксовия ресторант в града. Някъде с костюмирани сервитьори, отбрани вина и темпераментен готвач, който създава сложни кулинарни шедеври.

Но вместо това я бе довел в претъпкана, шумна пицария, където масите бяха така плътно наредени, че лактите на клиентите се удряха едни в други и във въздуха се смесваха миризми на подправки, лук и евтино вино.

Така ѝ бе подарил един спомен.

Когато поръчаха, тя опря брадичка на дланта си. Да, сега нещата бяха различни. Не изпита никакво смущение, когато се загледа в него с влюбен поглед.

— Да не си купил това заведение?

— Не. Някои неща трябва да си останат такива, каквито са били. Но ще го държа под око, в случай че собствениците решат да се пенсионираат или да го продадат.

Значи можеше да си остане същото заради нея — дори ако отново минат години, докато дойде тук.

— Явно днес е ден за подаръци. И аз имам един за теб.

— Наистина ли? Какъв?

— В чантата с папките ми има бисквитка... Много вкусна, надписана специално за теб.

— Каква бисквитка?

Тя му се усмихна.

— Голяма, с много шоколад. Надин се отби. Сама си е виновна, че е научила ченгетата от общото помещение да бъдат подкупвани със сладкиши, но успя да се промъкне и при мен.

— Искала е информация за разследването?

— Този път — не. — Бирата беше бутилирана, което я правеше по-малко съмнителна от виното. Ив взе своята веднага щом сервитьорката я сложи на масата. — Спомена, че Барт ѝ е гостувал два пъти в предаването, и мисля, че навярно щеше да прояви повече любопитство, ако не беше толкова нервна.

— Книгата ѝ излиза тази седмица.

— Точно така. Кога щеше да ми напомниш за премиерата ѝ?

— Утре — усмихна се той и отпи глътка бира. — За да ти дам по-малко време да се оплакваш и недоволстваш, че трябва да ходиш на

парти, когато водиш важно разследване.

— Не се оплаквам и не недоволствам.

— Всъщност нервничаш и мърмориш, но в такава прекрасна вечер реших да се изразя по-деликатно.

Тя се усмихна. Нямахше смисъл да отрича нещо, което бе истина.

— Предполагам, че вече си избрал тоалета ми.

— Набелязал съм нещо, но естествено, ти може да предпочетеш друго. — Рурк леко погали ръката ѝ. — Не е зле тази вечер да прегледаш гардероба си и да помислиш.

— Да, ще го направя. Трябва да отида. Искам да кажа, ако разкрия случая, ще намеря време да се появя за малко.

— Ако разкриеш случая, предполагам, като потвърдиш, че е един от тримата, няма да си имаш работа със закоравял престъпник, така че ще ти е по-лесно. Дълбоко в себе си, те са просто геймъри.

— Един или няколко от тях са убили друг геймър по много изобретателен и грозен начин — напомни му тя. — Но наистина мисля, че ще мога да се справя...

— Тогава ми кажи, защо толкова бързо се съгласи да отидем на премиерата на Надин? Това не е обичайното ти отношение към подобни събития.

Ив въздъхна, докато им поднасяха пиците.

— Защото Надин наистина изглеждаше, сякаш е на път да се побърка. Адски се е притеснила за книгата си. Мисли, че може да е скапана, и подобни глупости. И тази липса на самоувереност не е нещо обичайно за нея.

— Вложила е много труд, а и за нея това е нова област.

— Знам. — Ив сви рамене и отпи още бира. — Затова трябва поне да ме види там, да ѝ дам морална подкрепа. Което е едно от досадните неща в приятелството.

— Това е моето момиче.

Ив се засмя и посегна към пицата. Затвори очи. Сякаш видя себе си, съвършено ясно, да похапва преди много време, седнала до прозореца, докато Ню Йорк и всичките възможности, които предлагаше, сновяха, фучаха и нервно се разминаваха отвъд стъклото.

Отвори очи и усмихнато се вгледа в любимия си мъж.

— Пиците все още са страхотни.

Прав беше, помисли си тя, когато отново излязоха навън. Час почивка бе прояснил мислите ѝ, подобрил настроението ѝ и я бе заредил с енергия за следващите стъпки.

— Искам да се отбия до „Ю-Плей“, преди да се отдалечим от центъра.

— Сигурно вече са затворили — каза той, докато вървяха, хванати за ръце. — Мога да ти помогна, ако си решила да проникнеш с взлом.

— Никой не говори за проникване с взлом. Впрочем изобщо не искам да влизам.

— Тогава?

— Предполагам, че сградата е затворена, но се питам дали е празна.

Рурк изпълни желанието ѝ, пое през натовареното движение и продължи навътре към централната част. Лятното слънце удължаваше деня и сипеше златисти отблясъци. Жегата леко бе отстъпила на слаб вечерен полъх.

И туристите, и онези, за които този град беше дом, се възползваха, изпълвайки улиците и тротоарите с разголени крака и ръце. Ив се загледа в жена, чиито руси коси се вееха зад нея, докато дългите ѝ нозе с приятен загар пъргаво крачеха без усилие, запазвайки равновесие върху тънки като шишове за плетене токчета.

— Как го правят? — Тя посочи удивено към блондинката. — Как жените и някои особено талантиливи травестити вървят по улиците на тези токчета? Да не говорим, че някои тичат като газели...

— Предполагам, че е резултат от доста практика, може би дори при газелите.

— А ако престанат? Ако жените възнегодуват и заявят: „По дяволите, няма повече да носим тези глезенотрошачки!“, дали садистите, които измислят такива модели, ще се откажат от тях?

— Съжалявам, че трябва да ти го заявя, но жените никога няма да възнегодуват. Всъщност повечето от тях, изглежда, харесват този стил.

— А вие го харесвате, защото така дупето се поклаща предизвикателно.

— Признавам вината си.

— Все още мъжете владеят света. Не разбирам това.

— Без коментар, защото каквото и да кажа, би прозвучало неуместно. Права се оказа за сградата. — Той спря на паркинга пред склада. — Затворена несъмнено, но не и празна.

Ив се загледа в проблясващите стъкла, облени от лъчите на залязващото слънце. Сенките и заслепяващата светлина в някои кътчета... Да, вътре имаха нужда от изкуствено осветление. Предполагаше, че тримата сега ще искат да бъдат заедно в това пространство. За утеха може би...

— Сериозно ли си ги представяш, че стоят вътре и обсъждат как са успели да извършат убийство и да им се размине, и какви стъпки да предприемат по-нататък?

— И това е вероятно... — Тя наклони глава и изпитателно се вгледа в него. — Не го одобряваш, защото ги харесваш и виждаш по нещо от себе си във всеки от тях. А и защото ти никога не би убил приятел или невинен човек... Затова и не ти допада идеята, че някой от тях го е направил.

— Може би имаш право. Но и двамата сме убивали, Ив, и щом го извършиш веднъж, разбираш, че да отнемеш човешки живот не е игра. Само някой превъртял би мислил другояче. Нима вярваш, че един от тях е откачен?

— Не. Мисля, че са с всичкия си. Не търся някой психясал компютърен маниак. Това е нещо друго. — Ив проследи с поглед сянка, която премина зад един от прозорците. — Онзи, който го е извършил, може би вече съжалява, чувства, че е направил ужасна грешка, изживява кошмар. Може би точно това чувство за вина и този ужас ще накарат убицеца да проговори, когато стигнем дотам.

Загледа се в прозорците, в играта на светлината и сенките, и остана мълчалива за миг.

— Но както и двамата знаем, понякога, след като си отнел живот, закоравяваш... И съвестта ти замлъква. „Той го заслужаваше. Просто направих каквото трябваше.“ Или по-лошо, започва да ти се струва вълнуващо. Отключва в теб врата, която е била така здраво залостена, че самият ти не си знаел, че я има. И това ти носи някакъв странен възторг. „Вижте какво направих! Вижте каква сила притежавам!“

Ив все още усещаше, че ѝ се повдига, когато я споходят подобни мисли.

— Това е типът човек, който не може да се върне назад — тихо заговори тя, но погледът ѝ бе суров. — Който трябва да го извърши отново, защото рано или късно силата го изисква. Някои психоаналитици биха нарекли вид лудост тази потребност отново да почувстваш силата, тръпката. Но не е така. Просто ставаш ненаситен.

Тя извърна глава към него.

— Знам това. Почувствах тази сила, когато убих баща си.

— Не можеш да сравняваш хладнокръвното убийство със стореното от едно дете, за да спаси живота си от изверг.

— Не беше хладнокръвно, но беше убийство. Отнех живот. Изцапах ръцете си с кръв.

Той хвана протегнатата ѝ ръка, поклати глава, притисна устни към дланта ѝ.

— Рурк, познавам тази сила, тази ужасна тръпка. Познавам смразяващото, разкъсващо чувство за вина, усещането, че сърцето и душата ти закоравяват, защото съм преживяла всичко. Въпреки че извършеното от мен не беше предумишлено убийство, знам какво чувства убиецът. А това ще ми помогне да го намеря...

Докосна лицето му, разбирайки, че спомените, мисълта за преживяванията ѝ през онази нощ, когато бе на осем години, му причиняват толкова болка, колкото на самата нея. Може би дори повече, осъзна Ив.

— Бях на двайсет и три следващия път, когато отнех живот — продължи тя. — Петнайсет години по-късно. С Фийни преследвахме заподозрян. Беше пребил двама души до смърт, пред свидетели, на местопрестъплението имаше негова ДНК и предостатъчно други следи. Железни улики, само трябваше да го открием. По сигнал намерихме един бардак, сексclub, където работеше приятелката му. Канехме се да я поразтърсим, да видим дали знае къде е. Е, оказа се, че е при нея. Но тъпата мацка му се разкрепя да бяга и хукна с него. Той разблъска хората, буквално прегази онези, които не се отдръпнаха. Настигнахме го на покрива, но там той извади нож с двайсетсантиметрово острие и го допря до гърлото на празноглавата си приятелка, която вече пицеше от ужас. Беше лято...

Все още го виждаше, усещаше жегата, миризмите.

— Горещо като в пещ. По лицето му течеше пот. По нейното също. Развика се, че ще ѝ пререже гърлото, ако се приближим. Потта ѝ

се смеси с кръв, след като леко я поряза, за да ни покаже, че не се шегува. Използваше я като щит. Фийни нямаше удобен ъгъл за стрелба с електрошоков лъч.

— А ти си имала — прошепна Рурк.

— Да. Трудно, но можех да стрелям. Опитяхме се да го вразумим, но нямаше надежда да стане. Поряза я още веднъж. Фийни не преставаше да говори, привлече вниманието му и ми даде знак.

И Рурк видя всичко. Сякаш бе изписано в очите ѝ, докато разказваше.

— Зашеметих го с точен изстрел и тялото му потръпна като от удар. Тя пристъпи напред, за да се освободи, блъсна го назад и той залитна. Копелето полетя през ръба. Плъсна се на тротоара осем етажа по-долу. Не почувствах вълнение, когато погледнах. Не усетих и вина. Бях потресена, разбира се. Господи, беше точен изстрел, никой от нас не очакваше да падне така. Сетне дори не бях подложена на психотест. Бяхме включили на запис още когато тръгнахме по петите му и всичко беше на диска, очевидно бе, че приятелката му го е блъснала, за да избяга... Това беше. Просто лош късмет за него.

Ив въздъхна.

— Но аз бях тази, която се прицели и стреля. Направих го след петнайсет години. Толкова време ми беше нужно, за да бъда напълно сигурна, че няма да изпитам онова вълнение, вина или коравосърдечие, когато се наложи да отнема друг живот. — Ив погледна назад към сградата. — Един от тези тримата, поне един от тях, може би се пита дали ще го изживее отново. Един от тях сигурно ще пожелае това.

— Не мога да ти опиша колко се надявам да грешиш.

Очите ѝ, хладни и сурови, срещнаха неговите.

— А аз не.

13.

Ив прекара доста време в проучване на биографиите на тримата, анализирайки, спирайки се на всяка дребна подробност за семействата им, образованието, финансите, комуникациите.

Съпостави ги с профила на Майра и компютърът изчисли доста висок процент съвпадение за всеки от тях с общата рамка.

Организиран, съобразителен, състезателен дух, с отлични компютърни умения, познавал и спечелил доверието на жертвата. Но насилието — тази дръзка, кървава жестокост — не се вписваше.

Все пак нямаше следа, нищо, което да я наведе на мисълта, че някой може да е поръчал убийството.

Парите не бяха единствената валута, напомни си тя. Услуга, секс, информация — всички тези неща намираха израз в долари и центове и никога не се появяваха в счетоводни книжа. Но това не се връзваше с факта, че Барт е познавал убиеца си. За нищо на света не би повярвала, че е пуснал непознат в дома си, в холографската си зала, в играта си.

Още веднъж, каза си Ив и стана да помисли, крачейки около таблото.

Жертвата се прибира, весел е, подсвирква си. Влиза сам — според портиера и охранителните камери. Електронният отдел потвърждава, че не е имало блокиране на охранителната система и проникване вътре, преди той да влезе в жилището си.

Все пак и тримата бяха много умели, много умни компютърни гении. Ако имаше начин за преодоляване на системата, без да проличи, те щяха да го намерят.

Или, по-реалистично, един от тях, или някой друг се бе срещнал с жертвата извън апартамента и бе влязъл с него.

Само паметта на андроида сочеше друго и отново електронният отдел категорично заявяваше, че не е имало блокиране или препрограмиране на копието на Лея.

Ив затвори очи.

— Може би не включва охранителната система веднага. Развълнуван е, доволен. Андройдът му донеся газирано, той й казва да го остави и да се изключи. Може би убиецът е проникнал в този отрязък, след като андройдът се е изключил, преди вратата да бъде заключена. Възможно е.

Приятелят изненадва жертвата, продължи да размишлява тя, казва: Не можах да се сдържа. Искам да участвам в играта или поне да гледам. Един от партньорите, отново предположи Ив. Ти ще играеш, аз ще документирам и наблюдавам.

И това е възможна версия, заключи тя. Защо да чакаме след работно време? Почти е готова. Да я изпробваме сега. Може би убиецът бе донесъл диска, което обясняваше защо Барт не е отбелязал, че го взема, както всеки друг път. Или убиецът му бе казал, че ще го отметне.

Възможно бе оръжието вече да е било в стаята или убиецът да го е донесъл.

Играта започва. Системата отчита един играч. Барт играе, убиецът наблюдава — логично и ефективно.

Но в един момент убиецът престава да бъде само наблюдател. Раните, контузеното рамо сочат, че е имало схватка.

Ето това не се връзваше, според нея.

Оръжието е там, планът е в ход, тогава защо е тази схватка? Барт е в добра форма, забележителна за компютърен гений, и владее бойни техники. Защо би рискувал да пострада?

Кавга? Момент на ярост? Не, не, по дяволите, не беше импулсивно деяние. Бяха преодолен твърде много защити.

Ив се вгледа в трите лица на таблото.

Да, самолюбието... „Аз съм по-добър от теб. Крайно време е да разбереш колко по-добър. Омръзна ми да се правя на верен и лоялен партньор. Хайде, да те видим сега“.

Огледа снимките от аутопсията, записките...

Потънала в размисъл, отвори таблото с бутоните за асансьора и въведе команда за стаята с колекцията на Рурк от оръжия. Използва скенера за длан, набра кода си и влезе в музея на битките. Много от витрините съдържаха предмети, използвани от човек срещу човек или звяр през вековете. За убиване, за самозащита, за пари, за любов, за

родината, за боговете. Хората намираха нови и нови начини да се избиват и удобни оправдания за проливане на кръв.

От древни копия със заострени върхове до сребърни мечове със скъпоценни камъни по дръжките, от груби и тежки мускети, използвали барут, за да изстрелват олово в плътта, до лъскави балансирани автомати, които с едно помръдване на пръста можеха да засипят противника с куршуми. Пики, боздугани, подобни на големи гюлета, покрити с драконови зъби, далекообхватни бластери, кинжали, тънки като бръсначи, и двуглава брадва... Всичко това говореше за жестоката история на човешкия род, а доста вероятно — и за бъдещето му.

Изучаването им, разглеждането на толкова много инструменти за убиване на едно място й се стори едновременно интересно и потресаващо.

Отвори една от витрините, избра рицарски меч. Добра тежест, реши тя, добър захват. Доволна, излезе от стаята и отново задейства охранителната система.

— Някакъв проблем? — попита Съмърсет, сякаш изникнал от сенките.

Ив едва не подскочи. Усмихна му се и се подпря на меча.

— Защо питаш?

— Оръжията от колекцията не бива да се изнасят.

— Господи, може би трябва да повикаш ченгетата.

Дългият му леден поглед се плъзна по нея.

— Това, което държиш, е много ценно.

— Затова няма да те намушкам с него. Може да се удари в задника ти и върхът да се счупи. Не се безпокой, Рурк ще го използва.

— Очаквам да бъде върнато във витрината в същото състояние, в което е било, когато си го извадила.

— Добре де...

Тя отново се качи в асансьора и не можа да се сдържи да не допре гладката страна на острието до челото си за бърз, саркастичен поздрав, преди вратите да се затворят.

— Дано тази вечер да не се наложи да закърпвам някого — промърмори Съмърсет.

Ив мина през офиса си и надникна в този на Рурк.

— Хей.

Той издаде звук, подобен на ръмжене, и продължи да работи на компютъра си.

— Можеш ли да дойдеш тук за малко?

— След пет минути — отвърна Рурк.

Докато чакаше, тя отиде до своя компютър, програмира нови възстановки на убийството, използвайки фигура, която наподобяваше всеки от партньорите по ръст, тегло и размах.

— Какво искаш? — попита Рурк. — И защо си донесла този меч?

— Опитвам се да разбера как се е стоварил. Затова... — Застана в средата на стаята и представяйки си ужаса на Съмърсет, хвърли меча на Рурк. — Ела и замахни срещу мен.

— Искаш да те нападна с меч ли?

— Ще започнем с тази версия.

— Не.

— Защо не?

— Няма да вдигна меч срещу теб, по дяволите!

— О, за бога, не искам да ме съсичаш. Няма да проливаш кръв. Само демонстрация. Ти си убиецът. — Посочи към него. — Аз съм жертвата. — Потупа по гърдите си. — Сега ти държиш този остър лъскав меч, а аз имам някакво безполезно оръжие холограма. Няма ли просто да...

Замълча, когато с една бърза крачка напред той доближи острието на сантиметри от гърлото ѝ.

— Да, точно така. Виждаш ли, инстинктивната ми реакция е да вдигна безполезното си оръжие ето така. — Направи бавно движение, сякаш да отбие удара. — Интересното е, че разрезът е на другата му ръка. Жертвата е десничар и логиката говори, че би използвал холооръжието с водещата си ръка. Контузено е другото му рамо, но Морис казва, че подобна травма се получава при прекалено рязко завъртане.

— Може би, като изненадваща защита, е вдигнал другата си ръка.

— Да, но дори и така да е, раната просто е необяснима. — Ив отново демонстрира. — Тук логиката сочи, че разрезът би трябвало да е напречен, не по дължина. Освен това, ако ти имаш голям, дълъг меч, а аз не, няма ли просто да ме прободеш? Имаш предимство и си достатъчно близо.

— Да, разбира се. Да се свърши бързо.

— Но не е станало така. Рани по ръцете и краката. Виждаш ли, ако се бием... Свали това за момент. — Когато го направи, тя му даде знак с пръст да се приближи. — Ела насам.

Отби удара, извъртя се. Той блокира страничния ѝ ритник.

— Виждаш ли, относително равностойни сме и ако се биехме наистина, щях да получа контузия на тази част, с която съм блокирала или нанесла удар. А ти нямаше да отговориш с ръка, щом имаш този голям меч. — Протегна ръката си за мир. — Направих няколко възстановки. Просто не се връзват логично.

— Скарваме се, стига се до физическа разправа — предположи той. — Нещо ми прищраква, грабвам меча и отсичам главата ти.

— Ако е станало така, първо, защо мечът е бил там? — Тя закричи, смръщвайки вежди срещу таблото. — Ако е станало така, защо няма отметка, че дискът е взет? Защо убиецът е пристигнал, след като андроидът се е изключил? И защо е проникнал в сградата незабелязано?

— Може би е съвпадение.

— Едното може да е съвпадение. — С ръце на кръста, Ив се обърна. — Събереш ли ги на едно място, вече е план.

— Е, не мога да не се съглася. Значи сме се скарали. Как ще действаш, когато аз вземам меча?

— Питам: „Какво правиш, мамка му?“.

— Или подобни думи — съгласи се Рурк. — А когато те нападам?

— Побягвам или поне се опитвам да избегна острия връх.

— Побягваш най-вероятно към вратата.

— Ако все още са били в играта, може да е бил дезориентиран.

— Вярно. — Рурк се опита да се потопи във възстановката, както тя. — После няма ли да направиш едното от две неща: или да използваш опциите на играта за прикритие, или да дадеш команда за край, а после да се втурнеш към вратата?

— Да. А трупът беше доста навътре в стаята, близо до средата, с лице към отсрещната стена... — Ив въздъхна. — Всичко излиза извън рамките на логиката. Не мога да си го обясня. Не виждам стъпките. Може би има двама убийци. Майра вярва, че е възможно.

Тя кимна към възстановката, която бе спряла на пауза на екрана. Може би трябваше да добави още една фигура.

— Убиецът и инициаторът. Ако е така, трябва да е познавал и двамата, за да ги допусне в онази стая, докато играе. Играта е твърде важна за него, за да позволи на непознат или човек, който не е участвал в разработването ѝ, да надникне.

— Безкрайно неприятно ми е да го кажа, но може би са били всичките. И тримата.

— Възможно е. — Самата тя бе помислила и върху тази версия. — Не мога да си представя защо и тримата биха пожелали смъртта му, но не е изключено. Двама, за да свършат работата, и един да остане в компанията, за да ги прикрива.

Отново закрачи.

— Не мога да открия нищо в бизнеса, което да издава, че е имало някакви проблеми... Нищо, което да ме наведе на мисълта, че е парадирал с по-високото си положение, заплашвал е да развали съдружието или е направил нещо друго, касаещо партньорството им, което може да бъде мотив.

— Значи е лично.

— Да, така мисля. — Това бе единственият елемент, който се повтаряше многократно. — Личното може да е произтичало от партньорството, от бизнеса. Практически са живеели заедно в онзи склад. Работели са заедно, играели са заедно. Единственият от четиримата с полусериозна връзка извън компанията е бил Барт. Трябва пак да поговоря с нея. С приятелката му — добави Ив.

Отново се обърна към Рурк.

— Имаш ли малко време за игра?

— Ще ми трябва ли мечът?

— Вземи и този. — Тя посочи към рицарския меч. — Искам да изпробваме двата сценария, за които спомена. — Извади диска. — От нивото, на което е започнал. — Влязоха в асансьора. — Един играч. — Рурк даде команда за холографската зала. — Нека бъде максимално близко до това, на което е играл Барт.

— А защо е толкова важно на какво е играл?

— Защото не мога да го видя. — И трябваше да признае, че това я вбесява. — Не мога да изградя логична версия, колкото и пъти да опитвам. Раните, времето, влизането и излизането на убиеца. Всеки

път, когато получа един стабилен елемент, друг се разпада в ръцете ми. Нещо липсва. Мога да привикам тримата за разпит — каза тя, когато излязоха. — Да ги притисна, да откроя дали имат нещо един срещу друг. Може и да проговорят. Или виновникът ще се почувства още по-сигурен, защото нещо ми убягва и не мога да го използвам срещу него. Който и да е, ще разбере. Точно сега си мислят, че са въвн от подозрение, и е възможно убиецът просто да допусне грешка. Ако ги убедя, че нямам следа, грешката е по-вероятна.

— Ти ще изиграеш първата, от менюто на Барт за герои.

— Добре.

— Може да го извърши отново. — Рурк замълча, погледна я. — Защо? Щом е имал зъб лично на Барт, защо?

— Защото е успял. Геймърите се пристрастяват към игрите. Това става и с убийците, рано или късно, по един или друг начин. Това ги зарежда и вълнува и им дава цел и наслада. Щом веднъж си убил, залогът се вдига. Ново ниво. Някои геймъри започват да прескачат ниските нива, както Барт, след като свикнат да ги преодоляват. Става малко скучно, а?

— Да. Да, права си.

— Трудно е да се върнеш към лесното, след като веднъж си се доказал. Не само с убийствата, както вече сме говорили. Предизвикателството. Още повече, ако е един от тях. По цял ден са заедно. Леко подхлъзване, случайна реплика или действие кара другите да се усъмнят. Добър повод да го извършиш отново. Просто се защитава.

— При убийство на още един партньор подозренията ти ще паднат върху останалите двама — изтъкна Рурк.

— Истинските геймъри се опияняват от риска, от предизвикателството. Нали така? Искат тръпка. Може би се нуждаят от нея.

— Вярваш, че сега убиецът играе срещу теб.

— Да, поне на едно ниво. И егото му казва: „Хей, по-добър съм от нея“.

— Самоуверените често грешат — отбеляза Рурк.

Ив пхна ръце в предните си джобове, когато той сложи копието от играта в холографското устройство.

— Имам чувството, че набирам скорост, и комплиментът ти ми вдъхва увереност.

— Вече си набрала доста. Само преди ден нищо не би ме накарало да повярвам, че един или повече от приятелите му биха съставили план да го убият. Но ти разнищи всичко и изложи толкова убедителни доводи, че просто няма друг отговор. Според мен това ти дава значителна преднина в тази игра.

— Искат ми се да грешах.

— Заради мен или заради Барт?

— И заради двамата.

— Стига пожелания — каза той. — Просто играй за победа.

Зареди „Поход-1“, четвърто ниво, и извика последния сценарий, игран от Барт на копието.

— Аз ще взема меч.

Ив го задържа встрани, когато стаята се преобрази в гора, където сребърни слънчеви лъчи пронизваха гъстите корони на високите дървета.

Рурк беше с кафява туника, панталони от груба материя и ботуши до коленете. Мечът му бе прибран в ножницата на кръста, а на гърба си носеше калъф със стрели и златен лък.

Не би могла да каже защо, но костюмът му подходеше и той изглеждаше едновременно безстрашен и опасен.

От сенките, сред нахлуващата златиста светлина, изскочи бял елен.

— Как се играе? — попита тя.

— Този свят е във властта на жестока вещица, която е пленила краля и красивата му непокорна дъщеря.

Докато говореше, той се притаи в сенките, но не се приближи към елена.

— Аз съм чирак на магьосника, когото е убила, за да направи злата си магия. Преди да умре, ми е казал, че трябва да извърша седем смели дела, да събера седем съкровища. Само тогава ще бъда готов да се изправя срещу вещицата и да освободя краля и дъщеря му.

Погледна назад, където тя стоеше в кръга за наблюдение.

— Белият елен е класически символ при походите и в този случай чрез него учителят ми, магьосникът, ме води.

— Добре тогава.

Еленът скочи, побягна сред дърветата. Рурк го последва.

Докато Ив гледаше, слънцето се скри, притъмня и започна буря. Дъждът, който се сипеше, бе огненочервен и съскаше като пламъци по земята.

Пред погледа ѝ жълтите очи, които гледаха през пороя, се преобразиха в черни силуети, а после в глутница огромни вълци, които го заобиколиха.

Мечът изсъска, когато го извади от ножницата, и засвистя във въздуха при всеки замах. Бореше се със зъби и нокти, проливаше своя и тяхна кръв.

За нейна изненада, от ръцете му изскачаха пламъци.

— Изумително — прошепна тя при вида на димящите трупове на вълците по земята.

— Всяко ниво, което преодолееш, ти дава нова магическа сила — обясни той.

Покрай главата му прелетя стрела.

— По дяволите — промърмори той и се наведе, за да избегне други.

За четиридесет минути преодоля нивото и навлезе в следващото, където задачата му бе да прекоси бездна до пещера, пазена от дракон.

— Добре, достатъчно.

— Едва започвам.

— Можеш да съсечеш дракона следващия път. Вече превиши времето на играта на Барт.

Рурк погледна със съжаление към входа на пещерата, преди да даде команда за край.

— Никакви битки с мечове — отбеляза тя.

— А как наричаш препятствието с вълците?

— Човек срещу куче. Мълниите бяха интересни. Огънят изгаря. Той има обгаряния, но... Да видим и втората. „Узурпаторът“, нали? Каква е историята?

— Ти си законният крал, в твоя случай кралица, на Джуно. Била си единствено дете и семейството ти е било избито с машинациите на чичо ти, който иска трона от неговата дясна ръка, лорд Манкс. Само ти си оцеляла и си била укривана от лоялисти. През целия си живот си се сражавала, усвоявала си изкуството на войната. Биеш се, за да отмъстиш за семейството си и да заемеш мястото си на трона от

човека, който е наредил да бъдат убити и две десетилетия е осквернявал земята и потискал народа ти. На това ниво вече си се върнала в замъка, но чичото, който е страхливец, разбира се, е избягал. Сега замъкът е обсаден и твоят любим го защитава. За да стигнеш до него и да доведеш подкрепление, трябва да си проправиш път, като се биеш — и накрая се изправяш срещу лорд Манкс.

— Обзалагам се, че враговете са повече.

— Естествено, и вече си произнесла своята реч в Деня на свети Криспин.

— Своята реч ли?

— После ще поговорим за „Хенри V“. Ще ти хареса. Готова ли си?

— Напълно.

Ив бе с леки бойни доспехи и груби ботуши. И Бог да ѝ е на помощ, яздеше кон.

— Не трябва ли да съм се научила да яздя, преди да възседна това нещо?

Рурк ѝ се усмихна от кръга за наблюдение.

— Ще се справиш.

— Лесно е да го кажеш. Господи, толкова е голям. Добре, аз съм кралицата отмъстителка.

Имаше хълмове и долини, гори и потоци. Тя се опита да ги види през погледа на Барт. Предположи, че се е вживял в образа на героя, и забеляза, че мъжете, които води, са закалени в битки и уморени. Някои имаха пресни рани. Но тя бе героят, водачът.

Беше обичал да играе герой, лидер. Добрият, винаги добрият, който се бие за кауза, търси отговори.

Трудно яздеше по каменистата земя. Чуваше скърцането на седлото под себе си, тропота на конските копита по камъните. Виждаше буреносните облаци, които се събираха на запад.

И слушаше еката на битката.

Замъкът устояваше на атаките. Защитниците от бойниците изстрелваха стрели, които оставяха огнени дири. Други се бореха неистово с мечове и брадви на обгорялата и пуста земя около него.

Може би бе мислил за дома си, за любимата си, реши Ив. За отмъщение.

Мамка му, дано не падна от това нещо, каза си тя и се втурна напред.

Извади меча си, инстинктивно притисна колене и бедра към седлото, за да се задържи. Вятърът свиреше в косите ѝ, брулеше лицето ѝ и скоростта, силата на движението запали в нея пожар от вълнение.

После престана да мисли и започна да се бие.

Кървава и яростна, битката бе в разгара си. Усецаше как мечът разсича плът, удря по кости. Долавяше мирис на кръв и дим и от време на време чувстваше леко пробождане, когато получеше някоя рана, а конят танцуваше и се извиваше под нея.

Най-сетне го съзря. С черна броня, изцапана с кръв, възседнал огромен черен кон, той се отдалечаваше от замъка, нейния замък. Звуците на битката затихнаха, когато тя запрепуска срещу него.

— Значи най-сетне се срещнахме. Жалко за теб, познанството ни ще бъде кратко.

— Да, да — отвърна тя. — Давай.

— Днес мечът ми ще почервенеет от твоята кръв и кръвта на любимия ти.

— Пълна скука.

— Бързаш да срещнеш смъртта? Хайде, ела.

Забеляза, че програмистите са го създали много едър и много силен. При блокирането на ударите му по ръката ѝ пропълзвяваше болка до рамото.

Контузеното рамо.

Пот потече по гърба ѝ, по лицето ѝ, очите ѝ запариха от нея. Никога нямаше да го победи при тези условия, осъзна тя. Нямаше нито силата, нито умението.

Той се плъзна покрай гарда ѝ и Ив усети пронизване, когато мечът му проля кръв.

Раната на ръката.

Отново бе замахнал и очите му святкаха смъртоносно. Тя се наведе и прободде коня му.

Животното изцвили. За миг звукът ѝ се стори потресаващо човешки, преди да залитне. Когато падна, Ив вдигна меча си и рани противника отстрани. Не смъртоносно, реши тя. Трябваше да го довърши.

— Пауза. Запис и стоп.

Дишайки тежко, Ив се обърна и погледна Рурк през празната холографска зала.

— Няма ли да ме оставиш да убия лошия?

— Надхвърли времето на Барт с около минута. Интересна стратегия — да убиеш коня.

— Оказа се сполучлива. Направили са копелето доста силно. Опитваше се да...

Ив плъзна пръст пред гърлото си.

— Определено. И ако успее, край на играта. Трябва да повтаряш нивото, докато го надвиеш, за да преминеш на следващото.

— Това е играта, на която е играл, когато е загинал. Всичко пасва. Раните при самозащита, рамото, разрезът на ръката, обезглавяването... Кралят срещу Черния рицар.

— Да, веднага се убедих, когато той се появи.

— Очевидно не е имало реални коне и мъртъвци по земята, но убиецът е пресъздал играта, използвайки истинско оръжие. Влязъл е, включил се е в играта като Черния рицар и е използвал истинско оръжие. Точните стъпки, точният ъгъл.

— Бих се съгласил, но това не обяснява как е влязъл и как е успял да заличи втория играч, без да остави следа никъде в системата.

„Забрави за логиката“, помисли си тя. Понякога фактите не бяха логични.

— Използвал е този сценарий, защото Черният рицар убива краля. Барт е играл точно същия преди, затова го има на диска. Но не се е сетил да прободне коня и винаги е губел. Този път е бил по-добре подготвен, би могъл да избегне загубата, поне точно тази, но...

— Когато мечът на противника го е ранил наистина, заради болката, изненадата и кръвта е бил твърде шокиран, за да реагира.

— И играта е свършила в реалността така, както е завършвала преди. Това се връзва. Трябва бързо да издействам заповеди за обиск. Според собствените им показания, само тримата партньори са знаели всички подробности за играта, само те са участвали в нея. Тримата познават тази програма, това ниво и резултатите от предишното, така че те са единствените, които биха могли да я използват, за да го убият.

— Колкото и да не ми се иска да призная, че си права, не виждам как може да е бил който и да е друг. Истината е, че съм безкрайно

ядосан на себе си, че съм могъл така да се подведа в преценката си. Никога не бих повярвал, че някой от тях е способен да го извърши.

— И той не е повярвал, а е познавал и тримата далеч по-добре от теб. Понякога хората събират и таят в себе си ужасни неща, които никой друг не вижда. Нали записа тази игра?

— Да. — Рурк се усмихна. — Ти беше невероятна. Някога трябва да отидем да поюздим в реалния живот.

— Не мисля. — Но Ив си спомни онова усещане за бързина, за сила. — Може би. Както и да е, искам да я изгледам и анализирам. Сигурно и той е записвал игрите си, за да ги преглежда, да вижда грешките си.

— Абсолютно.

— Но онази от деня на убийството е загубена.

— Успяхме да извлечем част от нея. Твърде малко, засега.

Ив кимна и повика асансьора.

— А може би това е бил неговият личен диск, на който е запазвал игрите си, нивата. Или пък, щом не е отбелязано, че е изнесен, убиецът му го е дал. Нали разбираш: „Хей, Барт, пипнах това-онова... — или както се изразявате на компютърен жаргон. — Трябва да го изпробваш“.

— Ако е така, значи трябва да има още едно копие. Копието на Барт. Което, ако убиецът има малко здрав разум, вече е унищожено.

— Възможно е. Но хората запазват уличаващи неща поради какви ли не странни причини.

През нощта тя сънува кръв и битки, замъци и крале. Стоеше, този път като наблюдател, стъпила здраво на земята, докато вятърът разнасяше мирис на смърт около нея. Мъже, смъртоносно ранени, стенеха и умоляваха, проснати на земята.

Позна лицата на онези, които извърнаха глави към нея. Жертви, толкова много жертви, които живееха в съзнанието ѝ, чиято смърт бе разследвала, изучавала и пресъздавала във възстановки, за да открие кой и защо е отнел живота им.

Някои от воините, които съсичаха с мечове и брадви, също ѝ бяха добре познати. Бе помогнала да бъдат заключени зад железни

решетки. Но тук, в сънищата, бяха намерили свобода. В сънищата, във фантазиите, те отново щяха да убиват.

Само в сънищата, напомни си тя. Потръпна, когато видя баща си, и очите ѝ хладнокръвно срещнаха свирепия му поглед.

Само в сънищата.

С жалост и примирение се загледа в Барт, докато водеше битка, която никога не ще спечели. Мечове и магии, игри и сънища. Живот и смърт.

Видя края му. Изучаваше и анализираше дори когато главата му, все още с широко отворени от ужас очи, се търкулна в краката ѝ.

А Черният рицар обърна коня си и ѝ се усмихна, с ярост в очите. Когато нападна, тя посегна към оръжието си, но имаше само малък нож, вече изцапан с кръвта на баща ѝ.

Само в сънищата, напомни си тя, но изживя ужасен страх, докато той се приближаваше към нея.

14.

Рязко се надигна, освободи се от съня. За миг, само за един кратък миг, би се заклела, че почувства как острието прерязва гърлото ѝ.

Разтърсена, посегна с ръка, почти очаквайки да усети топлината на собствената си кръв.

— Шшт. Всичко е наред.

Ръцете му бяха там, обгръщаха я като щит. Докато сърцето ѝ все още препускаше неудържимо, тя се отпусна в тях, притисна се към него.

— Просто сън. У дома си. Аз съм тук.

— Добре съм. — Нямаше кръв. Нямаше смърт. — Не беше кошмар. Поне не точно. Знаех, че сънувам, но беше толкова реално. — Пое си дъх, после още веднъж. Бавно, заповяда си Ив. Бавно и спокойно. — Като в игрите. Загубваш представа кое е истина и кое — не.

Рурк повдигна брадичката ѝ и очите ѝ заблестяха на светлината на луната и звездите през стъкления покрив.

— Ние сме реални. — Докосна устните ѝ със своите, сякаш за да ѝ докаже. — Какво сънува?

— Бойното поле. Последната игра. — Последна за Барт, помисли си тя, но не и за нея. — Не играех. Само гледах. Наблюдавах внимателно. — Въздъхна, плъзна ръце по лицето си. — Без да вникнеш в подробностите, не можеш да видиш, да разбереш. Но остави в мен странно чувство, както много сънища.

— Защо?

— Мъртвите, умиращите, лицата им. Всички онези хора, които не съм познавала, преди да умрат.

В очите му, толкова ярки под звездното сияние, проблесна разбиране.

— Твоите жертви.

— Да. — Пронизващата болка в сърцето бе от съжаление или по-скоро примирение. — Не мога да им помогна, не мога да ги спася. А убийците все още са на свобода, продължават да убиват. Това е касапница. — Стаеният гняв се надигна в гласа ѝ. — Залавяме ги, но няма край. Ние знаем. Всички го знаем. Винаги ще има други. Той беше там. Не можеше да не бъде.

— Баща ти.

— Но сега е един от многото.

Все пак не бе престанала да трепери леко и потърка ръце, за да ги стопли.

— Аз не участвам. Не играя. Не съм една от тях. Нито от убитите или умиращите, нито от убийците. Просто наблюдател.

— Така ги спираш — тихо каза той. — Така спасяваш онези, които можеш.

Част от тежестта падна от плещите ѝ.

— Предполагам. Гледах Барт, докато се биеше. Знам какво ще се случи, но трябва да гледам, защото може да съм пропуснала някоя подробност. Може да видя нещо ново. Всичко става така, както го виждам. После Черният рицар, убиецът му, се обръща към мен. Гледа ме. Знам, че е просто сън, но изваждам оръжието си, защото той ще ме нападне. Усещам как земята под мен затреперва, усещам вятъра. Но единственото, което имам срещу проклетия меч, е малкият нож, който използвах преди толкова години в онази мизерна стая в Далас.

Ив сведе поглед към ръката си, сега празна.

— Имам само него, но този път няма да ми свърши работа. Мечът се стоварва, усещам и това. Само за секунда, преди да се събудя. — Въздъхна. — Понякога те ме задушават.

— Да. Знам.

— Убийци и жертви. Влизат в ума ти и никога не излизат напълно. — Тя обхвана лицето му. — Ще влязат и в твоя ум, защото не можеш просто да стоиш настрана и да гледаш как върша работата си. Не можеш да бъдеш безучастен наблюдател, както аз не мога. Аз съм в играта, винаги съм един от играчите. А вече и ти.

— Нима мислиш, че съжалявам за това?

— Един ден може и да съжаляваш. Не бих те упрекнала.

— Още щом те зърнах за първи път, разбрах, че си ченге. И знаех, без да мога да обясня откъде или защо, че ти ще промениш

всичко. Никога няма да съжалявам за онзи миг, нито пък за който и да било следващ. — Той леко разтърси раменете ѝ, което бе успокояващо като целувка. — Трябва да проумееш, че не си сама на бойното поле. А от онзи миг, онзи първи миг, и аз не съм сам.

— Някога мислех, че се нуждая от самотата. Може би наистина е било така. Но вече не е. — Тя го целуна по бузата. — И никога няма да бъде.

Нежно сля устни с неговите.

Това, което си даваха един на друг, заключваше всичко друго далеч от тях. Докосването, вкусът, подновеният обещание.

Той я прегърна, притегли я към себе си. Знаеше, помисли си Ив, просто знаеше, че се нуждае от прегръдка, че иска да усеща ръцете му около тялото си. Дланите му стопляха кожата ѝ, толкова ласкави след кръвта и жестокостта от онзи сън. Устните му, бавните, нежни целувки ѝ даваха спокойствие, утеха и обич.

Страстта щеше да се пробуди, знаеше го. Винаги я имаше помежду им, като тлеещ огън. Но засега той ѝ даде това, което търсеше, което винаги получаваше от него. Утеха.

Дали той беше наясно какво означава тя за него, когато така се оставя в ръцете му? С пълно доверие.

Силата ѝ, смелостта ѝ винаги го изумяваха, както и непоколебимата ѝ решимост да защитава онези, които вече не могат да се защитят. Тези мигове, когато позволяваше уязвимостта, съмненията и страховете ѝ да изплуват, го задължаваха да се погрижи за нея. В тези мигове можеше да ѝ покаже, че обича и цени не само смелото ченге, а жената — в цялата ѝ същност. Тъмната и светлата ѝ страна.

Нежно, сякаш докосваше рани, той галеше кожата ѝ, отпускате мускулите ѝ, схванати от напрежението от деня и съня. Когато тя въздъхна, допря устни до сърцето ѝ.

То биеше за него.

Под синкавата лунна светлина Ив се раздвижи в обятията му, надигна се, отново въздъхна, отдавайки се. Изцяло.

Пръстите ѝ се плъзнаха през косите му надолу по гърба му и обратно. Спокоен ритъм, дори когато дишането ѝ се учести и въздишката премина в стон.

Увлечена от тази тиха наслада, тя го притегли по-близо. Усети кожата му, устните му... Завладяна от тежестта му, от фигурата му,

вдъхна от уханието му и бе готова да го приеме в себе си.

Телата им се движеха плавно и опияняващо. Всички усещания проблясваха в нея като светлина, докато докосваше лицето му в мрака.

Не всяка магия бе плод на фантазия, помисли си Ив. Тук имаше магия и чувстваше как тя пламва в тялото ѝ, в ума и сърцето ѝ.

— Обичам те, Рурк. Обичам те.

Магия, каза си тя, докато виждаше как любовта на сърцето му гори в очите му.

— А-гра.

„Любов моя“. С тази дума я издигна към блаженство.

На сутринта Ив изпи половината от първото си кафе на един дъх, сякаш от това зависеше оцеляването ѝ. После въздъхна със същото спокойно задоволство, както предишната вечер под умелите ръце на Рурк.

Не можеше да отрече, че се бе разглезила, помисли си тя, когато остави кафето си и застана под душа.

Не знаеше как е успявала да влиза във форма всеки ден, преди да заживее с него... И да свикне с хубавото истинско кафе, черно, благоуханно и силно. Или как е живяла с жалкия, едва пръскащ душ в банята на апартамента си, преди да открие чудото на горещите разнопосочни струи, настроени на максимална мощност, които събуждаха всяка част от тялото ѝ.

Хубави и дребни неща, които не бе познавала в живота си, като топлия, изпълнен с приятни ухания въздух, който я обгърна в кабината за сушене. Беше свикнала с хубавите неща, тези дребни неща, и вече рядко се замисляше за тях.

Излезе от кабината и забеляза халата, окачен на вратата. Къс, мек, яркочервен и вероятно нов. Не можеше да бъде напълно сигурна, защото съпругът ѝ имаше навик да ѝ купува хубави дреболии, без да го спомене.

Облече го, взе кафето си и се върна в спалнята.

Типична сутрешна сцена в дома им... Рурк пиеше кафе на мекия диван в хола и галеше блажено подремващия Галахад, докато преглеждаше сутрешните сведения от стоковата борса. Вече бе

облечен, забеляза Ив, и навярно бе провел поне една конференция по линк или холографска среща, преди тя да отвори очи.

Щеше да я убеждава да закуси, освен ако на нея не ѝ хрумнеше идеята за закуска. И най-вероятно щеше да изрази мнение, че сакото, което е грабнала от гардероба, не подхожда на панталона ѝ.

Хубави неща, отново си каза тя. Дребни неща.

Техните неща.

Въпреки че рутината ѝ даваше сигурност, реши, че понякога не е зле човек да я наруши.

— Какво ти се хапва? — попита Ив.

— Моля?

Той извърна глава, отклонявайки вниманието си от екрана към нея.

— Какво искаш за закуска?

Мъжът ѝ изненадано повдигна вежди.

— Да си виждала жена ми? — пошегува се той. — Преди малко беше тук.

— Само заради това ще ядеш каквото ти сервирам.

— Сега говори като жената, която познавам и обичам — каза той на Галахад. — Все пак...

Рурк стана, отиде при нея. Завъртя я, наведе я назад и последва целувка, която би била по-уместна в знойна нощ, отколкото в слънчево лятно утро.

— Е, все пак си ти. Познавам тези устни.

— Продължавай така и няма да вкусиш друго тази сутрин.

— Това ми стига.

Тя го смушка закачливо и го побутна назад.

— Нямам време да се боричкам с теб. Имам съдебни заповеди за уреждане, заподозрени за разпитване, убийци за залавяне.

Програмира гофрети, микс от горски плодове и още кафе. Предполагаше, че Рурк вече е нахранил котарака, но добави и купичка мляко. Галахад се нахвърли върху него като пума.

— Така няма да ни досажда — каза тя, когато седна.

— Това се казва хубава семейна закуска. — Той взе едра къпина от чинията си и я пъкна в устата ѝ. — Изглеждаш отпочинала. Нямахте ли повече сънища?

— Нямахте. Нещо ме отпусна и ме избави от тях. — Ив взе малина, подаде му я. — Но помислих върху онзи. Сънищата са подсъзнателна уака-уака.

— Малко известен психологически термин.

— Както и да е. Мога да си обясня по-голямата част, не е твърде трудно за разгадаване. Но щом вече имам главен заподозрян, за какво беше фантастичният герой, който убива Барт в съня? Може подсъзнанието ми просто да е следвало играта, а може и да ми казва, че греша.

— Не е зле да попиташ Майра.

— Може би. Ако имам време. Когато получа заповедите, обиските ще отнемат голяма част от деня. За претърсване на три жилища е нужно още време, още хора.

— Майра може да ти даде и други основания да искаш тези заповеди.

— Да, ще я запазя за резерва. Убиецът е познавал рутината на Барт, това е най-важното. Знаел е как прекарва времето си у дома, за което е нужна близост. Както при нас — обясни Ив и размахна пръст между тях. — Както аз знаех, че ще те видя да седиш тук, когато изляза от банята. Да пиеш кафе, да галиш котарака, да следиш движението на акциите и сутрешните новини. Това правиш сутрин. Понякога с известни отклонения, ако се наложи, но най-голяма е вероятността да бъде така.

— Хм. — Рурк си отрязва парче гофрета. — И убиецът е заложил на най-голямата вероятност.

— Шансовете са били добри. Също както аз залагам на това, че който го е убил, е предприел този ход, за да заеме президентското му място в „Ю-Плей“. Смъртта на Барт оставя празнота и част от ползата е възможността някой да я запълни.

— Вече си по-склонна да вярваш, че е един от тримата, отколкото двама или всичките.

— Все още не изключвам и тази вероятност, но да убиеш свой отдавнашен приятел, партньор, е най-висшата форма на предателство.

Той кимна.

— А който е способен на този вид предателство, не би се доверил лесно на друг човек.

Ив размахна вилицата си във въздуха.

— Едно е неоспоримо. Тези хора живеят, като създават сценарии и обмислят всички стъпки. Този избор води до този резултат, следващият — до друг. Мисля, че убиецът е преценил плюсовете и минусите от привличането на съучастник.

— Ако другият прояви слабост, допусне грешка, отправи заплаха, създава нов проблем. Трудно е да убиеш още един партньор — отбеляза Рурк. — Тогава другите двама попадат в светлината на прожекторите. Но... — Той също я познаваше. Рутината ѝ, начина ѝ на мислене. — Все пак се страхуваш, че това може да се случи.

— Зависи какво може да бъде спечелено или загубено... И колко удовлетворение и самочувствие е донесло първото убийство. Когато някой се смята за по-умен, по-талантлив или просто по-прав от другите и таи в себе си тази потребност, става много, много опасен.

Ив опита първо с Шер Рио. Прокурор Рио бе друга нейна приятелка и в по-широк смисъл, можеше да се нарече партньорка. Аз ги хващам — помисли си тя, докато напредваше през сутрешното движение, — ти ги пращаш в кафеза.

Когато се обади в офиса на Рио, узна, че е в Централата във връзка със случая на Рейник.

Бързо го бяха разкрили, реши Ив и пое на запад, далеч от Бродуей и тълпите, които несъмнено прииждаха там.

Или „лицата“ щеше да натопи „тръбния ключ“, заключи тя, или обратното. Единият щеше да склучи сделка, а другият — да понесе цялата тежест.

И това трябваше да бъде достатъчно.

Остави гласово съобщение на линка на Рио и поиска среща веднага щом приключи със споразумението, но се изненада, когато завари Шер вече да я чака с чаша кафе на стола за посетители.

— Мислех, че ще се забавиш повече — отбеляза Ив.

— Обади се малко след два сутринта, когато твоите момчета решили да прекъснат любовната нощ на щастливата двойка. Документирали са всичко. — Рио се протегна, разкърши рамене. — Тя се измъкнала и отишла при него около осем. Загасили лампите някъде към полунощ. — Прозина се, прокара пръсти през бухналите си руси коси. — Двамата излязоха доста глупави. Дори не са си направили

труда да включат защитните екрани на прозорците. Твоите хора са погледали интересно шоу, преди лампите да угаснат.

— Обзалагам се, че съпругата е натопила любовника.

— Направо го закопа. Първо, разбира се, опита с обичайното обяснение. Потърсила утеха след загубата. — Рио широко отвори очи, запърха с мигли. — „О, господи, той е убил мъжа ми!“ Шок, изумление, сълзи. Както и да е. — Сви рамене. — Изтръгнаха са подробни самопризнания и от двамата и аз спестих доста пари на данъкоплатците. Тя ще излежи солидна присъда, той — двойна. — Повдигна пръст, преди Ив да проговори. — Да, може би щяхме да осъдим и двамата до живот, ако имаше процес, но ще се задоволим с това. Не е лошо за начало на деня.

Би могла да поспори — заради принципа, но Ив се нуждаеше от благоразположението на Рио.

— Трябват ми три заповеди за обиск.

— За какво?

Ив програмира кафе за себе си, седна и ѝ обясни всичко.

Рио намръщено потупа с пръсти по чашата си.

— Нямаш веществени доказателства срещу никого от тях?

— Затова са ми нужни заповедите. За да намеря.

— Всъщност не знаеш какво търсиш.

— Но когато го открия, ще разбере. Аргументите имат тежест, Рио. Мотив, средство, компютърни умения... И познаване на жертвата отблизо, на дома, навигацията и охранителната система. Добави и че според собствените им показания, и тримата знаят всички подробности за играта.

— Имат алиби.

Ив поклати глава с пренебрежение.

— Не са солидни. Не могат да бъдат доказани. Не си видяла обстановката. Аз я видях. Там е като кошер с пчели, бръмчащи навсякъде. За пет минути се стига пеш до местопрестъплението. Всеки би могъл да се измъкне за час, без никой да разбере. А дори и някой да узнае, убиецът навярно е имал резервно алиби. Така разсъждават те — причини и следствия, действие и ответна реакция. Профилът на Майра добавя още нещо. Познавал е убиеца си.

Рио въздъхна.

— Мога да го уредя. Според теб, досега оказват съдействие?

— О, да.

— Винаги можеш да поискаш да огледаш жилищата им, за да видиш как ще реагира всеки от тях.

— И да им дам време да се отърват от онова, което бих могла да намеря.

— Мога да го уредя — отново каза Рио. — И наистина се надявам да се докопаш до нещо. — Тя стана. — Знаеш ли колко неудобен е този стол?

— Да.

Рио се засмя, потърка уморените си сини очи.

— Въпреки това, ако се беше забавила още две минути, щях да заспя на него. Адски се нуждая от сън. Ще се видим ли довечера? На партито на Надин?

— Ще бъда там.

— Ще трябва да се наплескам с доста грим, за да изглеждам поне наполовина човешки. Ще ти издействам заповеди — добави тя, преди да излезе.

— Благодаря.

„Една грижа по-малко“, каза си Ив и се запъти да измъкне Пийбоди от бюрото ѝ.

— Да отидем да поговорим отново със Сиси.

Докато вървяха към ескалатора, забеляза Рейник до автомат за закуски и напитки.

— Добра работа, детектив.

— Благодаря, лейтенант. Дженкинсън ги води да оформят документацията. — Извади доста суха баничка от автомата. — Знаеш ли, оказаха се двама тъпаци. Даже не беше изхвърлил телефона, от който ѝ се е обадил, преди да излезе и да халоса мъжа ѝ, а кутията от пицата не беше смляна в кошчето за рециклиране. А тя? Купила си еротично бельо онлайн два часа след като ѝ съобщили, че съпругът ѝ е мъртъв. Заради тази глупост трябваше да получат повече от десет и двайсет години.

— Едва ли ще излязат по-умни. Добра работа — отново каза тя. — Не искам с Дженкинсън да разпространите записа от наблюдението из отдела.

— Жалко, защото може да са глупави, но са дяволски гъвкави.

Ив съдържа усмивката си, докато стъпи на ескалатора.

— Нали не подозираме приятелката — Сиси? — попита Пийбоди.

— Не. Един от партньорите е, но тя може да знае повече, отколкото си мисли. Дадохме ѝ малко време да се опомни. Искам да поразровим паметта ѝ, впечатленията ѝ.

Откриха Сиси у дома, в малък подреден апартамент, който делеше с три златни рибки в кръгъл аквариум.

Ив се запита що за хора гледат рибки в дома си. Нима им харесваше да се взират в тях, докато кръжат из аквариума с онези странни ококорени очи? Какво ги привличаше?

— Взех си няколко дни отпуск. — Сиси седеше на удобен стол с висока облегалка. Беше вързала косите си на конска опашка и не си бе направила труда да сложи грим. Изглеждаше бледа и уморена. — Все още не мога да се върна към нормалния си живот. Струва ми се, че ако го направя, ще изглежда, че Барт не е означавал достатъчно за мен, за да си остана у дома. А означаваше.

— Поговори ли с психолог?

— Не. Мисля... Мисля, че не съм готова да се почувствам по-добре. Звучи глупаво.

— Не, не е така — увери я Пийбоди.

— Не знам дали връзката ни щеше да продължи. Искам да кажа, нещата вървяха добре и смятам, че може би... Но не зная и не преставам да мисля за това. Дали щяхме да заживеем заедно? Или дори да се оженим? Не зная.

— Говорили ли сте за това? — попита Ив. — Да се съберете?

Сиси едва успя да се усмихне.

— Заобикаляхме темата. Мисля, че никой от двамата ни не беше готов. Ако бяхме продължили да се виждаме още няколко месеца, щяхме да заговорим сериозно за това. Не бързахме, нали разбирате? Мислехме, че имаме предостатъчно време.

— Всеки е имал свои интереси — подкани я Ив. — Свои навици и приятели.

— Вярно е. Преди време имах приятел и той ме задушаваше. Сякаш, ако не бяхме заедно двацет и четири часа в денонощието, значи не държа на него достатъчно. С Барт не беше така. Правехме много неща заедно и той харесваше приятелите ми, а аз — неговите. Но не беше нужно да сме един до друг във всяка минута.

— Разбирала си се добре с партньорите му. Най-близките му приятели.

— Да. Те са страхотни. Добре че беше така — добави тя с усмивка, която стопли уморените ѝ очи. — Не мисля, че щях да бъда момичето на Барт, ако не харесвах приятелите му, а те — мен.

— Така ли?

— Е, те са като семейство. Някои хора срещат неодобрение в семейството. Мога да ви разкажа за сестра си. — Сиси нежно присви очи и Ив съзря част от чара и енергията, които навярно бяха привлекли Барт, да проблясват през скръбта. — Но предполагам, че... Не знам, когато избираш семейството си, е различно. Може да имате разногласия и спорове, но винаги се застъпвате един за друг. Така е и със сестра ми, дори когато съм ѝ страшно сърдита.

— Естествено е Барт понякога да е бил сърдит на партньорите си.

— Може би, но не истински. Поклащаше глава и казваше: *Господи, откъде ѝ хрумна тази идея на Сил?* или *Защо Бени прави това?*, или *Този път Вар се увлече.*

— Разговарял е с теб за тях, така ли?

— Разбира се. Аз бях нещо като отдушник за него, след като е имал няколко тежки дни. Знам, че работеха доста усилено върху нов проект. Много часове, дълги изпробвания. Спречкваха се понякога, както се случва при подобни обстоятелства, особено когато хората са изнервени.

— Нещо по-конкретно? Всяка подробност може да помогне — обясни Ив, а Сиси прехапа устни. — Едно нещо може да доведе до друго, да ни даде по-добра представа.

— Добре. Знам, че преди две седмици беше сърдит на Сил. Нищо сериозно, но я смъмрил, че е превишила бюджета за маркетингова кампания. Сопнала му се, че била вложила много време и труд, и мислела, че си струва. Нищо особено. Тя избухва, но Барт не е такъв... Не беше.

Сиси въздъхна и поклати глава.

— Каза, че са си крещели, но той никога не крещи... Не крещеше истински, така че по-скоро е била тя. Но се помириха, както винаги — продължи Сиси. — Купи ѝ цветя. Обичаше да подарява цветя. А с Вар имаха някакви разногласия за посоката на тази нова игра. Нещо

техническо, затова Барт не можа да ми обясни какво. Каза само, че няма да се отклонят от дейността си и че не е нужно всичко да достига пълния си потенциал. Звучи странно, нали?

— Да. Какво имаше предвид?

— Не знам. Каза само, че „Ю-Плей“ се занимава с игри и нищо друго. Понякога беше малко инат. Не често, но беше... Ала го правеше някак сладко.

— А между него и Бени имаше ли някакво напрежение?

— Приятели са толкова отдавна. Често се заяждат един с друг, дразнят се. Както миналата седмица, когато бях у тях и щяхме да гледаме филм след работа. С Бени изпробвах една от игрите и бяха наравно, но Барт просто го срази с един замах. После дълго му го натяква. Случва се постоянно, но мисля, че преумората беше започнала да си казва думата, защото Бени се ядоса, видях го. Каза, че може следващия път да премерят сили в реалния живот, и си тръгна. Барт само се засмя. Споменах му, че е засегнал чувствата на Бени. — Тя сви рамене. — Момчешки работи. Глупави момчешки истории.

— Приятна жена — отбеляза Пийбоди, когато се върнаха в колата. — Знам, че е безсмислено да гадаем, но смятам, че щяха да останат заедно. Личи си, че е бил сериозно момче.

— Да. И вече ми се струва малко по-нормален. Сърди се на приятелите си, понякога се спречкват.

— Никоя от кавгите не е била толкова жестока, че да доведе до убийство.

— За него — не. Не можем да бъдем сигурни за приятеля. Сил... Барт поставя под съмнение авторитета и способностите й. Вар... Отхвърля идеята му за промяна. Бени... Срива самочувствието му, като му натяква, че го превъзхожда по компютърни способности. За нас това говори, че е естествен, че двама от партньорите му са поискали нещо, с което не се е съгласил, а третият е бил унижен пред друг човек. Малко вероятно е тези инциденти да са били първи по рода си, но е възможно за един от тях това да е била последната капка, преляла чашата.

— Ние с теб понякога спорим и се е случвало да ме затапиш и сриташ. Но аз не кроя план за убийството ти. Поне засега.

— Сигурно си си представяла как сритваш задника ми.

Пийбоди вдигна поглед към тавана на колата.

— Да си представяш не е нарушение на закона или правилника на който и да е отдел.

— Именно. Трябва да си определен тип или някакъв внезапен инцидент да те накара да превърнеш фантазиите си в реалност. — Ив забарабани с пръсти по волана, докато шофираше. — Всички се вписват в профила според мен. А превръщането на фантазиите в реалност е това, което се опитват да правят всеки ден. Още една крачка — и става абсолютна реалност.

Погледна към линка на таблото и се усмихна, когато прочете съобщението на дисплея.

— Рио е уредила заповедите. Събери три екипа — нареди тя на Пийбоди.

— Аз ли?

— Да виждаш още някого тук?

— Не, но...

— Във всеки екип да има по един компютърен специалист. Ние ще ги наобиколим. Искам да конфискуват всички оръжия. Дори играчките. Всички дискове да бъдат прегледани на място, всички компютри и комуникации — проверени. — Бързо изреди списъка, докато Пийбоди записваше задачите на джобния си компютър. — Ако открият каквото и да е съмнително за някого от тях, да го доведат. Искам изследване на ваните, мивките и тръбите за следи от кръв. И проверка на всички андроиди във всяко от трите жилища.

— Добре. — Пийбоди преглътна и кимна. — Схванах.

— Погрижи се. Ние с теб ще се отбием в „Ю-Плей“ да уведомим партньорите. Кажи на отговорника на всеки екип да вземе заповедта за своето място.

— Разбрано. Далас, наистина ли мислиш, че ако един от партньорите на Барт го е убил, би държал веществени доказателства в дома си?

Ив се сети за най-обикновената кутия от пица.

— Случва се.

15.

Докато Пийбоди свикваше екипите по линк, Ив се свърза с командира, за да докладва.

— Подозираш тримата партньори в заговор?

— Не, сър. Не мисля, че мога да изключа тази версия, но не вярвам, че тримата биха могли да се обърнат срещу Барт и да планират убийството му. Възможно е или това, или двама от тях да са го организирали, защото профилът на Майра сочи голяма вероятност за двама извършители. Но... — Как да го обясня?, помисли си тя. — Не се връзва двама от тях да са влезли в заговор. Изглежда твърде рисковано. Ако половината от стълбовете на компанията се разклатят, как е възможно другата половина да не забележат? Знам, че всичките са били под пара да завършат проекта и това е станало причина за известни търкания помежду им. Но за планиране на такова убийство е нужно време и умисъл, както и по-дълбока причина от разногласията между приятели и партньори. Може би са дали повод, подтикнали са един от тях да действа, но намерението вече е съществувало.

— Кого от тримата?

Ив се поколеба.

— Ще мога да дам отговор едва след като претърсим жилищата им и видим какво ще излезе. Претърсването на личното им пространство също добавя напрежение. Искам да наблюдавам реакциите им.

— Ще ги погържиш на бавен огън, за да видиш дали някой ще се издаде?

— Нещо такова, сър.

Когато завърши доклада си, Ив извърна глава и видя Пийбоди да се взира хладно в нея с присвити очи.

— Какво има?

— Знаеш какво.

— Много неща знам.

— Знаеш кой е.

Ив поклати глава.

— Клоня към единия.

— Кой?

— Ти ми кажи.

— Не е честно. — Тя се намръщи. — Партньорки сме, трябва да ми кажеш.

— Ти си детектив. Досети се.

— Добре... Е, съгласна съм, че не може половината стълбове да са се разклатили. Как двама от тях биха се обърнали срещу стария си приятел? Но трябва да са били двама. Не само заради голямата вероятност в профила на Майра, а защото от логична гледна точка е по-сигурно. Един да се промъкне и да свърши работата, друг да стои надалеч за прикритие.

— Права си. По-сигурно е.

— Все пак мислиш, че е само един?

— Да, те са тесен кръг... Или квадрат. Здрава и сплотена група. Един се отцепва. Този индивид би могъл да прикрие негодуванието си, завистта, омразата, амбициите. Едно от тези неща е било движещата сила или оправданието за престъплението. Лошо настроение, преумора, разконцентрираност. Ако станат тандем, което означава инициаторът да привлече съучастник, трябва да му има доверие.

„Разклатени устои“, отново си помисли тя. Твърде много тежест... Или омраза на едната страна.

— Вече имаш двама души, които се опитват да прикрият жестоките си намерения — продължи Ив, — а обикновено хората не са склонни да разкриват най-дълбоките си чувства. И след извършеното тези двама трябва да се правят на шокирани и скърбящи не само пред нас, а и пред третия жив партньор.

— А ако тримата са били в заговор?

— Тогава значи Барт Минък е бил в пълно неведение за това, което се е случвало в тесния кръг на най-близките му приятели и партньори. Не ми се струва толкова наивен, особено след последния разговор с приятелката му. Имал е усет, познавал е хората си. Най-важното е, че просто няма мотив, няма логика тримата да влязат в заговор за убийството му. Щели са да бъдат мнозинство. Ако са искали нещо в компанията, надявали са се на промяна или просто им е

писнало от него, щели са да гласуват против или заедно да го принудят да се оттегли.

Убийството и начинът, по който беше извършено, говореше за нещо повече от бизнес, помисли си Ив. Имало е друг мотив...

— Юридически, споразумението за партньорство е основано върху правило за мнозинство. Той не е имал повече власт от другите. Давали са му я, нещо като негласно споразумение. Позволявали са му да бъде лице на компанията като най-подходящ за това и е било сполучлива тактика.

— Е, добре, убеди ме — съгласи се Пийбоди. — Един от тях не е искал той да продължава да командва парада, но са били трима срещу един, така че решава да го очисти — и проблемът е решен.

— Това е част от мотива. Трябва да е по-дълбок, но методът издава засегнато самочувствие и искрена омраза. Може би омразата се е насъбирала отдавна. Барт получава по-голямата част от медийното внимание, той е човекът, към когото се обръщат всички в „Ю-Плей“. Казвал е: „Не“ или „Така ще направим“, и обикновено са се съгласявали с него.

— А сега има празнота. Всяко празно място трябва да бъде заето.

— Правилно, детектив.

— Предвид биографиите, уменията и характера им, всеки от тях би могъл да го заеме.

— Не съм убедена за характерите. — Ив зави към паркинга. — Засега да вървим да развалим деня им.

В склада бе по-оживено, отколкото предния ден. Машините пиукаха и бръмчаха, фигури и цветове изпълваха екраните. Хората вършеха работата си с черни лентички, вързани на голите им ръце или върху ръкавите на шарените тениски.

Ив забеляза Сил да се качва един етаж по-високо по ескалатор със стъклени парапети. Дългите ѝ черни коси бяха сплетени на стегната плитка. Беше с черен костюм и черни официални обувки с нисък ток, почти равни.

Почтително, помисли си Ив. Консервативен тоалет и би се обзаложила — нов.

От любопитство потупа един от техниците по рамото.

— Къде да намеря Сил?

— Сигурно е в офиса си. Цяла сутрин е там.

— Благодаря.

Тя погледна Пийбоди и кимна към стълбите.

— Повечето от тези хора живеят в свой свят или в един свят с най-близкия си колега. Не говорят, освен когато им зададат въпрос или имат нужда от нещо. Алибитата няма да издържат.

Не откриха Сил в офиса ѝ, а в стаята за отдих, където седеше сама и потъркваше слепоочията си, вперила поглед в енергийна напитка. Рязко вдигна глава и силно стисна кутията.

— Пак идвате. Да не би...

— Не. Все още не.

Сил се приведе на стола си.

— Не знам защо има толкова голямо значение. И да откриете кой е убил Барт, той ще си остане мъртъв. Не знам какво значение има.

— Не искаш ли да узнаеш кой го е убил?

— Да, да, но... Точно сега това не ме интересува. Извинявайте.
— Сил махна с ръка. — Просто съм в депресия, предполагам. Имате ли още въпроси?

— Всъщност сме тук, за да ви уведомим, че получихме заповеди за обиск на твоето жилище и тези на Бени и Вар. Ще бъдат претърсени тази сутрин.

— Не разбирам. Ще претърсите моя апартамент?

— Точно така.

— Но защо? За какво?

Ив видя как лицето ѝ се промени, пронизателните зелени очи засвяткаха, страните ѝ поруменяха от ярост.

— Мислите, че аз съм причинила това на Барт? На Барт? Какво ви прихваща, по дяволите? Говори се, че сте едно от най-добрите ченгета, а предполагате, че аз съм убила Барт?

— Никой не те обвинява. Необходимо е да проверим всички следи.

— Това са глупости. Доникъде няма да стигнете, ако започнете да тормозите нас. Губите си времето с това, докато истинският убиец се разхожда на свобода.

За миг в очите ѝ проблеснаха сълзи, но гневът ги пресуши.

— Нали нямаше значение дали ще открием кой уби Барт?

— Дори не изричайте името му пред мен. — Гласът ѝ прозвуча пискливо, ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Не искам да ровите в нещата

ми.

— Имаме съдебна заповед, която ще бъде изпълнена. Имаш право да присъстваш по време на обиска и да повикаш адвокат или правен консултант.

— Ти си безчувствена кучка. Аз го обичах. Барт беше моето семейство. Ние... Господи, поклонението е днес следобед. Ще дойдат родителите му. Аз съм се заела с всички подробности, а сега идваш при нас с това? Мислиш, че мога просто да си тръгна, за да гледам как тършувате из личните ми вещи?

— Присъствието ти е право, не задължение.

— Какво става? — Вар се втурна вътре, Бени нахлу след него. — Сили, гласът ти се чува чак на Марс. Какво става?

— Обади се на Фелисити. Трябва да се свържем с нея веднага. Това некадърно ченге мисли, че ние сме убили Барт.

— Какво? Стига! Не може да бъде.

Вар стисна ръката ѝ, Бени се приближи до тях.

Застанаха от двете ѝ страни. Трите върха на триъгълника, помисли си Ив.

— Какво става, лейтенант? — попита Вар.

— Тя ще претърсва апартаментите ни. Тази сутрин.

— За какво?

Бени втренчи поглед в Ив, докато обвиваше ръка около треперещите рамене на Сил.

— Законно ли е? — Вар отмести поглед от Ив към Пийбоди, после обратно. — Искам да кажа, не трябва ли да имате съдебна заповед? Нещо подобно?

— Имаме заповеди. От учтивост дойдох да ви уведомя, че обиските ще бъдат извършени тази сутрин. Никой от вас не е обвинен. Само проверяваме всички следи.

— Можете просто да ни попитате. — Бени притегли Сил към себе си, издълженото му кльощаво тяло се наведе към нея. — Щяхме да ви кажем всичко, което искате да узнаете. Както сме правили досега. Не е честно да постъпвате така. Не е честно да разстройвате Сил точно днес.

— Днес е поклонението за Барт. — Вар прехапа устни. — Не можяхте ли да изчакате един ден? Само един ден. Родителите му ще бъдат тук. Ако чуят за това, ще им бъде още по-тежко. Господи, не е ли

достатъчно мъчително? — Той се обърна, подпря се с ръце на плота. — Опитваме се да направим най-доброто за Барт. Всичко, което би искал.

— Да — каза Ив, — аз също.

— Но той не би искал да разстройвате Сил — сопна се Бени. — Не би искал да ни карате да се чувстваме като заподозрени.

— Не нося отговорност за чувствата ти — прекъсна го Ив сурово. — Отговарям за разследването. Имаш право да присъстваш при обиска и да повикаш законен представител.

— Искам Фелисити — настоя Сил.

— Ще се погрижа — успокои я Бени. — Не се тревожи. Не можем всички да присъстваме на всеки обиск. — Погледна към Вар. — Не можем да напуснем компанията, особено днес. Ти иди с тях, Сил, ако ще се почувстваш по-добре.

— Не мога. Има още неща за уреждане около поклонението. Не съм съвсем готова.

— Ще ги уредя.

— Не. — За миг тя потърка брадичка в гърдите на Бени. — Трябва да остана да довърша.

— Ти върви, Бени. — Вар се обърна назад, въздъхна. — Един от нас трябва да отиде. Ние със Сил ще движим нещата тук. Полицията просто си върши работата, предполагам. Изпълняват задълженията си.

— Какво, искаш да кажеш, че няма нищо лично? — сопна се Сил и веднага затвори очи. — Съжалявам. Извинявай, Вар.

— Няма нищо. — На приятното му лице се изписа по-скоро умора, отколкото гняв. — Всички сме разстроени. Нека мине по-скоро. Бени, ако можеш, отиди и на трите места.

— Ще мога. Ще мога, разбира се. Първо ще отида у вас — каза той на Сил. — Ще присъствам, когато започнат. Не се безпокой за това.

— Домът ми е в безпорядък.

Той се усмихна.

— Не е нещо ново.

Посегна към Вар, стисна ръката му и отново бяха едно цяло.

— Просто изпълняват задълженията си — каза Вар. — Но ще звънна на Фелисити. Права си, Сил. Трябва да знае.

— Добре, така решаваме. — Сил вдигна глава. — Ако това е всичко, лейтенант, ще ви помоля да си вървите. Не ви щем тук.

— Адвокатката ви може да се свърже лично с мен, ако иска да види копия от заповедите.

Ив се отправи към вратата, енергично поклащайки глава, за да предупреди Пийбоди да не говори, преди да напуснат сградата.

— Впечатления? — попита тя, когато се качиха в колата.

— Сил е доста темпераментна. Наистина лесно се пали.

— Страстна, брани територията си.

— Да. Бени е закрилник. И той беше ядосан, но сдържан, опита се да успокои Сил.

— Пада си по нея.

— О, да — кимна Пийбоди. — Което го прави... Тъй като няма никакви признаци между тях да има нещо... Сдържан, малко потиснат. Вар отначало изглеждаше готов да размаха юмруци, но се опомни. Също беше доста ядосан. Имаше нужда от минута да се овладее. Всички бяха обидени. Много хора реагират така при заповед за обиск. Всеки пое някаква роля. Никой не излезе напред и не каза: „Ти ще направиш това, ти това, аз това“. Все още никой от тях не се е наложил като лидер.

— Недоловимо е, но е там... — Ив сви рамене. — Отново може би съзнателно го търся, проектирам.

— Има и нещо друго. Наистина бяха обидени и ядосани, но никой не изглеждаше особено притеснен какво може да открием.

— Следите са прикрити. Съобразителни са. Но хората никога не успяват да ги заличат така добре, както си мислят. Няма да влезем и да намерим оръжието на убийството в гардероба или електронен дневник с плана. Но смятам, че ще бъде интересно, каквото и да открием. Ще започнем от Сил.

Спря пред невзрачната триетажна сграда.

— Както виждаш, всички живеят на няколко минути пеша от работа и един от друг. Барт си е позволявал екстри. Портierer, апартамент на няколко нива. Вътре не е никакъв разкош, но това е достатъчно. Сил е избрала мансарда. Малко по-бохемско. Няма много обитатели.

— Но охранителната система е добра — изтъкна Пийбоди.

— Да. Със сигурност тя има пръст в това. Кой ще води обиска тук?

— Обадох се на Дженкинсън и Рейник... Свободни са след приключването на случая тази сутрин. Включих Макнаб в екипа. Ще се обадя да попитам кога ще пристигнат.

— Направи го — каза Ив, когато нейният линк звънна. Погледна дисплея и повдигна вежди. — Много бързо — отбеляза тя. — Адвокатката е. Далас.

Търпеливо изслуша и обясни и даде знак на Пийбоди да влезе, когато екипът пристигна. Преди да приключи с адвокатката, Бени дотича по тротоара.

Беше се преобул, забеляза Ив. По-рано бе с официални обувки, подходящи на черния костюм, както партньорите си. Сега пъргаво изкачи стъпалата до входа с черно-бели кецове, които изглеждаха поизносени.

Тя прибра линка обратно в джоба си, докато гледаше как набира кода.

Дори не я забеляза. Толкова бе съсредоточен върху неотложната мисия.

Ив влезе и се качи с асансьора, проектиран да изглежда като старите, подобни на кафези. Но отвътре бе напълно като от 2060-а. Даде команда за мансардата на Сил и компютърът я прие, както и идентификацията ѝ, сканира значката ѝ.

Екипът вече бе започнал работата си, когато влезе в отворената всекидневна. Бени стоеше с ръце в джобовете. Свил е юмруци, забеляза тя. Сериозно е ядосан.

— Много е предпазлива с външни хора — каза той на Ив. — Извадихте я извън релси. Вече страда достатъчно, а сега и това.

— Всички правим каквото трябва. Много е просторно — добави Ив, когато огледа ярките весели цветове наоколо, компютърните графики в рамки, тройните екрани, меките кресла.

— Какъв е проблемът? Не е престъпление човек да обича пространството.

— Не съм казала това. Трябва да се успокоиш, Бени. Ще бъде дълъг ден.

Ив обиколи всекидневната, надникна в кухнята, която май наистина се използваше за готвене. Съдове на плота, в мивката.

Отвори хладилника, забеляза няколко бири, газирани — всичките силни енергийни напитки, вода, мляко, чийто срок на годност бе изтекъл предния ден, някаква маруля, вече започнала да увяхва.

Не бе пазарувала скоро, помисли си тя.

— Нима очаквате да намерите оръжие в хладилника, по дяволите? — попита Бени.

Ив затвори, обърна се и застава с лице срещу него. Долови гняв, който пламтеше като яркочервените му плитки.

— Ще усложниш положението си, ако се заяждаш с мен. Нямам нищо против кавга, но ще загубиш и рискуваш да бъдеш откаран в Централата за възпрепятстване на обиск.

Остави го да беснее и продължи обиколката си из мансардата. Голямо пространство, забеляза тя, много уют. Нищо разкошно, но обзаведено с женски вкус. Претъпкано е с играчки, игрални системи.

На пръв поглед офисът изглеждаше като стая на разпиляна тийнейджърка, но Ив забеляза известна методичност в безпорядъка. Би заложила месечната си заплата, че Сил може да намери всяко нещо, което ѝ потрябва. На стената срещу бюрото имаше екран и няколко игрални системи.

Можеше да работи върху нещо и веднага да го изпробва тук. Да прави своите малки подобрения.

Нямаше стая за гости. Явно не обичаше компания.

В единствената спалня чаршафите на неоправеното легло бяха смачкани, което говореше за неспокойни нощи.

— Току-що си е купила костюма и обувките, с които беше. — Пийбоди се обърна с гръб към гардероба. — Торбичките са тук, с касовите бележки. От вчера са. Изглежда някак тъжно. Няма друг черен костюм и каквито и да е черни дрехи. Решила е, че трябва да си купи нещо подобаващо.

— Доста голям гардероб за жена, която не е притежавала черен костюм довчера.

— Доста козметика, грим за геймърски конвенции и работно облекло, ако си в този бранш. Няколко официални тоалета, няколко вечерни рокли. Но главно дрехи за работа и свободното време.

Ив кимна и дръпна плъзгащата врата на нощното шкафче. Намери неща, които би нарекла елементарни женски сексиграчки, неизползвани купища листове и електронен дневник.

— Водила си е дневник.

— Това е лично. — Бени стоеше на прага, целият треперещ от ярост. — Всичко написано там е лично.

— Вече няма нищо лично. Не ме интересуват личните ѝ мисли, освен ако имат връзка с разследването. А ти ме караш да мисля, че може да открия нещо съмнително.

— Това са пълни глупости. Не я познавате. Никога през живота си не е наранила никого.

— Тогава няма за какво да се притеснява. Детектив, опишете това и се погрижете да бъде изпратено заедно с другата електроника в Централата.

— Да, лейтенант.

Пийбоди взе дневника, излезе от стаята.

— Предизвикваш ли ме, Бени? — тихо каза Ив. — Тренираш бойни изкуства, така че ще бъде интересно кой ще победи. Преди да те арестуваме за нападение на полицейски служител, възпрепятстване на правосъдието и намеса при обиск. Искаш ли да пропуснеш поклонението за Барт и да прекараш деня в килия?

— Никога няма да забравя това. Никога.

Той се извърна и се оттегли.

— Не се и съмнявам — промърмори Ив.

Излезе от спалнята, тръгна по дългия коридор към холографската зала на Сил. На шега опита да се регистрира. Беше ѝ отказан достъп.

Отиде да потърси Макнаб.

— Искам информацията от регистъра на холографската зала час по-скоро. Трябва да узная кога за последен път я е ползвала и за какво.

— Няма проблем. Ама какво място само... — Макнаб тихо подсвирна. — Тези хора знаят как да живеят.

— Да. Докато са живи. Пийбоди — извика тя, — ела с мен.

Реши да повървят пеша и въпреки че Бени живееше само на половин пресечка, избра да изминат трите преки до дома на Вар.

— Кой е отговорникът тук?

— Изпратих Кармайкъл, Фостър и Календър. Казаха, че довечера ще има буря. Мислиш ли, че ще има?

— Откъде да знам? Да ти приличам на синоптик?

— Купих си страхотни обувки за партито на Надин, но ако вали и чакаме дълго такси или трябва да вървим пеша до метростанцията, ще

станат на нищо. — Пийбоди се загледа в небето, сякаш очакваше отговор оттам. — Ако вали, ще трябва да сложа онези хубави ботуши, но не са нови. А обувките наистина си ги бива.

— Пийбоди, изобщо не ме интересува какви обувки имаш и в момента леко ме дразниш.

— Щом е леко, мога да продължа. Охарчих се и за нов тоалет. Стори ми се добър повод да си купя нещо. Книгата на Надин е голямо събитие. А и случаят Айкоув беше наш. В книгата става дума и за мен, затова искам да изглеждам подобаващо. Ти какво ще облечеш?

— Не знам. Няма значение.

— Трябва да има. — За да я накара да го проумее, Пийбоди я смушка с пръст. — Ти си голямата звезда на книгата.

— Не съм звезда. — Идеята беше ужасяваща. — Книгата е посветена на случая.

— Кой ръководеше разследването?

— Ще видиш с какво съм обута аз в момента, Пийбоди, отблизо, когато ботушът ми срещне носа ти.

— Обикновено е задникът ми, така че това е новост. — Пийбоди се спря, наклони слънчевите си очила надолу, за да огледа сградата на Вар. — Следвоенно строителство. От онези временни блокове, които станаха постоянни. Но е добре запазен. Отново надеждна охрана. Той е на последните два етажа, с достъп до покрива. Сигурно оттам има чудесен изглед.

Качиха се до десетия етаж.

— Сигурно вие ще се возите в лимузина довечера — каза Пийбоди с известна завист.

— Не знам. Не ме интересува.

— Лесно е да не те интересува, когато с едно щракване с пръсти можеш да си уредиш лимузина.

Ив въздъхна. Може би беше така.

— Слушай, ако повикам лимузина за теб и Макнаб, ще престанеш ли да мрънкаш и да бърбориш за проклетите си обувки и каквото и да било за шибаното парти?

Пийбоди издаде писък, неподобаващ на ченге, и я сграбчи в прегръдка, преди Ив да успее да я избегне.

— Да! Да! Леле... Благодаря, Далас. Страшно съм ти благодарна. Ще мога да сложа новите си... Защото се притеснявам за времето.

Ив я побутна назад, опитвайки се да възвърне достойнството си, преди да излязат от асансьора.

Жилището на Вар не заемаше целия етаж, а само западното крило. Падаше си по по-убити цветове, забеляза тя. Мъжки стил, по-улегнал в сравнение с този на другите му двама партньори. По отношение на мебелите се бе спрял на авангардни заоблени форми или остри ъгли.

Ред, помисли си тя, стил и изчистеност до съвършенство. За разлика от Сил, избягваше натураята, но споделяше слабостта ѝ към мегаелектроника с много компютри, системи за игри, екрани, играчки. На витрина бе подредена колекция от оръжия, отново играчки и реквизит, забеляза тя. Но нямаше истински.

Огледа съдържанието на хладилника му — само течности. Вина, бири, газирани и енергийни напитки. За храна разчиташе на автоматична готварска печка и я поддържаше добре заредена. Както Барт, предпочиташе пици, хамбургери, такос, сладкиши. Пържоли, забеляза Ив, доста пържени картофи.

Мъжка храна.

— По-подредено е, отколкото у Сил — изтъкна Пийбоди. — Изглежда по-организиран и стилиен.

— Тя има своя представа за стил и организираност, но наистина е по-подредено.

Влязоха в офиса, където Календър вече се бе заела с компютрите.

— Ето ви и вас — каза тя.

— Хубава техника.

— Хубава? Господи, върхът е! Като цял команден център. От главния компютър може да контролира всички системи, екраните, даже в другите стаи. Може да работи върху няколко неща едновременно без проблем и допълва тези възможности с външни устройства. Работният пулт е оборудван с вграден смартскрийн. Ако огладнее, може да програмира печката оттук или от която и да е стая, а някой от андроидите да му сервира.

— Колко андроида има?

— Три, не са човешки подобия, а чисто механични. Все още не съм стигнала до тях, но предполагам, че са за чистене, сервиране и охрана.

— Намери ми всичко, което може да се намери.

Календър разкърши рамене.

— Добре че нямам нищо против да остана тук цял ден.

Ив излезе.

— Вижда се защо са приятели. — Пийбоди посочи към гардероба в спалнята. — Много костюми, много дрехи за работа. Има по-добър гардероб от жената, но главно в същия стил. И както в нейната спалня, а и на жертвата, и тази стая е оборудвана за доста игри. Не игри за спалнята, а геймърски. Не от онези, които се играят...

— Разбрах, Пийбоди.

Леглото, разположено върху широк подиум, с тапицирани табли, бе старателно застлано с красив олекотен юрган и няколко пухкави възглавници.

— Никакви сексиграчки — заключи тя. — Купчини листове, неизползвани, няколко джобни игри, законно продавани приспивателни.

— Банята е убиец — възкликна Пийбоди. — Джакузи, многопосочен парен душ, сауна, вградени музикална и видео система, сушилна кабина...

— Провери за лекарства и незаконни вещества.

Ив обиколи останалата част от апартамента, втората спалня, също оборудвана за игри, помещението с уреди за фитнес, както бе очаквала, холографската зала.

Даде на Календър същите указания като на Макнаб, повика Пийбоди и се отправиха към последното жилище за оглед.

— Бакстър, Трухарт и Фийни — каза й Пийбоди, преди тя да я попита. — Фийни пожела да участва.

— Искат да си поиграе с играчките. Впечатления дотук?

— Живеят и работят както им харесва, отдадени са на работата си. Тя е дейна, обича да върши по няколко неща наведнъж и затова около нея е безпорядък, защото невинаги приключва с една задача, преди да се залови със следващата. Понякога готви и щом не е необходимо, сигурно го прави, защото й харесва. Няма андроиди, което е странно предвид това, с което се занимава. Мисля, че е въпрос за лично предпочитание. Когато е в дома си, иска да бъде сама. Той е по-консервативен и обръща повече внимание на стила. Във втората спалня има игрални системи, но и разтегателен фотьойл за всеки случай.

— Добре. Ето я и нашата сянка.

Ив вдигна глава.

От другата страна на улицата Бени стоеше на стъпалата пред входа на сградата и ги гледаше. Когато приближиха, сложи ръце в джобовете си и забърза към дома на Вар.

— Гневен е, но и тъжен. Поне така мисля — добави Пийбоди.

— Можеш да изпаднеш в подобни състояния дори след като си убил.

Бени също живееше в мансарда — в апартамент на две нива, който заемаше задната част на сградата.

Пийбоди зяпна от изненада, когато влязоха.

— Страхотно... Квартирата на командир Блек.

— Кой е този, по дяволите?

— Командир Блек. „Стар Куест“. Това е копие на квартирата му на борда на кораба „Безстрашен“. — Пийбоди прокара ръка по опърлената странична облегалка на кафявия диван. — Има дори следите от изгаряне при престрелката между Блек и Волтар с бластери. Виж! Това е старото бюро, което е било на прадядо му, първия командир на „Безстрашен“.

— Живее сред декори от филм?

— Филм и игра. Наистина е супер. Изпипал е всяка подробност. Има и неща, които там липсват. — Махна с ръка към чифт бели чорапи, отворен пакет соев чипс, две празни бирени бутилки. — Все пак е по-подредено, отколкото при жената.

Ив повтори рутината, оглеждайки стаите една по една, запечатвайки подробности.

Да, помисли тя, очевидно бе защо са приятели. Въпреки че проличаваха индивидуални предпочитания, най-важни за всеки от тях бяха едни и същи неща. Забавленията, игрите и фантазиите...

Както Барт, и той имаше андроид копие. Мъж, забеляза тя.

— Казва се Алфред — осведоми я Фийни. — Икономът на Брус Уейн, довереникът на Тъмния рицар.

Ив рязко се завъртя.

— Какво? Тъмния рицар ли каза?

— Батман, скъпа. Дори ти трябва да си чувала за Батман.

— Да, да, гражданин с будна съвест и психарски наклонности, който се облича със странен костюм на прилеп. Денем е богат плейбой,

нали? — Обърна се, намръщи се срещу андроида и се замисли.

— Тъмният рицар е легенда. — Фийни размаха пръст — и жестът, и тонът му издадоха, че е обиден. — И използва това, което наричаш психарски наклонности, за добро. Впрочем старият Алфред стои изключен от два дни. Основните му програми са да чисти, да сервира храна и да посреща гости. Ще преровя паметта му подробно, но на пръв поглед не откривам нищо съмнително.

Ив отвори хладилника.

— Бирата му е свършила.

— Жадна ли си?

— Изпил е доста. Седи в жилището си, проектирано като квартира на командир от фантастичен филм, и пие бира.

— И аз не бих имал нищо против да прекарвам времето си така. Преди малко беше тук.

— Да, видях го да излиза.

— Опита се да отмъкне нещо.

— Какво?

— Една снимка. Беше в спалнята му, в чекмеджето на нощното шкафче. Трухарт го хвана. У него е. Той е горе.

Ив се качи на горния етаж, където Трухарт продължаваше да работи в главната спалня. Леглото бе небрежно оправено. Върху нощното шкафче имаше още две празни бутилки.

— Лейтенант. — С униформата си младият, сериозен и срамежлив Трухарт изглеждаше свеж като пролетен цвят в претъпканата разхвърляна стая.

Ив се загледа в голям предмет, скрит под пъстро покривало.

— Това е Монго — обясни й Трухарт. — Папагал. Собственикът покри клетката, за да не се вълнува твърде много.

Любопитна, Ив се приближи, повдигна покривалото. Вътре огромната птица с искрящи пера вдигна глава и я огледа.

— Здравсти! Как я караш? Искаш ли да си поиграем? Пусни ме оттук. Искаш ли да си поиграем?

— Господи — промърмори Ив.

— Бениии! — извика Монго.

Ив свали покривалото.

— Проклятие! — каза Монго и прозвуча като истински израз на гняв.

Тя се обърна и видя Трухарт да се хили.

— Доста бърбореше, когато се качих тук. Тръпки ме побиват. Дори ме попита как се казвам. Бени обясни, че е на около трийсет и пет години и... — Трухарт замълча, покашля се. — Съгласих се, че е най-добре да покрием клетката, за да не дразним птицата и да не се отклоняваме от претърсването. Заподозреният помоли да я открием, когато свършим, защото птицата обичала светлина.

— Добре. Къде е снимката, която се е опитал да отмъкне?

— Тук е, лейтенант. — Трухарт отвори чекмеджето и я извади. — Проверих. Стандартно дигитално изображение, стандартна рамка. Беше по-скоро засрамен, отколкото ядосан, когато го хванах.

Сил гледаше навън, обърната в полупрофил, с лице, озарено от смях.

Имаше и други снимки из стаята, в цялото жилище, както и в офиса му в „Ю-Плей“. Но на тях бе цялата четворка или части от нея. На тази бе само Сил и очевидно беше негов личен спомен или фантазия.

— Искате ли да я взема, лейтенант?

— Не. — Ив я прибра обратно. — Остави я.

Довърши обиколката си, нахвърля записки.

За разлика от Сил, Бени не беше самотник. Имаше андроид — копие на филмов герой, и домашен любимец. Говорещ. Това издаваше необходимост от компания. Не беше подреден като Вар или Барт. Склонност към мрачни размисли, заключи тя, имайки предвид многото празни бутилки.

Преди да излезе, Ив отиде до прозореца. От този ъгъл се виждаше кооперацията на Сил, прозорците ѝ.

Какво означаваше това, запита се тя. И какво ли бе за един мъж да застава тук, да поглежда навън и да вижда жената, която обича, нощ след нощ?

Гневен, но и тъжен, бе казала Пийбоди и Ив мислеше, че е напълно права.

16.

Ив се раздели с Пийбоди и изпрати партньорката си обратно у Сил да поработи с претърсващия екип, а тя се зае с другите два апартамента.

Проблемът, според нея, беше, че онова, което търсеха, навярно бе затрупано с електроника. Това я поставяше в неизгодно положение.

— Има нещо за намиране — увери я Фийни. — И рано или късно ще го намерим.

— По-скоро късно, струва ми се.

— Нямах голяма вяра в мен и момчетата.

— Фийни, имам пълна вяра в теб и момчетата ти. — С ръце на кръста, Ив се завъртя и огледа домашния офис на Бени. — Тези тримата дишат електронен въздух. Ако става дума за странични интереси, отново се свеждат до същото. И според Рурк са изключително добри.

— Не са хакери.

Тя размаха пръст.

— Защо не? Примамливо е, почти неустойимо да проникваш в чужди системи, когато си толкова добър. Това също е игра. Не ми казвай, че и ти не си топвал пръст в този мед.

Той се усмихна.

— Аз съм пълноправен служител на нюйоркската полиция. Хакерството е престъпление. Хипотетично, ако някога кажеш, че съм го правил, значи или е долна лъжа, или е било експериментално хакерство за поддържане на добре смазани механизми.

— И група компютърни манияци с изключителни способности, които играят денонощно, несъмнено биха експериментирали. Ако те или един от тях е искал да стигне малко по-далеч, да получава достъп до вътрешна информация за конкуренцията, би било удобно и дори необходимо да има нерегистрирана техника.

— Още една хубава възможност за контрол и подсигуриране — съгласи се той. — Струва доста, но могат да си го позволят. По

дяволите, тези момчета биха могли да си я направят сами от резервни части. Всичко тук и в „Ю-Плей“ е изрядно регистрирано.

— Да, вече огледахме всеки апартамент по два пъти. Ако някой от тях има тайна стая, значи е на друго място, не в жилището му. Може би някъде в района. Държат всичко да бъде наблизно.

— Ако те или един от тях има скривалище за нерегистрирана техника, оттам биха прониквали в системите на конкуренцията. Просто е логично.

— И там би съставил плана, сценария за убийство. Оттам би играл на тази игра.

Още една гледна точка, помисли си тя, още една нишка за проследяване. Но първо се върна в „Ю-Плей“ за поклонението на Барт Минък.

Беше пълно с хора. Ив се загледа в екраните, където вървяха клипове от живота на Барт. Чуваше гласа му сред гласовете на онези, които бяха дошли да отдадат почит и да изразят скръбта си. Интервюта за медии, откъси от семинари, почивки, купони. Моменти от живота му, големи и малки, събрани в едно.

Храна и цветя, дотолкова неразделна част от едно поклонение, колкото и мъртвецът, бяха аранжирани внимателно в оригинални съчетания. Скромна храна, скромни цветя, забеляза тя, и бюфет с газирани на самообслужване.

Чу колкото плач, толкова и смях, докато вървеше към родителите на жертвата, за да поднесе съболезнования.

— Господин и госпожа Минък, аз съм лейтенант Далас. Много съжалявам за загубата ви.

— Лейтенант Далас. — Жената, от която синът бе наследил очите и формата на устата си, сграбчи ръката ѝ. — Благодаря ви, че дойдохте. Успяхте ли... Макар че сега не е моментът да питам дали...

— Цялото ми внимание е посветено на сина ви, както и решимостта на нийоркската полиция час по-скоро да изправи убиеца му пред правосъдието.

— Животът му едва започваше — отрони бащата на Барт.

— Опознах го през последните няколко дни. Струва ми се, че е имал хубав живот.

— Благодаря ви за тези думи. Благодаря, лейтенант.

Тя се отдалечи, навлезе сред тълпата, оглеждайки лица, вслушвайки се в разговори. Потърси партньорите.

Видя семейство Синг, двете прекрасни деца с тъмни костюми, с които зловещо приличаха на малки възрастни. Сюзън Синг бе обвинила ръка около раменете на Сиси и петимата представляваха малка сплотена група. Свързани, помисли си тя, от живота на Барт и смъртта му.

Ив тръгна към тях, когато Сил я забеляза. Изразът на лицето ѝ издаде спотаена ярост, сякаш едва се сдържаше да не писне. Предвиждайки какво ще последва, Ив застана встрани от множеството хора и принуди Сил да промени посоката, за да дойде при нея.

— Не си добре дошла тук. Нима мислиш, че имаш право да се появиш точно сега, когато си спомняме за Барт? Нима си въобразяваш, че можеш да хапваш пица, да пийваш газирано и да ни шпионираш?

— Тук не е мястото за скандали, Сил.

— Това е нашето място, мястото на Барт, а ти...

— Сил. — Рурк сложи ръка на рамото ѝ. — Гневът ти е неуместен.

— Не ми говори за моя гняв. — Сил отблъсна ръката му. — Барт е мъртъв. Мъртъв е, а ти се опитваш да изкараш, че ние сме го убили. Що за човек би направил това? Сигурно си решила да се възползваш от възможността и да крадеш информация за него.

— Внимавай — тихо я предупреди Ив. — Много внимавай.

Сил вирна нос и очите ѝ предизвикателно засвяткаха.

— Какво ще направиш? Ще ме арестуваш ли?

— Ела да излезем навън — каза Рурк. — Само двамата с теб, за да ми кажеш каквото имаш. Но не тук. Ще разстроиш родителите на Барт, ако продължаваш така.

— Добре. Имам доста за казване.

Рурк я изведе и Ив им даде минута насаме. Бени имаше достатъчно време да си проправи път с лакти до нея.

— Какво става? Какво ѝ казахте?

— Почти нищо. Просто има нужда да изпусне пара. По-добре е да постои навън, отколкото да разстрои още някого.

— Господи! — Той потърка лицето си и се загледа към Сил, която крачеше, сочеше и ръкомахаше, а Рурк стоеше и слушаше. —

По-добре да е гневна — бавно заговори Бени. — Предпочитам да я виждам бясна, отколкото толкова тъжна.

— Знае ли, че си влюбен в нея?

— Приятели сме.

Раменете му застинаха.

— Сигурно е трудно да работиш с някого всеки ден, да сте толкова близки и да изпитваш тези чувства. Налага се да таиш твърде много в себе си.

— Приятели сме — повтори той. — И това си е моя лична работа.

— Лейтенант Далас. — Със стиснати устни, Вар дойде при тях. — Не е редно. Не можете да идвате тук сега и да разпитвате нас или когото и да било. Тук сме заради Барт. Родителите му заслужават... Какво прави Сил там с Рурк?

— Мъчи да си овладее емоциите — отвърна Бени. — Не, стига. — Хвана ръката на Вар, когато се обърна към вратата. — Да я оставим. Нека не правим такива неща днес, а?

— Прав си. Добре... — Вар затвори очи, прокара ръце през късо подстриганите си коси. — Слушайте, не можете ли да ни оставите на мира поне днес? — попита той Ив. — Просто да не ни досажда, докато преживеем това. Няма къде да избягаме.

— Не съм тук, за да ви тормозя. Дойдох да поднеса съболезнования на родителите на Барт, защото аз им съобщих за смъртта му.

— О, по дяволите! — Бени тежко въздъхна. — Съжалявам... Мисля... Да, съжалявам.

— Ние сме тези, които трябва да бъдат до тях сега, а и един до друг. Разбираме, че вършите работата си. Е, поне ние с Бени — поправи се Вар, след като отново погледна през стъклото. — На Сил ще ѝ трябва малко повече време. За нея е лично. За вас е рутина, разбираме това.

— Едно убийство никога не е просто рутина. — Ив погледна назад към екрана, към Барт. — Винаги е лично. Сега и аз държа на него толкова, колкото вие. Уверявам ви, че ще открия кой го уби. С цената на всичко.

Отдалечи се с мисълта, че е посяла семена на страх. Щеше да види колко време ще им бъде нужно да поникнат.

Излезе до колата, облегна се на нея и се загледа в Рурк и Сил. Вече той говореше. Поне през повечето време. Сил поклати глава, завъртя се и заскуба косите си, докато стегнатата ѝ плитка се разхлаби.

Но се успокоява, забеляза Ив. След няколко секунди Сил вече ридаеше на гърдите на Рурк.

Ив ги изчака, съжалявайки, че няма кафе, и огледа мястото между склада и всеки два от четирите апартамента. Вдигна поглед, когато Рурк тръгна към нея.

— Е, как мина денят ти досега? — попита го тя.

— Горещо-долу. Впрочем ти все още си кучка. Но за мен Сил реши, че не съм безсърдечно нищожество, което използва смъртта на Барт за своя изгода.

— Добре че се гордея с това, че съм кучка. Не знам от какво друго се пали толкова, но определено е доста избухлива.

— Да. Слушай, почувствах се длъжен да ѝ кажа за нашия почти готов проект, който много прилича на техния.

— Сигурно страшно се е зарадвала да го чуе.

— Винаги съм те смятал за шампионка по цветисти ругатни, но мисля, че тя може да ти съперничи. — Той също като Ив се загледа в сградата, силуетите и движенията зад стъклото. — Когато най-сетне успях да прекъсна пороя, ѝ разкрих някои подробности. Няма да разбереш — добави Рурк. — Технически са.

— А аз не говоря технически език... Но защо ѝ каза?

— Когато имах, да кажем, навика да крада, нямах нищо против да ме обвиняват в това. Хората ми работиха върху този проект много упорито и не заслужават усилията им да бъдат подценявани. Тя е много умна жена и след като ѝ обясних подробностите, разбра, че сме доста напред в сравнение с тях — не само по време, а и с някои елементи. Това не омаловажава техния проект или труда им. Аз имам повече ресурси, повече хора, и Сил разбира нещата. Знае, че ако имах за цел да погълна „Ю-Плей“, щях да го направя много отдавна.

— И е достатъчно умна, за да помни към кого Барт се е обръщал за съвет понякога и кой им е продал тази сграда.

— Конкуренцията прави играта по-забавна и по-смислена. След няколко години ще ми отправят много предизвикателства. — Той повдигна ръка, плъзна пръст по брадичката ѝ. — А как върви твоят ден?

— Все още претърсват апартаментите. Доста работа. Ще се върна в Централата да проуча друга следа. Но колкото и да бяха ядосани заради обиските, никой не направи опит да ги спре или забави.

— Коего те кара да мислиш, че онзи, който е убил Барт, вече е изнесъл всичко уличаващо.

— Или така си въобразява. — Движенията зад стъкло, напомни си Ив, понякога оставаха скрити в сенки. — Но се питам дали няма друго тайно работно помещение, откъдето може да прониква като хакер в чужди системи и да крои планове, без да изпраща никакви сигнали.

— Място за нерегистрирана техника. И на мен ми хрумна. Но все пак някои хора са удивително честни.

— Тук присъстващите са изключение.

Той ѝ се усмихна.

— Убийството е висша форма на безчестие, нали? Така че да, напълно възможно е да има друго място. Е, наслука. — Отново повдигна брадичката ѝ и я целуна по устните. — И аз имам работа. Не забравяй за партито на Надин — добави Рурк, докато вървеше към колата си.

— Мога да помня много неща наведнъж.

Той натисна дистанционното и преди да седне зад волана, ѝ се усмихна.

— Почакай. Мамка му... — досети се изведнъж Ив. — Обещах на Пийбоди, че ще ѝ уредим лимузина, ако престане да говори за обувките си.

— Добре, ще се погрижа за това.

— Ти си виновен — извика тя. — Правиш нещата твърде лесни.

— Скъпа Ив, в живота има достатъчно трудности.

Не можеше да му възрази. Погледна назад към склада, сети се за цветята, храната и сълзите. Понякога трудностите в живота бяха твърде мъчителни.

Беше погълната от проучването за тайно помещение, играеше си с алтернативни имена, анаграми, скрити значения и търсеше свой подтекст, когато Пийбоди ѝ позвъни.

— Приключихме тук и ще нагледаме другите екипи. Съмнителната електроника е на път за анализ.

— Искам онзи дневник.

— Макнаб работи върху него. Прие като лична мисия да се справи със защитните кодове. Оттук тръгваме към дома, ако всичко е наред. Времето вече напредва.

— Закъде бързаш?

— Трябва да се подготвя за партито на Надин. О, отново благодаря за лимузината! — добави Пийбоди, а Ив си помисли: Мамка му, по дяволите, шибана работа! — Съмърсет се обади и ме осведоми за всичко. Е, ще се видим на събитието.

— Да, добре.

Ив затвори, записа цялата текуща информация, копира я на домашния си компютър и побягна навън към колата си. Не бе закъсняла, каза си тя, когато рязко удари спирачки пред дома си. Имаше предостатъчно време, защото не ѝ бяха нужни часове да се гласи пред проклетото огледало. Освен това, никой не беше точен на подобни прояви.

Не проумяваше защо обявяват начален час, когато никой не го спазваше.

Светските събития бяха безсмислени и странни и имаха свои правила, които ѝ се струваха още по-безсмислени и странни.

Нахълта в къщата, понечи да каже нещо на Съмърсет, но застина и впери поглед в него. Голяма изненада... Беше облечен в черно, но не с обичайния си костюм, а с елегантен смокинг и колосана бяла риза, която изглеждаше скована като врата му.

— Можеш да запазиш удивлението си за друг път — започна той. — Използвай малкото време, което имаш, за да се преобразиш.

— Защо си облякъл този маймунски костюм?

— Ще бъде официален прием.

— И ти ли ще ходиш?

Той наклони глава.

— Да, и ще отида навреме, за да обясня на приятелката ти защо, както обикновено, закъсняваш. Хората те чакат.

— Отивам, отивам... — Ив се втурна към стълбите. — Кои хора? — попита тя, но Съмърсет сякаш се бе дематериализирал. — Не може да е човек — промърмори тя и забърза нагоре към спалнята си. — Не

съм закъсняла, защото всеки закъснява, и затова... — Замълча и застина от ужас. — Какво прави тя тук?

Трина, с присвити очи и буйни червени коси, повдигна нещо, което адски приличаше на чаша шампанско. Бавно отпи голяма глътка.

— Ако си мислиш, че ще отидеш на онова шикозно място с тази коса, значи някой те е зашеметил със собственото ти оръжие. Разположихме се в онзи палат, който наричате баня.

— Нямам време. Ще закъснеем.

От усмивката на Трина по гърба ѝ пробягнаха бързи тръпки.

— Всеки закъснява — повтори тя първото извинение на Ив. — Двайсет минути са ми достатъчни, защото съм гениална. — Размаха пръст с нокът, лакиран в сребристо, преди Ив да проговори. — Трябва да пазя репутацията си. Имам салон. Правя прическите на Надин за „Сега“ и преди около час приключих с нея. Повечето ни познати знаят, че косата ти е в моите ръце.

— Косата ми си е моя. — Ив леко я дръпна. — Стои на моята глава.

— Ти се измъкна, преди да се погрижа за нея на сватбата на Луиз... Направи го заради убийството... — добави тя. — И сега изглеждаш, сякаш някой те е оскубал. Нима ще отидеш на грандиозното събитие с този зашеметяващ мъжкар, изглеждайки, сякаш си се борила с мечка? И ми кажи честно: по-добре ли изглеждаш, след като поработя с теб, или не?

Ив зяпна, проследи погледа ѝ до Рурк. Пламна от срам.

— Нищо не мога да кажа.

— Зашеметяващ мъжкар, а отгоре на това и умен — одобрително каза Трина. — Ударила си джакпота, Далас. Сега завлечи кльошавия си задник в банята.

Трина уверено закрачи натам на десетсантиметровите си токчета с форма на сърце, каквото Ив не бе сигурна, че има.

— Предател...

Думата прозвуча тихо, с мрачни вибрации.

— Нямам никакъв пръст в това. Можеш да насочиш злобата си към Съмърсет, когото и бездруго си готова да разкъсаш. Той я пусна да влезе.

— Далас, не ме карай да дойда там.

Ив отпусна рамене.

— Ще се заема с теб по-късно — обеща тя и гневно влезе в банята за онова, което я очакваше. — Само действай бързо — каза тя на Трина. — И не...

— Аз уча ли те как да хващаш убийци?

— Мамка му!

Ив се настани на преносимия фризьорски стол, който Трина едва ли бе довлякла тук горе сама. Един от двамата ѝ бе помогнал и щеше да си плати.

— Ще бъде забележителна вечер — започна Трина, докато загръщаше Ив с пелерина. — Надин изглежда ослепително благодарение на мен. И ти ще изглеждаш така. — Издърпа кичур от косата на Ив между пръстите си. — Хубава и чиста. Добре.

Приглади го, спусна стола по-ниско и го наклони назад.

— Чакай малко — възрази Ив, когато Трина сипа от някаква пяна на дланта си. — Нали щеше да оправяш само косата ми?

— Тя стои на главата ти, ако си спомняш, а лицето ти също е част от главата. Ще получиш светкавична козметична процедура. Само за това имаме време.

— Какво не е наред с лицето ми?

— Хубаво е и ще го запазим такова. Предай се, затвори очи и ще свърша бързо.

Ив колебливо затвори очи. Никога не би могла да обясни колко странно и изнервящо бе някой да разтрива и гали лицето ѝ... Освен ако е Рурк. А той не слагаше разни мазила, когато го правеше.

— Почакай да видиш Мейвис. Леонардо е измислил убийствен тоалет за нея. Погрижих се за тях днес следобед и си поиграх с Бела. Сладураната на сладураните. Почти ме накара да искам бебе. Мейвис ще помогне на Пийбоди с разкрасяването, докато аз съм тук.

Ив оставяше думите да се плъзгат покрай нея, без да ги осъзнава, докато се опитваше да не мисли за мазилата по лицето и косата си.

Столът леко вибрираше под тялото ѝ и масажираше мускулите ѝ, за които чак сега осъзна колко са напрегнати и уморени... Неусетно задряма за миг, после Трина отново вдигна облегалката на стола ѝ.

Започна рязане, подвиване, сресване и приглаждане с гел. Не ѝ се стори твърде дълго, но не можеше да погледне часовника си, скрит под пелерината, а се страхуваше да помръдне, докато острите ножици щракаха около нея.

Трина се отдръпна назад и изпи последната глътка шампанско.

— Добре. Идеално, не твърде екстравагантно, но изискано...

Остави инструментите си и свали пелерината.

— Ставай, че трябва да тръгвам. — Сложи калъфите на стола, който Ив освободи. — Ще се видим там — каза Трина и се отдалечи, бутайки стола.

Ив предпазливо погледна в огледалото.

Косите ѝ бяха пригладени назад и лъщяха. Онова, с което Трина ги бе намазала за блясък, им придаваше леки светли оттенъци, сякаш бяха изрусени на кичури. Прокара ръка по тях и изпита облекчение, когато се убеди, че са нейните.

Очите ѝ изглеждаха по-големи, но Трина не бе сложила много грим. Скулите ѝ изпъкваха, устните ѝ бяха по-ясно очертани.

— Все още си същата — промърмори тя. — Това е просто илюзия. Или маскировка...

— Не смятам, че се е наложило да те повали в безсъзнание, за да оправя косата ти... — Рурк се спря на прага, после се приближи да я огледа по-внимателно. — Трина е много добра в работата си. Изглеждаш различно, но прекрасно и изискано. Напълно подходящо за случая. Заповядай. Предполагам, че имаш нужда от това след мъчението.

Подаде ѝ чаша шампанско.

— Дано сега съм достойна за зашеметяващия мъжкар.

— Чувствам се обективно оценен — усмихна се той, докато Ив отпиваше първата глътка.

— Прие комплимента с огромно задоволство. — Тя отпи още и дълго се взира в него, докато усмивката му изчезна. — Но наистина изглеждаш зашеметяващо. И щом вече си облечен, най-добре е да размърдам кльощавия си задник.

— Обожавам кльощавия ти задник. — Рурк посочи към роклята на леглото, когато излязоха от банята. — Ако не ти харесва, ще намерим друга.

На пръв поглед цветът на плата беше жълт, но по-тъмен, по-наситен от жълто. Не кафяво, не толкова тъмно, а някакво съчетание от двата цвята, подобно на охра. Роклята сякаш излъчваше светлина, помисли си Ив, не бе твърде лъскава, просто светла. Нищо сложно,

нищо натруфено, за нейно облекчение, имаше само лек блясък, като косите ѝ, а при повдигане с пръст падаше свободно като водопад.

— Трябва да съм пълна глупачка, за да не ми хареса... Освен това съм достатъчно умна, за да знам каква късметлийка съм, че се сещаш за тези неща и не се налага аз да мисля за тях.

— На мен ми харесва, на теб — не. Леонардо върши изключителна работа и познава фигурата, стила и предпочитанията ти.

Не можеше да отрече това, особено след като я облече. Материята просто се плъзгаше по тялото ѝ, ефирна като въздух, оставяше раменете ѝ голи и леко подчертаваше гърдите ѝ, което според нея не бе излишно.

Но тайните джобове отстрани привлякоха вниманието ѝ и я накараха да се зарадва. Лесно можеше да скрие малкия си електрошоков пистолет в един от тях, а значката — в друг.

Какво друго ѝ трябваше на една жена?

— Тези ще ти подхождат. — Рурк ѝ подаде обици, жълти диаманти с форма на капка, обградени с по-малки жълти и бели. Сама добави колието с диамант „Сълзата на великана“, което ѝ бе подарил в деня, когато ѝ се бе обяснил в любов. — Прелестна си.

Бляскава и изтънчена, помисли си тя.

— Всяка жена би изглеждала добре с всичко това — отбеляза скромно Ив. — Какъв е този цвят? — Докосна роклята. — Не мога да го определя.

— Би трябвало да ти е лесно, защото го виждаш всеки ден. — Той застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Това е цветът на очите ти. — Докосна с пръсти лицето ѝ. — Да тръгваме или ще закъснеем повече, отколкото е прието. Според новата мода.

— Защо е модерно да се закъснява?

— Предполагам, защото това създава впечатлението, че имаш толкова много неща за вършене, че просто не можеш да отидеш навреме.

— Ха, кой би предположил? Значи аз винаги съм в крак с модата. — Тя протегна ръка. — Хайде, красавецо. Да смаем всички.

Музиката отекваше над открития покрив до смрачаващото се небе. Разминаваха се хора с бляскави тоалети, поздравяваха се, бърбеха

си приятелски, с чаши пенливо вино в ръце. Пламъчетата на запалените свещи трептяха. Вятърът се усилваше, забеляза Ив.

Доста вероятно бе предвижданата буря да започне преди края на партито.

— Рурк, скоро ще затворят купола — предупреди Ив.

— Да се насладим на нощния въздух, докато можем. Трябва да поздравяш Надин.

— Обсадена е. — Трина се оказа права. Надин изглеждаше великолепно в искрящо червено, с изкусно навити коси, прихванати с бляскави шноли, които отразяваха последните слънчеви лъчи. — Ще почакам, докато я оставят да диша.

— Ти си тук! — Пийбоди задърпа ръката на Макнаб и забърза към нея с прословутите си обувки. Бяха сребристи, с отворени пръсти и показваха лакираните ѝ в бледорозово нокти, с каишки, увити много пъти около глезените и бляскави като шнолите на Надин. — Великолепно е. Върхът. Всички са тук и Надин е толкова щастлива. Музиката е страхотна и Мейвис току-що се съгласи след малко да покаже какво може. Господи — въздъхна тя, след като си пое дъх. — И двамата изглеждате невероятно. Наистина.

— И ти си много красива. — Рурк хвана ръката на Пийбоди и я целуна. — Късметлия си, Иън.

Макнаб се усмихна широко.

— Дяволски си прав и ако нещата се развият по плана ми, по-късно ще извадя още по-голям късмет.

Пийбоди се засмя и го побутна с лакът.

Ив чу писък и се обърна. Никой не можеше да пици като Мейвис Фрийстоун. Косите ѝ, сламеноруси на бонбоненорозови кичури, заподскачаха по гърба ѝ, когато полетя към нея като куршум. Ужасно високите ѝ токчета, тънки като клечки за зъби, се придържаха към нозете ѝ само от едни тесни кръстосващи се каишки. Розовата ѝ рокля, прихваната на хълбока с огромна брошка със скъпоценни камъни, се спускаше надолу с цепка, която разкриваше целия ѝ строен крак.

— Знаех си, че тази рокля ще ти стои толкова шик! — С танцова стъпка се придвижи до Ив и се хвърли в прегръдката ѝ, после се отдръпна. — Това е най-вълнуващото парти, а виж, ние сме черешката на тортата. Сладкишче! — погледна встрани тя. — Ела да видиш Далас с твоята рокля.

Сладкишчето, или Леонардо, дойде при тях със своята версия на смокинг. Дългото сако в тъмносиво и сребристо подхождаше на матовата му кожа и внушителния му ръст. Същото сребристо се мяркаше тук-там сред огненочервените къдрици, които се виеха около широкото му приятно лице.

— Страхотна е. Благодаря за джобовете.

Той ѝ се усмихна, целуна я по бузата.

— Реших, че ще ги харесаш. Ще донеса на всички ви по питие.

— Аз ще ти помогна — предложи Рурк, а след още едно смущване от Пийбоди Макнаб също тръгна с тях.

— Хей, ето я и Трина. Връщам се веднага — каза Пийбоди. — Трябва да я попитам нещо за косата си.

— Ти ми натресе Трина, нали?

Мейвис невинно завъртя теменуженосините си очи.

— Ще ми прочетеш ли правата, преди да ме подложиш на разпит?

— Стига остроумия. Като заговорихме за прочитане на права, да си припомним миналото.

— Да, когато ме арестува за първи път за измама. Виж ме сега. Вече съм омъжена жена и майка и имам кариера. Не беше нужно да крада, за да получа някое от тези неща. Животът е пълен със странни обрати.

— Най-малкото. С теб сме приятелки от по-дълго време, отколкото съм била приятелка с когото и да било.

— За мен двойно по-дълго.

— Значи сме близки и се познаваме толкова добре, колкото е възможно. Може да се каже, че се обичаме, но не в лесбийския смисъл.

— Можехме да станем и лесбийки, ако бяхме прекарвали твърде дълго време без мъже. Ако бяхме останали само двете на самотен остров за месеци...

— Да, ти щеше да бъдеш първата, на която бих налетяла — каза Ив и накара Мейвис да се изкиска. — Но се питам какво е нужно, какво бих могла да направя, за да те накарам да ме убиеш. Буквално да ме убиеш, не да си помислиш: „Ще убия Далас заради това“.

— О, лесно е. Ако някога те хвана на калъп в леглото с моя сладък Мечо, ще те намушкам в сърцето с първия остър инструмент,

който ми попадне, а него — в топките. Може би после ще съжалявам, но ще бъде късно.

— Това ли е? Секс с Леонардо е единствената причина, която би те накарала да пожелаеш смъртта ми? Помисли си — настоя Ив. — А ако крада от теб, ако те обиждам и често ти се подигравам?

— Добре. — Мейвис бавно завъртя глава, сякаш бе в режим размисъл. — Ако откраднеш от мен, ще си кажа, че си изпитвала отчаяна нужда от онова, което имам. Ако ме обидиш, ще се ядосам и ще отвърна със същото. Ако се подигравах с мен и наранявах чувствата ми, ще ти кажа да вървиш на майната си.

— Тогава значи единствената причина да ме намушкаш с нож може да бъде...

— Или много остра пила за нокти. Може би шиш за печене. Последното е доста оригинално. Представи си, двамата с моя сладур сте се разгорещили в кухнята и аз просто грабвам първото, което ми е подръка. Убийство с шиш за печене... Така ще се отърва като временно невменяема.

Мейвис си придаде изражение на ярост и демонстративно насочи юмрук към сърцето на Ив.

— Добре го изигра. Както и да е, единствената възможна причина да ме намушкаш с шиш за печене е моментно заслепение от страст?

— Да, затова помни, че ако някога ти хрумнат подобни мисли за моя бибчо, ще опека задника ти на шиш.

— Ще го имам предвид.

Мейвис се захили.

— Като стана дума за бибчовци, трябва да изгледаш онова клипче на Беламя.

Мейвис отвори малка чантичка с форма на лале и със същия розов цвят като кичурите й.

Ив сложи ръце върху нейните.

— Даже тогава не би го направила. Може да поискаш, дори да си го представиш и да ме намразиш, но не би ме убила.

— Ще изгарям от желание, но не... Ала ти никога няма да започнеш да сваляш мъжлето ми, защото не си способна да ме нараниш така, още по-малко да изневериш на Рурк. Истинските

приятелки, хората, които се обичат, не си причиняват подобни дивотии.

— Именно. Напълно си права. Добре. Да изгледаме клипчето.

17.

Ив не знаеше дали Бела е сладураната на сладураните, защото нямаше много опит с бебета. Но момиченцето беше невероятна хубавица, особено ако човек не обръща внимание на олигавената ѝ устичка.

Все пак беше доволна, че ѝ бе спестено за втори път да гледа как Бела пляска с ръчички, изпраща въздушни целувки и бърбори, когато мъжете се върнаха с питиетата. Повика Макнаб настрана, докато Рурк имаше възможността да се наслади на гукането, плюнченето и бебешките целувки на Бела.

— Докъде стигна с дневника?

— Много е потайна. Разбих първата защита, но е добавила и втора. Параноичка... Но е много добра.

— Мога да получа съдебно нареждане да го отвори.

— И да ме лишиш от това забавление? Дай ми още няколко часа.

— Ако не си успял до единайсет, ще видя какво може да направи Рио. Жена, която живее в строго охраняван апартамент и води дневник с такива защиты, има нещо за криене.

— Всичко в апартамента ѝ е с двойно заключване, дори домашният ѝ линк. Знаеш ли какво се казва параноя? Календър и Фийни казаха, че другите двама също са добре защитени, но тази Системата ѝ е като „Глобъл Секюрити“.

— Съвещание в единайсет — реши Ив. — Това ще даде на теб и другите от електронния отдел време да преровите това, което имаме, а ние с Пийбоди ще свикаме останалите от екипа.

— Значи сега да купонясваме, защото утре започваме много рано. Тук е и Бакстър. Изглежда напрегнат.

— Бакстър? — Ив се огледа и го забеляза, заедно с още няколко познати лица от полицията. — Какво, да не би Надин да е поканила цялото управление?

— Така изглежда. Забелязах Тибъл до бара. Предполагам, че дължи поканата на комисаря. Изглеждаше в добро настроение.

— Да приключим този случай и да запазим настроението му
такова.

— Говорите си за работа? Това е купон. — Надин прегърна Ив и
Макнаб през кръста. — С всичките ми любими хора.

— Очевидно имаш много любимци — отбеляза Ив. — И голяма
част от тях са ченгета.

— Когато човек прави предавания и пише за престъпността,
неизбежно се сприятелява с ченгета... Иначе няма да се задържи
дълго.

— Размазващо е — увери я Макнаб. — Музиката е убийствена.
Ще завлека Пийбоди на дансинга и ще им покажем как се прави. Чао.

— Сладък е. — Надин засия след Макнаб. — За първи път
виждам мъж с оранжев смокинг.

— Искрящата папийонка е най-интересна.

— Придава екстравагантност. О, гледай го! — добави Надин със
смях. — Бива си го. Изглеждат толкова щастливи. — Въздъхна. — И аз
съм щастлива. Всички тревоги бяха напразни. Мисля, че само купон с
няколкостотин от най-добрите ми приятели може да донесе такава
щастие.

— Поздравления. — Рурк се приближи и целуна Надин. —
Чудесно парти, а звездата на вечерта е изумителна.

— Благодаря. И на двама ви. Толкова съм...

— Щастлива — довърши Ив. — Много е щастлива.

— Почти замаяна от щастие. — Надин повдигна чашата си за
тост и отпи голяма глътка. — Количеството, което погълнах от това,
също помага. Трябва да отмъкна Далас за малко. — Потупа Рурк по
рамото. — Няма да я задържа дълго.

— Нали няма да ме представиш на цяла тайфа хора, с които
трябва да си бърбяр? Това е проблемът с партитата, че ти натрапват да
се издокарваш и да разговаряш с хора, които може би никога няма да
видиш отново, а мненията и възгледите им за живота изобщо не те
интересуват.

— Ти си такава светска лъвица, Далас. Не знам как намиращ
време за работа.

Надин задържа ръката си върху рамото ѝ и продължи да я
побутва напред.

Сякаш се носим в танц, помисли си Ив. Не като този на Пийбоди и Макнаб, който приличаше по-скоро на креватна гимнастика, а с плавни балетни стъпки. Спиране тук, за да разменят дума с някого, махване с ръка там за поздрав, завъртане, смях, и през цялото време придвижване, без да бързат.

Минаха покрай огромна реклама с корицата на книгата. На фона на бледосин лед се преливаха множество лица. Едно и също, наслагвано отново и отново, с лека загадъчна усмивка.

Лицата проблясваха на фона на леда и очите сияеха от вътрешен живот.

— Страховито и завладяващо — реши Ив.

— Наистина е така.

— Не си използвала Аврил или някой от другите клонинги, които идентифицирахме.

— Не, нямаше да е честно. Някои от тях бяха деца. Заслужават шанс за подобие на нормален живот. Поне право на личен. Ти остави Даяна, онази от училището, да се измъкне.

— Избяга в суматохата.

— Така го написах. Но истината беше друга. Надявам се, че аз бих постъпила по същия начин. — Потърка ръката на Ив и преплете пръсти с нейните в знак на мълчалива солидарност. — Щом написах книгата... Надявам се, че и аз бих проявила човечност, ако трябва да направя избор. Тук има стая за мен — продължи Надин и мина през стъклени врати. — За интервюта и в случай че искам да си поема дъх.

Отвори вратата на малък салон, пълен с цветя. Бутилка шампанско стоеше и чакаше в сребърна кофа до поднос с лъскави плодове.

— Хубаво е — отбеляза Ив.

— Луиз и Чарлс изпратиха шампанското и цветята. А издателите... Те се отнасят с мен като със звезда. Дано не ги разочаровам.

— Стига глупости.

Надин махна с ръка.

— Книгата е добра. Адски добра... Права си за това. И знам какво правя, когато става дума за промоции. Но човек никога не може да бъде сигурен, че публиката ще я хареса. Така че ще видим. Както и да е, постигнах нещо, с което се гордея. — Отиде до щанд с копия от

книгата и взе едно. — Искам да ти дам това. Имаш истинска библиотека и държа да получиш печатно копие, а не само електронно.

— Точно сега ми е писнало от електроника.

— Не се и съмнявам. Впрочем знам за слабостта на Рурк към истински книги и затова искам да ти подаря една.

— Благодаря.

— Не е нужно да я разнасяш цяла вечер. Ще ти я изпратя, но исках да ти я връча лично.

Ив я прелисти, загледа се в снимката на Надин с един от страхотните ѝ костюми на фона на небостъргачите на Ню Йорк.

— Секси и талантлива. Сякаш казваш: „Аз владеея Ню Йорк и нищо няма да ми убегне“.

Надин се засмя.

— Това беше основната идея. Добавих още нещо към версията, която ти дадох да прочетеш. — Тя взе книгата и отвори на страницата с посвещенията. — Ето.

Ив прочете:

„На лейтенант Далас —
смела, непоколебима, проникателна жена,
която всеки ден с достойнство носи значката си,
докато се застъпва за живите и мъртвите.“

Изненадана, трогната и леко смутена, Ив вдигна поглед към Надин.

— Толкова съм... Благодаря. Просто върша работата си.

— Аз също. Дяволски добри сме в това, с което се занимаваме, Далас. И сме добри не само защото владеем рутината, а защото ни е грижа за хората. Айкоув вършеха нещо чудовищно и историята трябваше да бъде разказана. Книгата е важна за мен, а събитията, описани в нея — за теб. Ти рискува живота си.

— Както го направиха и други хора. Не ги спрях сама.

— Има цяла страница с благодарности. Прочети я, когато намериш време — добави Надин с усмивка. — Приеми книгата и благодарностите.

— Ще ги приема. — Ив присви очи. — Не е като кутията с бисквити, нали?

Надин отново се засмя и присви очи.

— Подкуп? От мен? Как можа да си го помислиш? Заповядай. — Наля две чаши шампанско и подаде едната на Ив. — За две таланти секси жени, които владеят Ню Йорк и са дяволски добри в това, което правят.

— Мога да се присъединя към думите ти.

Допряха чашите си, отпиха.

— Ще ти изпратя книгата.

Надин я остави обратно на щанда.

— С автограф.

Върху лицето ѝ отново разцъфтя усмивка.

— Да, с автограф. А сега да се връщаме сред хората. Моята задача е да обърна внимание на всички, а твоята — да се забавляваш, така че няма да те влача насам-натам, за да те запознавам с цялата тайфа.

— Това вече е по-добро от кутия с бисквити.

Светкавица разсече небето, когато двете отново излязоха под отворения покрив. Докато дирят ѝ чезнеше, отекна гръм.

— По дяволите, ще трябва да затворим купола.

— Да. — Ив погледна нагоре. — Все пак ще бъде страхотно шоу.

Когато блесна първата светкавица, Сил влезе в апартамента си. Не ѝ се прибираще при мисълта, че полицаи са ровили из стаите и са търсвали из вещите ѝ. Това, че бяха нахълтали в личното ѝ пространство, я ужасяваше.

Майка ѝ и вторият ѝ баща бяха правили същото. Винаги търсеха нещо, което да стане повод за назидателни лекции, срам, вина, наказание. Сил нямаше нищо лично, нищо свое, докато не излезе от онази къща за последен път.

Сега всичко, което имаше, отново бе претърсвано и огледано.

Но къде другаде можеше да отиде, освен у дома? Не можеше да остане и в офиса, сред купищата цветя и затихващото ехо от приглушените гласове на хората, дошли да отдадат последна почит на Барт.

Твърде много неща там ѝ напомняха за него, а сега се чувстваше изложена на показ в собствения си дом.

Може би щеше да се премести, помисли си тя, или просто да го превъзмогне.

Вар и Бени бяха прави. Проверката беше просто рутинна, нищо лично. Но тя го приемаше лично и в това бе проблемът.

Веднага забеляза, че бяха взели част от вещите ѝ. Фелисити ги бе предупредила, че съдебната заповед дава право на полицията да конфискува и проверява. Но защо техните права трябваше да накърняват нейните? Нима не ѝ бе достатъчно тежко и без това?

Влезе в кухнята, най-сетне се реши да си вземе енергийна напитка. Не бе хапнала нищо на поклонението, а сега нямаше желание да се нахрани. Побърза да остави бутилката след първата глътка. Беше твърде студена. Всичко ѝ се струваше студено.

Искаше жегата и слънце, не студ и дъжд. Искаше да плувне в пот. Хубав спаринг, докато се почувства толкова изтощена, че да може да заспи, без да мисли за Барт, без да си представя непознати, които обикалят из стаите ѝ, ровят в нещата ѝ, оценяват ги. Сякаш оценяваха личността ѝ.

Във всеки случай, беше се съгласила да поработи върху програмата. Не знаеше дали тази настойчивост е продиктувана от нуждата да се отърси от напрежението, или защото играта се нуждаеше от още малки промени. Както и да е, щеше да направи каквото бе обещала...

Извади диска, който бе отбелязала, че взема от „Ю-Плей“, от сутиена си. Може би бе глупаво женско хрумване да го носи там, но бе решила, че ако някой иска да го отмъкне от това място, трябваше да я убие.

Свали новите обувки, които стягаха краката ѝ, и влезе боса в холографската зала.

Обичаше холограмите. Чрез тях можеше да отиде навсякъде. Беше обиколила планетата с холографски пътешествия... Беше пътувала из светове, които съществуваха само във въображението ѝ. Проучванията на Бени бяха изумително подробни. Беше се разхождала по площад „Пикадили“, треперила от студ до езеро в Шотландия, изследвала амазонските джунгли... Нямаше нужда да понася претъпкан транспорт, суматохата по митниците, неудобството на

хотели, където преди нея в леглото са спали хиляди други хора. Нуждаеше се само от холографска техника.

Още докато слагаше диска в устройството, настроението ѝ стана малко по-ведро. Зареди програмата и бавно си пое дъх за успокоение.

Топлината я обгърна, тежката, влажна топлина на тропическа джунгла. Вместо с черния костюм, който се бе зарекла никога да не облече отново, беше с тънки памучни дрехи в бежово и маслинозелено, кубинки и шапка с извита периферия като на търсачка на съкровища.

Обичаше тази игра заради загадките, стратегиите и обратите... И особено сега — заради неизбежните схватки — с юмруци, оръжия и ум — с всеки, който застане на пътя ѝ при търсенето на Яйцето на дракона.

Избра да започне от първото ниво — пристигането в древното селище Мозана. Щяха да бъдат нужни часове, за да стигне до края, но това ѝ харесваше. Не искаше нито да вижда, нито да мисли за нещо друго...

Премина през етапите на срещи, размени, купуване на провизии.

Изживяваше се като Сил авантюристката — безмилостна, смела и хитра, като същевременно си оставаше Сил програмистката, съсредоточена върху малки подробности от образите, движенията, звуците, търсейки недостатъци.

Тръгна на поход в жегата, проследи с поглед змия, която се уви около един клон и засъска. Прегази през дълбока река и побягна към входа на някаква пещера, когато земята под нея се разтресе.

Вътре, на светлината на факла, видя скалните рисунки. Внимателно, както безброй пъти преди, ги копира на ръка в бележника си и ги засне с фотоапарат.

Простотата на първото ниво щеше да увлича играчите, помисли си тя. Щяха да искат да продължат напред, за да срещат още предизвикателства. Като нея.

Събираше знаци, печелеше точки, попиваше потта от челото си и накваваше устата си с вода от манерката.

Беше сладка и прозрачна, а очите ѝ пареха от солената пот.

Всичко бе идеално, реши Сил. Дотук.

На трето ниво покрай главата ѝ профуча стрела. Знаеше по коя пътека да тръгне — лека измама, но бе забавно. А и това беше работата

й, напосми си тя, докато се изкачваше, задъхана, по стръмнината. Кубинките й се подхлъзнаха в разкаляната от скорошна дъждовна буря земя и когато се подпря с ръце, усети топлата мокра кал, която се процеждаше между пръстите й.

Отново стана и побягна, криволичейки на зигзаг, водена от инстинкта си.

Хайде — прошепна си тя, — давай! Посегна към ножа на колана си.

Противникът, когото бе нарекла Деланси Куийг, стоеше на пътеката с вече изваден нож.

— Наемниците ти трябва да се научат на издръжливост — отбеляза Сил.

— Доведоха те, където искам. Върни се обратно и ще те оставя жива.

— Това ли каза на баща ми, преди да прережеш гърлото му, копеле?

Той се усмихна, мургав и убийствено красив.

— Баща ти беше глупак, каквато е и дъщеря му. Яйцето на дракона е мое. Винаги е било.

Сил махна с ръка, но когато погледна назад за миг, видя петима туземци, голи до кръста, с насочени лъкове.

— Не ти стиска да се изправиш срещу мен сам, а? — попита тя.

— Вървете си — нареди Куийг. — Вече свършихте това, за което ви се плаща.

Въпреки че се оттеглиха, тя знаеше, че я лъжат. Щяха да чакат в засада. Трябваше да бъде бърза.

Сграбчи ножа в бойна готовност и бавно закрачи в кръг по тясната кална пътека.

Удари, финтове, кръстосване на остриета... „Идеално“, отново си помисли тя. Не бяха нужни никакви промени. Усети мирис на кръв, когато рани копелето Куийг в ръката, малко над китката.

Сега той щеше да я рани, помисли си Сил и предвиди следващите ходове в програмата, както я играеше. След като пореже рамото й, щеше да се усмихне, въобразявайки си, че има предимство.

Тогава тя щеше да се сниши встрани от него и да скочи от скалистия ръб в осеяната с камъни река долу, докато покрай нея прехвърчат стрели.

Хрумна ѝ да избегне порязването, защото бе наясно откъде ще дойде ударът, но бе по-добре да изучава подробностите и да търси недостатъци, като играе по инерция, без да използва това, което знаеше.

Ножът му се заби светкавично, раздирайки дрехата и плътта ѝ. Но вместо очакваното леко пробождане, Сил усети разкъсваща болка.

Политна назад, изпусна ножа и когато повдигна ръка, долови топлината на кръвта по пръстите си, както преди малко почувства топлатата кал. Смаяна, остана с поглед, прикован в окървавения нож.

„Истинска е — помисли си, ужасена, Сил. — Не е холограма“.

Когато устните на Куийг се разтегнаха в зловеща усмивка и ножът му описа нова дъга над нея, тя се подхлъзна на калната пътека и полетя от ръба на пропастта с писък, който заглъхна сред скалите и бързеите долу.

На следващата сутрин Бени крачеше из офиса на Вар.

— Отново ще опитам да ѝ се обадя.

— Нали ѝ звъня преди минути. — Вар стоеше до прозореца си и се взираше навън към дома на Сил. — Не отговаря на линка. — Прокара ръка по косата си. — Нито на имейли, нито на текстови съобщения... — Обърна се, тревогата бе изписана върху лицето му. — Сигурен ли си, че не ти е споменала, че няма да идва днес?

— Не, каза ми точно обратното. Дори се зарече, че ще дойде рано. Не искала да остава дълго в обискирания си апартамент. Предложих ѝ да пренощува при мен. Но знаеш колко държи на своите вещи, на дома си.

— Да, и на мен спомена същото. Даже заяви, че ако не се прибере за през нощта, сигурно никога вече няма да се върне там. По дяволите... — Вар погледна часа. — Може би просто се е успала. Сигурно е взела приспивателно...

— Или твърде много приспивателни.

— Господи! Трябва да отскочим до дома ѝ и да я видим. За всеки случай... Може би иска да остане сама за известно време, но по-добре да проверим.

— Да вървим. Няма да свършим никаква работа, докато се питаме какво става. Отбелязала е, че взема копието си от

„Фантастикъл“ — добави Бени, когато влязоха в асансьора.

— Така ли? Това е чудесно. Работата ще ѝ се отрази добре. Сигурно затова не желае да я безпокоят. Разбира се. Увлякла се е, работила е до късно, взела е приспивателно. Може би е заспала чак призори.

— Да, възможно е, но всичко е толкова скапано.

Погледна цветята, сети се за Барт.

— Знам. — Вар сложи ръка на рамото му. — Ще кажа на Стик, че излизаме за малко.

Бързо закрачиха по улицата.

— Сигурно ще ни се развика, че сме я събудили — отбеляза Вар и успя да се усмихне.

— Да, сякаш вече я чувам. „К’во става, мамка му? Не може ли човек да поспи малко повече?“ Ще си изпросим по едно кафе.

— Да, така ще направим. Бурята снощи беше страшна.

— Святкаше се като при битката на рапторите на Третата планета. Ужасна буря. Ала поне малко се поразхлади.

Стигнаха до сградата и Вар въведе кода за съобщение за посетител.

Изчакаха с ръце в джобовете. След няколко секунди компютърът огласи, че няма отговор от жилището. Когато Вар понечи да опита отново, Бени поклати глава:

— Направо влизаме. Хайде.

Използва чипа, който Сил му бе дала, скенера за длан и кодовете за влизане.

— Просто се е затворила — промърмори Вар, докато се качваха към апартамента ѝ.

Бени заудря по вратата с юмрук.

— За бога, Бен!

— Няма да чакам.

Отново използва чипа, скенера и две поредици кодове. Леко побутна вратата и извика:

— Сил! Хей, Сил! Бени и Вар сме.

— Да, не изваждай заслепяващия спрей!

— Сил? — Бени блъсна вратата и спря за миг да огледа всекидневната. Видя новите ѝ обувки, посочи към чантата ѝ. — Тук е,

никога не излиза без голяма торба, пълна с какво ли не. Ще проверя в спалнята.

— Аз ще надникна в офиса.

Разделиха се.

— Не е тук. — Бени бързо излезе. — Не мога да кажа дали е спала в леглото, защото винаги изглежда така.

— Не е нито в офиса, нито в кухнята. Значи е в...

— Холографската!

Бени побягна натам. Започна да въвежда кода.

— Не е заключена... — Вар кимна към зелената светлина, отвори вратата.

Бени се втурна покрай него.

— Господи! Господи, Сил! — Изтича до нея, тя лежеше окървавена и неподвижна на пода. — Обади се на деветстотин и единайсет! — извика той. — Бързо.

Вар извади линка си и натисна бутона за бързо избиране.

— Жива ли е, Бени? Кажи ми, че е жива.

— Не знам.

Бени повдигна ръката ѝ, погали я по бузата. И докато гласът на Вар звучеше зад него като през дълъг тъмен тунел, събра смелост да притисне пръсти към шията ѝ, за да провери пулса.

* * *

В офиса си Ив се подготвяше за съвещанието. Бе поискала и Майра да присъства. Нуждаеше се от професионално мнение за заключенията си след огледа на жилищата на партньорите. С малко късмет, електронният отдел щеше да ѝ даде нещо конкретно, което да добави към това, за да могат да призоват главния заподозрян за разпит.

Вдигна поглед, когато Макнаб влезе с игрива походка.

— Добра е — каза той и ѝ подаде дневника на Сил. — Но аз съм по-добър. Предположих, че ще го поискаш веднага.

— Правилно си предположил. Прочете ли го?

— Не, нямах право да... Може би само няколко страници — призна той под студения ѝ поглед. — Поне онова, което прочетох, не беше нищо особено, неприятности в работата, такива неща...

Нахвърляла е една-две бележки за някакъв тип, с когото излязла преди два месеца. Решила, че е смотаняк. Съгласен съм.

— Само няколко страници ли прочете?

— Е, може би малко повече... За да се уверя, че няма нищо съмнително.

— Ще те оставя да се отървеш безнаказано, защото ми спести главоболието да я притискам да го отвори. Имаш малко повече от час преди съвещанието. Изчезвай и не притеснявай партньорката ми.

— Няма да я притеснявам — заговори той, но комуникаторът ѝ звънна и това бе знак да излезе.

— Далас.

Централа, лейтенант Ив Далас. Явете се на Спринг Стрийт 431, апартамент 3.

— Жилището на Сила Алън. Мъртва ли е?

Отговор — отрицателен. Сила Алън се транспортира до болница „Сейнт Игнейшъс“, спешно отделение. Състояние — критично, множество наранявания. Обърнете се към полицаите на местопрестъплението за достъп.

— Разбрано. Далас, край.

Втурна се в общото помещение. Макнаб, който нарушаваше обещанието си да не безпокои партньорката ѝ, понечи да се усмихне, но видя изражението ѝ. Сложи ръка на рамото на Пийбоди за миг.

— Мамка му!

— Сил е на път за болница „Сейнт Игнейшъс“ в критично състояние. Да вървим.

— Какво е станало? — попита Пийбоди, скочи и последва бързите, широки крачки на Далас.

— Това отиваме да разберем. — Ив поклати глава, преди партньорката ѝ да изрече следващия си въпрос. — Обади се в „Ю-Плей“. Искам да разбера дали Вар и Бени са там и ако е така, веднага ги разпитай.

Пийбоди изпълни нарежданията, докато слизаха към подземния паркинг.

— Не са там. И двамата са излезли — заедно, преди около половин час.

— Заедно... — промърмори Ив и кимна. — Да, добър ход. Искам Сил да бъде поставена под охрана. В спешното, операционната,

интензивното отделение — постоянно да я пазят. Отсега нататък ще я охраняваме денонощно. Да видим дали ще изкопчим подробности за раните и състоянието ѝ. Не искам да чувам „състояние — критично, множество наранявания“. Искам подробности, мамка му.

— Да, лейтенант.

Пийбоди плахо я погледна, докато се качваха в колата.

Стисна зъби, щом Ив потегли.

18.

Ив подмина асансьора и пое нагоре по стълбите.

— Докладвай — нареди тя на полицая до вратата, докато изваждаше запечатващия спрей от чантата си с принадлежности за оглед.

— По сигнал на деветстотин и единайсет, подаден от Левар Хойт в девет и петдесет и шест от линка му, от това място, изпратиха мен с партньора ми, както и медицински екип. Пристигнахме на местопроизшествието в десет и две, приблизително две минути по-рано от медиците.

Добро време за реагиране, помисли си Ив и го подкани с кимване да продължи.

— Бяхме посрещнати от господин Хойт, който веднага ни заведе в холографската зала в източния край на жилището. Жертвата — госпожица Сила Алън, живееща на този адрес, беше на пода, в безсъзнание и очевидно сериозно ранена. В стаята до нея стоеше Бени Леман, който заяви, че не я е помръдвал от страх да не влоши състоянието ѝ, но проверил пулса и се опитал да прецени сериозността на раните. Беше леко неадекватен в момента. С партньора ми изпратихме двамата мъже в помещение, което, изглежда, представлява стая за наблюдение, а при тях остана полицай Утика. Ставаха все по-нервни и изразиха желание да останат с жертвата, която била тяхна бизнес партньорка. Аз се върнах да разговарям с медицинския екип. Описаха нараняванията ѝ като критични: фрактура на черепа, раздробен лакът, счупен крак, най-малко две счупени ребра, както и много разкъсвания и синини. Откараха я в „Сейнт Игнейшъс“ около десет и петнайсет.

— Добър доклад, полицай Коубъл.

— Старая се да бъда изчерпателен.

— Остани на вратата — нареди Ив.

— Да, лейтенант.

Влязоха направо в холографската зала, където по пода имаше петна, навярно от кръвта на Сил.

— Трябва да вземем проби...

Ив отиде до контролното табло.

— Вътре има диск, сигурно е „Фантастикъл“.

— Същите обстоятелства като при Минък — отбеляза Пийбоди, — но съдейки по описанието на нараняванията ѝ, като че ли убиецът се е опитал да я пребие до смърт.

— Тогава защо не я е довършил? Лежала е изпотрошена, в безсъзнание. Защо я е оставил да диша, след като си е направил толкова труд?

— Може би се е изплашил или е помислил, че е мъртва.

„Не — реши Ив, — не е така“.

— Твърде умен е, за да я остави жива. Наистина голяма грешка.

— Но тя може и да не оживее.

— Обади се на оперативната група и електронния отдел. Да видим дали партньорите ѝ имат защитния код. Може би ще успеем да извадим диска, без да го унищожим. Във всеки случай искам да узная кога е започнала играта, колко дълго е играла.

— Да отведа ли единия в друга стая да даде показания?

— Не. Ще ги разпитаем заедно. Да видим как ще го изиграят. Влез, когато приключиш тук. Ще ме прекъснеш, ще ме повикаш настрана, за да ми съобщиш новини. Говори тихо, но се постарай да те чуят да казваш електронният отдел, пробив, възстановени данни.

— Ако са виновни... Или ако единият от тях е виновен, новините ще бъдат лоши за него.

— Да. Понякога трябва да ги провокираш.

Ив остави Пийбоди и влезе в стаята за наблюдение. И двамата скочиха и заговориха в един глас.

— Престанете! Полицай, вървете при партньора си да охранявате местопрестъплението. Оперативната група и електронният отдел ще бъдат уведомени всеки момент. Никой друг да не влиза. — Обърна се към двамата мъже: — Седнете.

— Не ни позволиха да отидем с нея. Даже не ни дават да се обадим в болницата. Моля ви, лейтенант.

Гласът на Бени затрепери, а очите му се насълзиха.

Тя извади линка си.

— Обажда се лейтенант Далас. — Продиктува номера на значката си. — Искам информация за състоянието на пациентката Сила Алън, която току-що е била докарана при вас. — Повдигна пръст, преди някой от двамата да проговори отново, и отиде в другия край на стаята. Изслуша, тихо отговори и прибра линка в джоба си. — Поели са я. Екипът се опитва да я стабилизира, за да я вкарат в операционната.

— Операционна? Нуждае се от операция? — попита Вар, а Бени просто остана с поглед, втренчен в нея.

— Нараняванията ѝ са много сериозни и правят всичко по силите си, за да я спасят. В критично състояние е. Трябва да бъдете подготвени.

— Тя няма да умре. Няма да умре. Няма да умре.

Докато изричаше това отново и отново, Бени се тресеше на стола си, а Вар го прегърна през раменете.

— Стига, Бени. Стегни се. Сили е здрава. Силна е. Трябва да отидем при нея — каза той на Ив.

— Нужни са ми показанията и на двама ви. Ще се постарая да стане бързо и ще уредя да ви откарат в болницата веднага щом приключим. Трябва да узная какво се е случило.

— Не знаем. — Бени поклати глава. — Как бихме могли? Беше... Лежеше там, когато влязохме.

— В колко часа дойдохте?

Той отново поклати глава, после закри лицето си с ръце.

— Беше около десет или малко по-рано. Не знам точно — заговори Вар. — Притеснихме се, защото Сил не дойде на работа и не отговаряше на линка и имейла си. Трябваше да дойдем по-рано. Ако бяхме я открили по-рано, може би...

— Не биваше да я оставям да се прибира сама снощи. — Бени прокара пръсти през яркочервените си коси. — Трябваше да я убедя да пренощува при мен.

— В колко часа си тръгна? — попита Ив.

— Не беше късно. Може би към девет, девет и половина. Обсъдихме дали да не отидем да хапнем нещо, или просто да се насвяткаме. Но никой от нас нямаше настроение.

— Отбелязала ли е, че изнася копие от „Фантастикъл“?

— Да. Тази сутрин открихме, че го е взела. Защо се случва това?
— попита Бени. — Някой се е опитал да я убие. Някой уби Барт. Защо се случва това?

— Правим всичко възможно да разберем. — Ив погледна Пийбоди, когато влезе, даде ѝ знак. — Изчакайте малко.

Отиде при нея и си даде вид, че я слуша много внимателно.

— Снощи беше страхотен купон — зашепна Пийбоди, изричайки по-силно и отчетливо ключовите думи. — Днес не чувствам краката си, електронният отдел. Но — пробив — напълно си струваше, така се разгорещихме на дансинга, възстановени данни, че сигурно съм свалила цяло кило от задника си.

— Осъзнаваш ли, че си обсебена от собствения си задник? Сега кимни, като че ли току-що съм ти дала наставления, и извади комуникатора си, докато излизаш. Изчакай няколко минути, влез отново и ще ти кимна да останеш до края на разпита.

— Разбрано. — Пийбоди кимна и добави: — Веднага, лейтенант!
— А за по-убедително извади комуникатора си, докато излизаше.

— Нещо за Сил? — попита Бени. — Има ли новини?

— Не. Значи за последно сте видели Сил около девет и половина снощи?

Ив погледна Вар за потвърждение.

— Горедолу.

— Как се чувстваше?

— Как мислите? — Напиращият гняв бе очевиден, когато Бени стисна юмруци върху коленете си. — Беше съсипана. Всички се усещаме така. Достатъчно трудно беше да организира поклонението, да редактира видеоклиповете, да се погрижи за храната. Но поне това ѝ даваше, а и на нас също, нещо смислено, с което да бъдем заети. А сега...

— Бяхме уморени — въздъхна Вар. — Всички просто се прибрахме по домовете си.

— Повървахте ли заедно?

— Да. Е, повървахме до Сил, после аз тръгнах към къщи, а Бени — към своя апартамент.

— Забелязахте ли някого да се мотае наоколо? Близко до нейното жилище?

В този момент влезе Пийбоди. Ив я погледна и ѝ кимна.

— Аз изчаках, докато Сил влезе — каза Бени. — Дори си поговорихме още няколко минути. Нямаше да я оставя сама, ако бях забелязал някого да се навърта наблизо. Видях как влезе вътре и чак тогава си тръгнах. Лампата ѝ светеше, когато се качих и погледнах през прозореца си. Уверих се, че се е прибрала благополучно.

— Винаги ли я наглеждаш така?

Бени леко се смути.

— Когато се прибираме по едно и също време, имам навик да поглеждам дали вече си е у дома. Може сама да се грижи за себе си, но така правят хората.

— Видяхте ли се с някого, разговаряхте ли с някого след девет и половина?

— Господи. — Вар потърка очи. — Взех си нещо за ядене, опитах се да погледам телевизия. Не можах да се съсредоточа и влязох в мрежата за няколко часа. В сайтове за игри. Поиграх на „Световно господство“ в турнир. Нали разбирате, с елиминации. Може би до около два часа. Не излязох. Не ми се излизаше.

— А ти, Бени?

— Не съм говорил с никого. Цял ден разговаряхме с хора. Изпратих няколко лични имейла, направих проучвания за два-три проекта. Мисля, че си легнах около полунощ. Нейният прозорец все още светеше. Случайно забелязах. Мислех да ѝ се обадя, да попитам дали иска компания, или просто да си поговорим, но не го направих. Реших, че сигурно предпочита да бъде сама. Трябваше да дойда при нея. — Гласът му отново затрепери. — Просто трябваше да дойда.

— Стига. — Вар сложи ръка на рамото му. — Престани. Не си виновен за нищо. Трябва да бъдем до нея — обърна се той към Ив.

— Почти приключихме. Как влязохте в сградата? В апартамента ѝ?

— Имам чип и кодовете ѝ — обясни Бени. — Аз живея най-близо до нея и когато се наложи да замине някъде за няколко дни, поливам цветята ѝ. Има хубави цветя. Освен това, просто проверявам дали всичко е наред. Сигурността на дома ѝ е важна за Сил.

— И защо, по-точно? — попита Ив. — Защо толкова много държи на сигурността и личното си пространство?

— Не мога...

Бени се спогледа с Вар.

— Давай. Може да помогне.

— Просто майка ѝ и вторият ѝ баща не ѝ даваха да остане сама, непрекъснато я безпокояха. Често претърсваха стаята ѝ, ровеха в нещата ѝ. Даже бяха сложили камера там, за да я шпионират. Сякаш е престъпник. Просто иска личното ѝ пространство да си бъде лично... Това е. Ето защо толкова се разстрои заради обиските. Мисля... — Въздъхна дълбоко. — Мисля, че и аз се разстроих. Знаех как се чувства тя и просто бях бесен.

— Беше ли включена охранителната система, когато дойдохте?

— Да. — Вар потупа Бени по рамото за кураж, после кимна. — Предположихме, че може да е взела приспивателно и просто да спи. Проверихме в спалнята и офиса и накрая надникнахме в холографската зала и я намерихме просната на пода. Веднага се обадох на деветстотин и единайсет.

— И проверихте пулса ѝ?

— Аз го направих. — Бени стисна устни. — Отначало не го усетих, но имаше. Едва се долавяше. Цялата беше в рани и синини. Разкъсана и окървавена. Можете ли да проверите отново как е? За бога...

— Пийбоди, обади се в болницата. Почти сме готови. Охранителната система на холографската зала работеше ли?

Бени се намръщи за миг.

— Не. Не беше заключена. Не мисля, че обикновено я заключва. Аз през повечето време не заключвам своята у дома. Само Барт имаше такъв навик. Супершпионинът Минък — промълви той и стисна очи.

— Добре. В холографското устройство има диск, както ви казах. Можете ли да го извадите?

Бени поклати глава:

— Нямам поредицата кодове.

Погледна Вар.

— И аз ги нямам. Можем да се опитаме да ги отгатнем, но ако сгрешим, ще се самоунищожи.

— Добре. Ще се справим с това.

— В операционната е — съобщи Пийбоди. — Изгледите са, че ще остане там няколко часа.

— Има ли роднини, на които да се обадим? — попита Ив.

— Само майка ѝ. — Вар отегчено прокара ръка по лицето си. — Не са близки, както навярно се досещате, но мисля, че трябва да узнае.

— Ние сме семейството ѝ — разпалено каза Бени. — Ние.

— Ще изпратим полицаи да ви откара до болницата. С детектив Пийбоди идваме след малко. — Ив даде указания на униформените, заключи вратата. — Ще изпратим цивилни агенти да държат под око тези двамата.

— Лесно е да проверим алибитата им. Електронният отдел ще потвърди или отхвърли онлайн игрите и имейлите. Ако са съучастници, и двамата добре се прикриват, но това се връзва с теорията на Майра за двама затворници.

— Как си представяш, че е станало, ако са го планирали заедно?

— Изпращат я до дома, точно както казаха, но се качват, убеждават я да се поразвлече с холоигра. Не разбирам защо, при толкова добра шумоизолация на цялото жилище, но холографската зала е още по-надеждно изолирана. И там вниманието ѝ е било отвлечено. Нападат я... или единият напада, другият стои на пост. Оставят я, мислейки я за мъртва, прибират се по домовете си. Тази сутрин се правят на разтревожени, за да могат те да я открият.

— И я намират жива. Защо тогава не са я довършили?

— Часът на смъртта не бива да съвпада с тяхното идване. Първо трябва да помислят, да решат дали да съобщят, да стигнат до болницата. Далас, всеки от двамата би могъл да я довърши там. Ако не я поставим под охрана.

— Не е лоша теория. Провери вероятностите.

— Не ти харесва.

— Не е сред първите пет в списъка ми. — Ив посочи към кутията с енергийна напитка. — Това не беше тук вчера, а се е прибрала чак вечерта.

— Добре. И какво от това?

— Ако е имала компания, защо има отворено питие — само едно, което изглежда недокоснато? Ще проверим в хладилника ѝ и в кошчето за рециклиране, но едва ли ще открием, че снощи са били взети още две кутии. Просто застава до прозореца, решава, че всъщност не ѝ се пие. Направи същото онзи ден, когато им съобщихме за Барт. Взе си питие, отвори го и го остави.

— Твърде разстроена е от поклонението — досети се Пийбоди.
— Да, връзва се.

Ив посочи към обувките.

— Какво правиш, когато се прибереш у дома и новите обувки ти убиват?

— Свалям ги.

— Но ако имаш гости, едва ли ще ги оставиш по средата на стаята, точно откъдето се минава. — Ив сви рамене. — И двете неща не означават нищо, но са малки подробности, които ме навеждат на друга мисъл.

— Не е включила охранителната система на холографската зала, така че може да са влезли, докато е играела.

— Откъде са знаели, че ще играе?

— Защото... поне единият от тях е знаел, че е взела диска.

Този път Ив кимна:

— Да, оттук ще тръгнем. Единият от двамата ѝ е дал диска, за да го занесе у дома. Всъщност играта е оръжието на убийството. Убиецът харесва това оръжие.

Отиде до вратата да посрещне оперативната група. Докато им показваше холографската зала и даваше наставления, Пийбоди обмисляше теории.

— Дават ѝ време да се качи горе — заговори Дилия, когато Ив се върна. — Да си почине малко, да зареди играта. Тогава влизат. Вниманието ѝ е погълнато от играта. Останалото следва предишната ми теория.

— Също е възможно. Трябва да провериш всички версии.

— Питам се защо. Защо точно Сил, защо сега? След убийството на Барт с абсолютна сигурност подозренията ни падат върху останалите партньори. Може би се е превърнала в заплаха? Открила е нещо? Задавала е неудобни въпроси?

— Възможно е. Вчера Рурк ѝ каза, че неговите хора разработват подобна игра, с подобна технология, от месеци.

— Било е ужасна новина за тях.

— Да. И сигурно я е споделила с другите. Няма как да не им е казала. Може би някой се е вбесил толкова, че е решил да убие вестносеца. Това да си остане между нас. Не искам да забърквам Рурк.

— Разбрано.

— Има и други причини тази теория да не е на първо място в списъка ми. Във всяка компютърна игра вземаш решения и всяко от тях води до следващо. Срещаш различни препятствия и противници. Добра стратегия е да създадеш непознат проблем на противника си.

— В тази противникът сме ние. Послужила е като предизвикателство? Пребива я почти до смърт и това е предизвикателство за нас?

— И вдига залога. Да, ще подозираме двамата живи. Не е ли вълнуващо? Особено когато се мислиш за адски умен, много по-добър от другите на терена. А сега? Има един човек по-малко, който го познава толкова добре. Знае кътните му зъби... или така си мисли. Пресметнат риск, но добър ход.

— Ако се събуди, тя ще го идентифицира.

— Да, това е уловката. Работя по въпроса.

Ив отново отиде до вратата, този път за Фийни и Макнаб.

— Холографската. Трябва ми всичко, което можете да изровите. Но преди да започнете, искам да поговорим за план, който се върти в главата ми.

Сил все още беше в операционната, когато Ив пристигна в болницата.

— Върви да нагледаш партньорите. Прави се, че им съчувстваш, и се опитай да ги накараш да говорят.

Тя издири главната сестра на етаж, показва ѝ значката си.

— Разследвам случая със Сила Алън. Трябва да узная всичко, което знаете или можете да разберете.

— Мога да ви кажа само, че едва успяха да я стабилизират в спешното, за малко да я изпуснат. Има късмет, че доктор Пруит е дежурна днес. Тя е неврохирургът. Нараняванията на главата са най-тежки, но има и други сериозни. Ще остане там доста дълго.

— Шансове?

— Не мога да ви кажа.

— Компетентно мнение?

— Има късмет, че изобщо е оживяла. Изглежда, сякаш е била хвърлена от висока скала.

Ив сграбчи ръката на сестрата, преди да се отдръпне.

— Падане? А не пребиване?

— Не мога да ви кажа. Ако оцелее, сама ще ви обясни.

Намръщи се, когато сестрата забързано се отдалечи. И бръчката между веждите ѝ стана по-дълбока, когато видя Рурк да идва към нея.

— Чух за трагедията. Реших, че не е зле да дойда.

— Партньорите тук ли са?

— Да. Пийбоди е при тях.

— А как се чувстват?

— Шокирани са и изплашени... Както може да се очаква, се подкрепят взаимно, така изглежда.

— Някой от двамата попита ли те за играта, която разработва твоята компания?

— Не. Не мисля, че в момента им е до това.

Ив отмести поглед към чакалнята.

— Поне един от тях се интересува.

— Доколкото разбирам, вярваш, че един от тях е смазал момичето от бой?

— Вече няма никакво съмнение. Единственият въпрос е как да го спипаме. Спечелва малко време, кара ни да се съсредоточим в друга посока, докосва струна в сърцата. Сил е слабото звено във веригата, избухлива, импулсивна. Затова е логично да бъде пожертвана в играта. Тя...

— За бога, Ив, момичето е потрошено, ще бъде истинско чудо, ако се възстанови. А ти стоиш тук и говориш за шибани игри?

Тя го изгледа хладно.

— Очевидно твоята струна е засвирила.

— Може би защото я имам — сопна се той. — Защото не съм толкова обсебен от мисълта да спечеля някаква скапана игра, че да виждам в една млада жена логична жертва. Все още е жива, лейтенант. Не е ваш случай.

— Защо не се върнеш в чакалнята? Всички можете да се държите за ръце. Може би да направите молебен. Върви и се занимавай с това, докато онзи, който я прати в операционната, се подсмивва под мустак. Аз имам по-важни неща за вършене.

Ив се отдалечи, преглъщайки обидата, която изгаряше сърцето ѝ. Не само тялото можеше да бъде смазано, помисли си тя. И не само с

юмруци, тръбни ключове и бухалки.

Намери свободна тоалетна, облегна се на стената и си даде минута да се успокои. Чу се с Фийни, осведоми Уитни, консултира се с Майра.

Така се действа, напомни си Ив. Така действа тя. Нямаше полза да успокоява и утешава. Така нямаше да изправи убиеца на Барт пред правосъдието, нито да спаси Сил.

Проклетата да е, ако започнеш да се извинява за това, че върши работата си както намери за добре.

Вече поуспокоена, намери друга сестра, показва значката си и уреди да отворят стаята за наблюдение. Застана срещу екрана, отпивайки блудкаво кафе, за да гледа как медицинският екип се бори да възстанови парче по парче потрошената жена.

Дори и да оживее, помисли си Ив, парчетата никога вече нямаше да паснат по същия начин.

Все още тя не била неин случай. Мамка му, ядоса се Ив, отговорността за Сил лежеше върху плещите ѝ още от мига, в който бе паднала на пода.

Погледна назад, когато вратата се отвори, видя Рурк да влиза и отново се загледа в екрана.

— Нямам оправдание — започна той. — Нямах никакво право да изрека онези неща за теб. Не мога да ти опиша колко съжалявам, Ив.

— Забрави.

— Не мога... — Приблужи се, застана до нея, но не я докосна. — Все пак се надявам да ми простиш.

— Последните няколко дни са твърде дълги и за двама ни.

— Това не е извинение. Дори не е причина.

— Добре. Кажете ми друга.

— Вчера тя плака на рамото ми. Знаех, че я смяташ за заподозряна, и тайно се питах, дори докато плачеше, дали наистина има пръст в случилото се с Барт. Още повече, доколкото разбрах, сигурно е лежала на пода сама, пребита и окървавена, докато ние бяхме на премиерата и пиехме шампанско.

— Близо си до истината.

— Да. Напълно си права за това и не мога да обясня — дори на себе си, защо е така. Но не мога да намеря оправдание, че ти се сопнах и те нараних, защото знаех как ще се почувстваш.

— Наистина ме нарани.

— Господи! Знаех си. — Той хвана ръцете ѝ, ласкаво ги погали.
— Познаваш ме. Ще имаш удоволствието да бъдеш напълно сигурна, че се измъчвам.

— Донякъде беше прав.

— Изобщо не бях.

— Не. Каквото и да мисля аз по въпроса — кимна към екрана тя, — трябва да запазя хладнокръвие. За мен не е някаква скапана игра, но за него е. Необходимо е да разбере как разсъждава той, за да го спра.

— Знам как разсъждаваш ти и колко си загрижена. Мога само да ти кажа отново колко съжалявам.

Погледна го в очите, напрежението я напусна.

— И аз съм казвала неща, които знам, че ще те наранят. Ти си ми прощавал.

— Да, и отново бих ти простил. Без съмнение.

— Добре, да забравим за това. Получаваш голяма черна точка в своята колона.

Той се усмихна, притисна устни към челото ѝ.

— Какъв е резултатът досега?

— В това отношение сме наравно.

— Трябва да провериш. Всъщност мисля, че ти водиш.

— Искаш още една черна точка?

— Не. — Притегли я към себе си, въздъхна, когато тя се отпусна в прегръдката му. — Така е по-добре.

Ив се обърна и заедно се загледаха в екрана.

— Защо е била мишена? — попита Рурк.

— Защото извършителят не смята никого за незаменим, освен себе си. Сега той ще командва парада и никой няма да бъде на крачка пред него, както Барт. Може би е било забавно да приема съболезнования за Барт и вълнуващо да привлече вниманието на ченгетата. Това е част от играта и той трупа точки, като предвижда следващите ходове. — Ив погледна към Рурк. — Така стоят нещата за него.

— Да. Знам. Права си.

— Той е геймър и би се вгледал във фигурите на дъската. Играчи, сценарии, възможности. А Сил? Бясна е, разстроена, понася го по-тежко, поне видимо, от всеки друг. Това я прави най-уязвима. Струва

ми се, че е най-близка с персонала. И като привлекателна жена, може би е била най-логичният избор за ново лице на компанията. Той иска това за себе си, жадува го. Такава е природата му. — Ив леко се отдръпна назад. — Имам някои технически въпроси, които може би са неуместни, но... — Замълча, когато на екрана медицинският екип се засуети. — Става нещо. Нещо не е наред.

Рурк даде гласова команда за увеличение и приближаване.

— Кръвното ѝ налягане спада. Погледни монитора. Критично ниско е. Изпускат я.

— По дяволите, трябва да се бори! Искате ли да остане жива или не?

Продължиха да гледат мълчаливо, докато Сил се луташе на границата между живота и смъртта.

19.

Когато Ив излезе в чакалнята, двамата мъже скочиха на крака, а после сякаш се свиха обратно на столовете си.

— Чакаме доктора или някого от лекарския екип. — Вар вдигна поглед към часовника. — Доста се забавиха.

— Казаха, че ще ни държат в течение. Но никой не е влизал повече от час.

— Досега наблюдавах операцията — започна Ив и протегна ръка напред, когато двамата отново станаха и заговориха в един глас. — Почакайте. Полагат всички усилия за нея. Имаше проблем... Почакайте! — отново нареди тя, надвиквайки нетърпеливите въпроси. — Забравих медицинската си диплома вкъщи, но мога да ви уверя, че както изглежда, правят всичко по силите си.

— Вие сте гледали, видели сте я? Къде? — попита Бени. — Не може ли и ние да отидем да я видим? Ще бъде по-добре, отколкото да седим тук.

— Не е позволено да гледате. Само медицинският персонал, полицията при криминално разследване или семейството.

— Но ние сме...

— Не сте семейство — прекъсна Ив възражението на Бени.

— Не по закон — каза Пийбоди по-тактично. — Разбирам какво имаш предвид под семейство. И аз имам приятели, които са моето семейство. Но по закон не сте нейни роднини и точно сега може да се заядат за формалностите. Изглежда, ще се проточи по-дълго — продължи тя. — Не е зле да излезете за малко на въздух, да хапнете, да се поразходите. Така времето ще мине по-бързо.

— Нещо може да се случи, докато ни няма.

— Имам номерата на линковете ви — каза Пийбоди на Бени. — Ако стане нещо, ако има промяна, веднага ще ви се обадя.

— Не е зле да подишаме малко въздух. Сигурно имат и параклис или център за медитация. Можем... — Вар леко се изчерви, безпомощно повдигна ръце. — Нали се сещаш?

— Да. Добре. Това е добра идея. Само за няколко минути. Ако се случи нещо...

— Обещавам.

Пийбоди ги проследи с поглед, когато се отдалечиха, кимна на Ив и извади комуникатора си.

— Кажи на „сенките“ да не ги следват твърде плътно — нареди Ив. — Не искам да знаят, че сме изпратили хора по петите им, поне засега. — Обърна се към Рурк: — Слушай, знам, че проявяваш голям интерес към ситуацията тук, но ако не се налага да се върнеш на работа, предполагам, че има с какво да помогнеш на Фийни.

— Пращаш и мен да се поразтъпча?

— Това ще бъде от допълнителна полза. Или аз, или Пийбоди ще остане тук, за да следи какво става със Сил и да наблюдава партньорите ѝ. Ще видя дали ще могат да ми намерят свободна стая за временен офис, където да свърша малко работа.

— Мога да бъда посредник. Ще се погрижа да ти осигурят помещение за работа, а после ще видя дали Фийни ме иска там.

— Добре.

— По-рано каза, че имаш някакви технически въпроси.

— Да, имам. — Нито мястото беше подходящо, помисли си Ив, нито времето. — Нека първо да ги формулирам по-ясно.

— Добре. — За миг Рурк преплете пръсти с нейните. — Нали ще държим връзка?

— Да. — Ив отново се обърна към Пийбоди: — Нещо от последните деветдесет минути, което трябва да знам?

— Не. Държат се и реагират както се очаква, предвид обстоятелствата. Кълна се, че не долавям никакви съмнителни вибрации от никого от двамата.

— Ако изчезна, преди да се върнат, искам да ги убедиш да изпратят полицаи до жилищата им да проверят алибитата. Само за да изясним тази подробност, за да се съсредоточим върху случилото се със Сил. Знаеш как да го изиграеш.

— Мога да се справя.

— Запиши съгласието им. После уреди от електронния отдел да изпратят някого във всеки апартамент. Искам човек, който знае как да се вглежда в подробности, които не са в компютъра. Просто да

наблюдава, да забелязва, да докладва. Имаме записа от вчерашните обиски. Да видим какво е различното днес, ако има такова.

— Да, лейтенант. Много ли беше страшно, докато я гледаше в операционната?

— Господи, Пийбоди, на косъм е.

Пъхна ръце в джобовете си, когато в съзнанието ѝ изплуваха спомени от съня.

„Не можеш да спасиш всички.“

— Мозъчният хирург човърка в главата ѝ, а друг доктор се опитва да закърпи ръката ѝ. Сигурно е ужасно зле, щом са започнали оттам, а не от крака. Сложили са го в стерилна клетка, или както и да се нарича онова нещо. Лицето ѝ изглежда, сякаш някой го е помлял с бухалка. Освен всичко това, работят и върху вътрешни наранявания, опитват се да спрат вътрешни кръвоизливи. Изглежда жестоко пребита. — Направи кратка обиколка на стаята. — Виждала съм много жертви на побой, но не съм сигурна, че този случай е такъв.

— Какво друго може да е?

Ив поклати глава.

— Трябва да видим някакво медицинско заключение, да поговорим с лекарите, да я огледаме по-внимателно. Дотогава можем само да гадаем.

— Получих доклада за кръвните проби. Наистина кръвта е нейна.

— Да, разбира се...

— Лейтенант Далас? — Главната сестра на етажа застана на прага. — Подготвихме офис за вас.

— Какво е състоянието на пострадалата?

— Има известни усложнения, но тя не се предава.

— Ще се редуваме — каза Ив на Пийбоди. — Ще се върна да те сменя.

Тръгна след сестрата по дългия коридор, сетне надясно по друг.

— Видях я в стаята за наблюдение — сподели Ив. — Изглежда, сякаш е паднала от скала.

— Просто така се казва...

— Може би. Направили сте снимки. На рани, кости, изображения от скенер. Искам да ги видя.

— Нямам право.

— Ще си ги получите обратно. Огледахте ли я?

— Да.

— Вашите хора правят каквото могат, за да я спасят. Аз правя всичко възможно да открия копелето, което ѝ е причинило това. Казва се Сила Алън, но я наричат Сил. Преди шест седмици е навършила двайсет и девет години. Преди няколко дни един от най-близките ѝ приятели беше убит, а вчера тя поръча храна и цветя за поклонението. Плачеше за него. Снощи или рано тази сутрин същият човек, който уби приятеля ѝ, се е опитал да убие и нея. Колкото по-скоро узная какво ѝ е причинил, толкова по-скоро ще открия кой е. И толкова по-скоро ще пратя този шибаняк зад решетките, за да не наранява никого повече.

Сестрата отвори една врата.

— Ще поискам разрешение. Обикновено стаята се ползва от близки на оперирани пациенти. Можете да използвате техниката.

— Благодаря.

Беше малък кабинет и все пак два пъти колкото нейния офис в Централата, обзаведен с разтегателно кресло, автоматична печка и хладилник, който се отваряше с карта. На бюрото имаше компютър, линк и малка ваза с жълти цветя.

През прозореца влизаше лятна светлина, но филтрирана, за да не хвърля отблясъци върху стенния екран.

Зареди още една чаша блудкаво кафе, седна и се залови за работа.

Може би идеята, която ѝ бе хрумнала, беше лудост. Не, такава е със сигурност, поправи се Ив и все пак започна търсене на незаконни сайтове за компютърни игри.

Колкото по-извратени, толкова по-добре, реши тя.

Влезе в чатовете, които ѝ бе дал Макнаб, в сайтовете за обяви, и забеляза, че Бръснача все още пуска пипала за оръжието, но без резултат.

Поне видим, помисли си Ив.

Опита да се свърже с Майра, но администраторката със смразяващ глас ѝ каза, че има сеанс. Ив помоли за консултация по линк веднага щом Майра се освободи.

Някой почука на вратата.

— Да, влез.

Очакваше главната сестра, надяваше се да донесе папка с медицински сведения, но вместо нея влезе сервитьор с табла в ръце.

— Ето поръчката ви за обяд.

— Не съм поръчвала обяд. Сбъркал си стаята. Разкарай се.

— Стая 880, източен хирургичен блок. Вие ли сте Далас?

Ив се намръщи и се вгледа по-внимателно в него и таблата.

— Да.

— Това е обядът ви. Има и поръчка за Пийбоди, в чакалня А, източен хирургичен блок.

— Кой даде поръчките?

— Записани са на името на Рурк.

— Разбира се. Е, какво има за мен?

Той сложи таблата на бюрото и издърпа ламинирания плот.

— Донесох ви бургер с телешко, пържени картофи и малко салата. И кафе, истинско. Двойно, чисто.

— Рурк е пълен с номера. — Ив бръкна в джоба си за приличен бакшиш. — Благодаря.

— Приятен обяд.

— Ще бъде приятен — промърмори тя, докато сервитьорът излизаше. Хапна пържен картоф и позвъни на Фийни.

— Какво имаш за мен?

— Няма да се опитваме да извадим диска. Първо ще изпробваме няколко идеи. Засякохме времевия отрязък. Жертвата е заредила холограмата в... Това бургер ли е?

— Не, бейзболна ръкавица. На какво ти прилича?

— На бургер. С истинско месо ли е?

Ив отхапа голям залък и доволно се усмихна.

— Жестока си, малката. — Очите на Фийни се натъжиха. — Просто жестока.

— Ако извадиш онзи диск, без да го съсипеш, ще ти купя пет кила истинско телешко. За колко време ще го направиш?

— Холограмата е стартирана в двацет и един часа и четиридесет и шест минути. Програмата е работила до двацет и три и петдесет и две.

— Повече от два часа. По-дълго от Барт.

— Един играч, като при него. Открихме, че е започнала от самото начало. Първо ниво.

— А той — от четвърто. Значи е изиграла избрания сценарий от началото или защото е бил нов за нея — а това не ми се вярва, — или защото не е било толкова игра, колкото работа. Решава да поработи, за да забрави за мъката. Да прегледа програмата, да потърси недостатъци или места, на които може да се направи подобрене. Можеш ли да кажеш докъде е стигнала?

— Почти до края на трето ниво.

— Почти?

— Излиза деветдесет и един процента. Не е успяла да завърши нивото.

— Ти играеш. Какво би те накарало да спреш толкова близо до края?

— Ако се проваля, ако ме ликвидират.

— Загуба на нивото, добре. Какво друго? Ако те прекъснат?

— Никой не може да ме накара да спра, преди да съм преминал нагоре, освен ако човекът е ранен и моли за помощ. Но трябва кръвта му наистина да изтича. И да е човек, когото харесвам.

Тя вдигна поглед при почукването на вратата и кимна, когато сестрата влезе. Сетне пак заговори на Фийни:

— Можеш ли да кажеш дали се е провалила и е била ликвидирана?

— Не от програмата, но дотогава от времевия отрязък личи, че е напредвала бързо. Добрах се до някои от старите ѝ регистрации. Винаги е стигала до десето, дванадесето ниво.

— Но не знаем дали е играла по този сценарий.

— Не мога да кажа, преди да извадим диска и да получа пет кила истинско телешко.

— Но е малко вероятно, предвид уменията и опита ѝ, да е закъсала толкова рано. Или да е спряла по своя воля толкова близо до завършването на нивото. Разбрах. Пак ще ти се обадя.

Затвори.

— Получих разрешение да кача това, което имаме, на диск. Трябва да се разпишете.

— Благодаря. — Ив надраска името си на формуляра, забеляза жалния поглед, който жената хвърли към чинията ѝ. — Искате ли половината?

Сестрата се усмихна.

— Не, внимавам за линията си. Но благодаря. Мило предложение. Влязох да разбера нещо за състоянието ѝ. Държи се, но трябва да извърви дълъг път. — Тръгна към вратата, но се спря. — Виждаме много тежки неща в професиите си.

— Да, така е.

— Дано да прескочи трапа.

— Дано — промълви Ив, когато остана сама.

Пъхна диска и зареди информацията на екрана.

Прегледа съдържанието паралелно с докладите на първите изпратени на местопроизшествието.

На пода в холографската зала Сил лежеше сгърчена — като счупена порцеланова кукла, запратена от ядосано дете към стената. Кръвта се бе стичала и събирала под тялото ѝ, а ръката и кракът ѝ бяха неестествено прегънати. Счупена кост стърчеше през кожата на пиццала ѝ. Назъбена рана, помисли си Ив, не обръщайки внимание на движенията на полицаите и на гласовете им, докато бе съсредоточена върху жертвата. Нямахше нито едно чисто счупване. Няколко дълбоки рани, една на рамото, която приличаше по-скоро на правилен разрез, отколкото на разкъсване.

Синини около очите, забеляза тя, драскотини на слепоочията.

Изключи, огледа изображенията от скенера. Вътрешни наранявания, засегнати и увредени органи. Но външните...

Превъртя напред, отново назад, вглеждайки се в смазаното разкъсано тяло, докато обядваше. Извади звънящия си линк, погледна дисплея.

— Доктор Майра.

— Ив, чух за Сила Алън. Какво е състоянието ѝ?

— Все още е в операционната. Преглеждам записите, снимките от скенера. Зле е. Отново е използвал холографската зала на жертвата, същия проект — играта „Фантастикъл“. Отбелязала е, че я взема, или някой е направил да изглежда така. Същите основни обстоятелства — изглежда е играла сама. Но методът на нападение е коренно различен. Защо?

— Вече е спечелил играта с онзи сценарий. Искал е ново предизвикателство с този нов играч. Може би избира любимата игра на противника. Това прави предизвикателството по-вълнуващо.

— Да, предполагам. И е по-брутално, отколкото при първата жертва. Там е било бързо и чисто. Може би се надъхва, иска повече зрелища. Освен ако... Можеш ли да погледнеш? Ще ти изпратя записа на първите отзовали се.

— Разбира се.

— Почакай само минута. — Ив даде гласова команда за изпращане на данни. — Двамата останали партньори са я открили тази сутрин. Според показанията им, започнали да се тревожат, когато не отишла на работа, и наминали да видят какво става. Екипите на спешните служби са пристигнали веднага.

— Оцеляла е при значителни травми. — Тонът на Майра остана спокоен дори когато се съсредоточи толкова, че между веждите ѝ се появи бръчка. — Кръвозагуба. Кракът... За това е нужно доста време и ярост. Изненадана съм, че лицето не е пострадало повече.

— Прилича ли ти на побой?

Веждите на Майра се повдигнаха.

— А какво друго?

— Възможно ли е тези наранявания да са резултат от падане?

— Падане? Да не подозираш, че е оставена в холографската зала, след като е била пребита другаде?

Ив се поколеба. Все още не, помисли си тя. Не бе готова да го сподели.

— Обмислям всякакви версии.

— Това не е моята област на познания и се колебая да правя заключения, но бих казала, че определено може да е резултат от падане. Какво казват лекарите?

— Все още не съм успяла да разговарям с никого от тях. Твърде заети са с нея.

— По-късно ще опитам да се освободя и да дойда в болницата. Ще прегледам информацията и ще поговоря с медицинския екип.

— Не, няма нужда. Имам друга гледна точка за това. Защо все още е жива? Трудно е да намеря обяснение. Защо не я е довършил?

— Може би си е помислил, че вече е мъртва, но подобна грешка не се връзва с профила му. Възможно е забавянето да му носи допълнително удоволствие. Удължава играта.

— Ако тя оживее, той ще загази.

— Да. Възможно е това да засилва чувството му за състезание. Не звучи логично, но престъпният ум невинаги следва пътя на логиката. Все пак... — Майра се намръщи, бавно поклати глава. — Не е довършил играта, а би трябвало.

— Сега е заклещен на това ниво и не може да напредне, докато тя не умре.

— Сигурна съм, че сте й осигурили надеждна защита.

— Да, под охрана е.

— Искам да помисля още върху това, да прегледам бележките си и тази нова информация.

— Добре. Пак ще ти се обадя.

Ив затвори и се свърза с някого, чиято област на познания можеше да ѝ даде и отговори, и още въпроси.

Докато чакаше, провери теорията си с изчисление на вероятност и получи процент, който ѝ се стори като компютърен еквивалент на „Да не си си загубила ума?“.

— Да, така си и помислих, че ще кажеш.

Таблото с материали по случая не бе пред нея, затова се потруди да го пресъздаде на екрана. После се облегна назад, отпи глътка от чудесното кафе и се загледа в тях.

— Абсурдна теория — промърмори тя. — Откачена. Но нали снощи бяхме на парти по случай издаването на книга за психянали учени, тайно създаващи поколение от човешки клонинги? Това бе не по-малко абсурдно.

Нагласи екрана, сложи двете жертви една до друга.

Партньори, помисли си Ив. Приятели. Тези думи, тези концепции означаваха различни неща за различните хора.

История, общи интереси, доверие, емоции, страст. Споделяха всичко.

Общ бизнес, печалби, работа, рискове.

И двамата нападнати по време на игра в собствените си жилища с надеждни охранителни системи. Единият бе мъртъв, а животът на другата висеше на косъм... Никакви оръжия, никакви признаци за проникване с взлом, никакви следи, освен на жертвата.

И времето — да, трябваше да се добави и точното време.

Хората постоянно намираха нови начини за създаване и унищожаване, нали? Това правеха човешките същества. Технологиите

бяха средство, удобство, оръжие.

Ив отиде да отвори, когато на вратата се почука.

— Благодаря ти, че дойде, Морис.

— Хубаво е понякога да излизам навън.

Беше облечен в черно, както винаги след убийството на Колтрейн, но Ив видя в яркочервената вратовръзка надежда, че все някога времето ще притъпи мъката.

— Искам да прегледаш тези снимки и медицинската информация и да ми кажеш мнението си за причината.

— По-добре бих се справил с трупа.

— Е, все още не е мъртва.

— Имала е късмет. Мога да изтъкна, че се намираш в болница и тук е пълно с лекари, които през повечето време си скъсват задниците от работа за хора, които все още не са мъртви.

— Да, хирурзите полагат страхотни усилия за нея. Но не ги познавам. — Доверие, отново си помисли тя, здравата основа на приятелството. — Искам твоето мнение как тази двайсет и девет годишна жена е получила тези наранявания.

Включи екрана и даде гласова команда за изображението на Сил на пода на холографската зала.

— Ох, господи! Казваш, че още е жива?

— Засега.

Той се приближи, наклони глава.

— Ако оживее, дано кракът ѝ бъде опериран от гениален хирург-ортопед. Увеличи това. Още малко — настоя той, когато Ив изпълни молбата му. — Хм... Сега надолу към глезена на същия крак — каза Морис след миг.

— Можеш да я огледаш внимателно. Имаш време.

Докато преминаваше от сектор на сектор, от рана на рана, тя извади от хладилника две кутии пепси.

Морис благодари и продължи.

— Имаш ли снимките от скенера?

— Да.

Ив ги зареди на екрана и се облегна на бюрото, докато той ги оглеждаше.

— Трябва да я оперира богът на неврохирургията — промърмори Морис. — Но дори тогава се боя, че може да се озове на моята маса.

Нараняванията на главата са сериозни, а и останалите са ужасяващи. Ако стане чудо, скоро ще се наложи да сменят този бърбек и жлъчката и ще има нужда от интензивна рехабилитация за крака, ръката и рамото. Ще падне доста работа. Друг риск са мозъчните увреждания. Може да оживее, но това да не е за добро. Все пак удивително е, че не е счупила гръбнака си при такова падане.

— Падане... — Ив едва не подскочи. — Не е от побой, така ли?

— От падане е... — повтори той. — Контузиите, счупванията, разкъсванията не са резултат от побой, а от падане. Приземила се е почти по гръб, с достатъчно силен удар да раздроби лакътя и кракът ѝ да се извие така, че костта да се счупи. Паднала е на твърда, неравна повърхност, бих казал, съдейки по вида на нараняванията. Стърчащи парчета бетон, скали, нещо от този род. — Погледна към Ив. — Къде каза, че е намерена?

— В дома си...

Ив отново извика изображението на екрана и видя как Морис се намръщи.

— Гладка повърхност. Не е пострадала така от падане на този под.

— Възможно ли е да е била вдигната и преместена тук?

Той поклати глава.

— Не виждам как би оцеляла при местене. Виж тази локва кръв. Със сигурност е щяла да кърви по-обилно от мястото на удара. Пренасяне би означавало още кръвозагуба. Не, струва ми се невъзможно.

Отпи от кутията, отново се намръщи.

— Смуцаващо е. Чувствам, че те разочаровах. Дай да прегледам отново снимките от скенера и информацията.

— Не, не си ме разочаровал. Заключениеята ти съвпадат с моите предположения.

— Така ли? — Морис отмести очи от екрана и отпи още една глътка, когато погледна Ив. — Ще ми обясниш ли как тази двайсет и девет годишна жена е успяла да падне върху гладка повърхност и да получи наранявания, които могат да бъдат резултат от падане от най-малко седем метра височина върху неравност със стърчащи ръбове?

— Разбира се. Веднага щом намеря някого, който да го обясни на мен.

— Е, обичам мистериите. Все пак се надявам да оживее, за да ти каже сама. Рядко се случва ти и аз да се консултираме за някого, който все още има пулс. Кажи ми нещо повече за нея.

— Тя е един от партньорите на последната жертва.

— Аха, обезглавеният. — Той посочи към екрана. — Това сигурно също е холографска зала.

— Да. Нейната. В апартамента ѝ, който има система за сигурност. Доказателствата от местопрестъплението сочат, че е играла на същата игра, но с друг сценарий.

— Съвпаденията често са предимство. Има ли обгаряния вътре в раните?

— Все още не знам.

— Дай пак да погледна снимките от скенера, увеличени. Ако получим достатъчно ясна картина, може да ги видя. Преди не ги търсех.

— Заповядай. Някога е трябвало да правиш всичко на компютъра на ръка, нали? Само с пръсти на клавиатура. Без гласови команди, без смартскрийн.

— Когато бях студент по медицина, правехме почти всичко на клавиатура и едва бяхме започнали да използваме рутинно скенери за длан за диагностика. Холограмите все още се смятаха за недостатъчно надеждни и твърде скъпи за обучение или диагностика. Помня, че като малък... О, погледни тук. Виждаш ли това?

Тя се приближи към екрана.

— Какво би трябвало да видя?

— По фрактурата на крака... Сенките? Всъщност са само точици. Толкова малки, леки, но ги има.

— Обгаряния.

— Бих казал, от пет до десет. Да, виждат се навсякъде по нея. Всяко място на удар, всяка рана; трудно е да се различат, защото е толкова тежко увредена. Тези тук... Да, тук, в раната на рамото, личат по-ясно.

— Където я е порязал.

— Съгласен съм, че е напълно възможно да е рана от нож. Или от меч, както при предишната ти жертва. Бих искал да видя всичко това от плът и кръв, така да се каже, да направя измервания и анализ, но на

снимка изглежда от остро хладно оръжие. А обгарянията... Тези миниатюрни вътрешни опърляния. Страшно интересно.

— Тя също трябва да е била въоръжена. Но не е знаела.

— Извинявай, какво не е знаела?

Ив сви рамене, докато се взираше в снимката.

— Просто откачена теория, по която работя.

Вратата се отвори.

— Далас. О, здрасти, Морис. Май си подранил — каза Пийбоди.

— Жертвата излиза от операционната. Лекарят ще дойде след малко да ни обясни положението.

— Трябва да приключа тук и тръгвам.

— Искам да чуя теорията ти, откачена или не — настоя Морис, щом вратата се затвори. — Когато си готова да я споделиш.

— Трябва да я обсъдя с друг експерт. Ти ме накара да мисля, че не е чак толкова откачена.

— Винаги се радвам да помогна. — Той погледна към екрана, преди Ив да го изключи. — Дано нямам удоволствието да се срещна с нея.

— Човешкото тяло остава почти непроменено, нали? Технологиите се променят, науката напредва. Но тази жена, изглежда, е корава и това ѝ помага. Сега зависи от технологиите и науката да я спасят.

— Не само тялото, а и духът. Технологиите и науката не са запалили свещ на човешкия дух. Ако нейният е достатъчно силен, може би ще остане жива...

20.

Партньорите крачиха с мрачни лица в двата края на стаята. Ако съдеше само по това, което вижда, Ив би заключила, че и двамата са крайно изтощени и се държат за последните тънки нишки на отчаяна надежда и вяра.

— Трябва да поседнете — каза Ив. Искаше да седнат един до друг, за да наблюдава и преценява лицата, ръцете, жестовете им. — Седнете — повтори тя достатъчно строго, за да прозвучи като заповед. — Скоро ще разговаряме с лекарския екип. Междувременно трябва да знаете, че имаме известен напредък в разследването, но не мога да ви кажа нищо конкретно. Ала исках да ви съобщя добри новини.

— Точно сега разследването не ме интересува. — Бени седна, с поглед, вперен във вратата. — Не мога да мисля за това. Мисля само за Сил.

— Искаме да останем съсредоточени върху нея. За да... Знаем, че звучи наивно, но да ѝ изпращаме енергия. — Вар сви рамене. — Струва ми се, че е нещо, което можем да направим.

— Мисля, че си прав — разбиращо се усмихна Пийбоди. — Вярвам в такива неща.

— Фрийейджърка — каза Ив с тон на леко, но напълно съзнателно пренебрежение. Отмести се да стори път на жена с хирургическа престилка, която влезе.

Беше дребничка, но широкоплещеста. Гарвановочерните ѝ коси бяха подстригани като на римски император. Дръпнатите ѝ очи огледаха непознатите лица в стаята и се спряха на Ив.

— Вие ли сте главният разследващ?

— Да, аз съм лейтенант Далас.

— Доктор Пруит.

— Моля ви. — Вар протегна ръка, но отново я отпусна. — Добре ли е? Добре ли е Сил?

Когато Ив кимна, доктор Пруит седна срещу двамата мъже.

— Излезе от операционната. От семейството ли сте?

— Да — каза Бени, преди Вар да проговори. — Ние сме семейството ѝ.

— Нараняванията са много тежки.

— Но сте я стабилизирали — настоя Бени.

— Свикахме екип от специалисти и извършихме няколко операции. Получила е масивна травма на главата, която изискваше незабавна хирургическа намеса.

Ив изслуша обясненията на Пруит за уврежданията, извършените операции и прогнозите, наблюдавайки лицата. Но вече го бе доловила. Онзи кратък проблясък.

— Не разбирам за какво говорите. — Бени погледна Вар. — Ти разбираш ли? Какво означава това?

— Сил е в кома — обясни Пруит. — Не е неочаквано и може да даде време на тялото ѝ да се възстанови.

— Или изобщо да не се събуди — мрачно добави Вар. — Това искате да кажете.

— Да. Направихме за нея всичко, което можем на този етап, но ще я следим много внимателно. Преживя операцията и това може да ви вдъхне надежда. Но трябва да бъдете подготвени. Остава в критично състояние и ако излезе от комата, съществува опасност от мозъчни увреждания.

— Господи! О, господи...

— Не мисли за това. — Вар стисна ръката на Бени. — Все още.

— Ако желаете, разговаряйте и с другите хирурзи, които я оперираха. Мога да ви кажа най-основното. Вътрешните наранявания също са тежки. Единият бъбрек е засегнат толкова, че не може да бъде спасен. Присадихме ѝ жлъчка и ако се събуди и реши, можем да ѝ присадим и бъбрек. Ще се нуждае от още една операция на крака. Нямахме начин да възстановим и него, без да изложим живота ѝ на опасност.

Вар плахо си пое дъх.

— Нима искате да ни кажете, че няма надежда?

— Винаги има. Щом бъде настанена в интензивното отделение, ще можете да я видите. За съвсем кратко. Имате уверенията ми, че ще продължим да правим за нея каквото можем. Ще получи най-добрите грижи. — Пруит стана. — Ако имате още въпроси, някой да ми звънне.

Можете да разпитате и другите хирурзи. Някой ще дойде да ви заведе при нея, когато е готова.

Ив излезе след Пруит.

— Кажете ми какви са шансовете ѝ. Честно.

— Петдесет на петдесет е твърде щедро, но когато я вкараха в операционната, ѝ давах далеч по-малко. Има силно тяло. Млада е, здрава. Бяхте изпратили полицаи в операционната.

— Точно така, а в стаята ѝ денонощно ще стои наш човек. Не само пред вратата, а и вътре. Вие правите всичко възможно да оцелее. Аз — също.

— Тревожите се за безопасността ѝ, да не я нападнат отново?

— Няма да се тревожа, докато в стаята има полицаи.

— Имате право. Ако преживее следващите двайсет и четири часа, ще мога да кажа петдесет на петдесет с по-голяма сигурност. Засега всяка минута е критична.

— Трябва да бъда уведомена при всяка промяна в състоянието ѝ, каквато и да е.

— Ще се погрижа в интензивното да получат инструкции.

— Искам да я погледна, преди онези двамата да влязат при нея.

— Добре, качете се горе, ще съобщя, че идвате.

Ив тръгна нагоре, забелязвайки охраната, действията на персонала, проверките на самоличност. Добре се справят, заключи тя, но винаги имаше начини да се заобиколят.

Показа значката си на администратора и остана доволна, когато той се вгледа в нея внимателно, преди да я пусне.

Както в „Ю-Плей“, стените бяха от стъкло. Никакво право на лично пространство за пациентите, заключи Ив. Това не би се харесало на Сил, но самата тя бе доволна. Във всяка стая всеки пациент се наблюдаваше с камери и уреди. Съмняваше се, че някой от персонала обръща голямо внимание на екраните за стаите, но предполагаше, че биха скочили, ако някой от мониторите даде сигнал за промяна в състоянието на пациента.

Все пак се зарадва да види униформения, седнал на стола до вратата. Той стана, когато я видя да влиза.

— Пет минути почивка — каза Ив.

— Добре, лейтенант.

Ив застана до леглото. Краката бяха обездвижени, ръката, забеляза тя, беше с шини и метални обръчи, които напомняха за андроид в процес на сглобяване. По крайниците между шините се виждаха рани, синини и шевове. Тръбички, виещи се като змии, свързваха Сил към уреди, които бръмчаха и пиукаха в бавен стабилен ритъм. Синините около очите ѝ се открояваха на фона на бледата кожа и мрежестите превръзки.

Бяха обръснали главата ѝ, забеляза Ив, и я бяха наместили върху мека възглавница, която щеше да облекчава напрежението. Онази буйна коса, помисли си тя. Загубата ѝ щеше да бъде също толкова голям шок, колкото стъклените стени и камерите.

Ако се събуди.

— И аз съм изглеждала доста зле няколко пъти, но трябва да призная, че не съм била чак в такова ужасно състояние. Да се върнеш към живота, след като едва са те закърпили, сигурно ще бъде адски трудно. Ще видим колко си силна.

Застана отстрани до леглото, наведе се.

— Не смей да се предаваш, мамка му! Знам кой ти причини това. Знам кой уби Барт. Ще го разкрия и ще спечеля играта. После ще си плати. Помни думите ми и не мисли да се предаваш. Ще го разбием, ти — като оживееш, аз — като го разоблича. — Изправи се. — Никога не ти е бил приятел. Помни и това.

Остана на пост, докато полицаят се върна.

А когато партньорите влязоха да видят Сил, остана още малко, гледайки ги на монитора.

— Мислиш ли, че ще оживее? — попита Пийбоди, когато Ив седна зад волана.

— Не е от хората, които се предават лесно. Това е в нейна полза. Запази конферентна зала и уговори съвещание с електронния отдел. Трийсет минути. Не, дай ми един час.

Ив използва линка на таблото, докато Пийбоди уреждаше подробностите.

— Лейтенант... — започна Рурк.

— Излезе от операционната, засега се държи.

— Радвам се да го чуя. Разговаря ли с хирурга?

— Да. Правят каквото могат. Сега и ние ще направим каквото можем. Ще дойдеш ли в офиса ми след двацет минути?

— Да, ще бъде там.

— И бъди съсредоточен.

Той леко се усмихна.

— Винаги съм такъв.

— Ще е нужно.

— Уговорено е — каза Пийбоди. — Конферентна зала Б. Има ли нещо ново? — Повдигна пръст срещу Ив.

— Всичко, което имам, е обезглавен мъж, жена в критично състояние с наранявания, получени при падане отвисоко, открита на пода в холографската си зала. Никакви оръжия, никакви следи или проникване през охранителната система, засечено от асовете на електронния отдел. Логиката е безсилна.

— Оръжията са били отнесени, убиецът е избягал. Жертвите са го познавали и са му имали доверие. Той има компютърни способности, които досега успяват да заблудят електронния ни отдел. Но ще открият пропуски.

— Ако има такива. Допуснал е грешка със Сил. Тя не е трябвало да падне.

— Да падне къде?

— Това е въпрос, на който никога няма да получим пълен отговор, освен ако тя се събуди и ни каже. Междувременно ще поразсъждаваме нестандартно. По дяволите, да изгорим проклетите рамки. — Ив влезе в подземния паркинг на Централата. — Подреди всичко, с което разполагаме, включително снимките от скенера и информацията от болницата.

— Добре, но...

— По-малко приказки, повече действие.

Бързо се придвижи до офиса си и започна подготовката за съвещанието. Намръщи се срещу монитора и съжали, че не притежава по-добри компютърни умения. Искаше ѝ се да изгради поне скелета, преди да дойде Рурк.

— Добре, копеле, да опитаме това.

Седна и използвайки медицинската информация, започна да изгражда възстановка.

Относително доволна, кимна към екрана, когато Рурк влезе.

— Добрата новина ли искаш или лошата? — попита той.

— Кажи ми лошата. Искам да завърша с нещо положително.

— Сканирахме, преровихме, разглобихме и събрахме отново охранителната система на Сил и използвахме всеки тест, идея и метод, познат на човечеството и машините, за да прегледаме отново тази на Барт. Не откриваме никаква аномалия. Бих заложил и своята репутация, и твоята, че никой не е прониквал в апартаментите, след като жертвите са задействали системите.

— Добре.

Гняв помрачи красивото му лице.

— Е, безкрайно се радвам, че си толкова доволна, че изхабихме безброй мозъчни клетки напразно.

— Факт е, че никой не е влизал на местопрестъплението след жертвата. Добре. Каква е другата новина?

— Напредваме с диска от холографската зала на Барт. С много мъка, наночип по наночип, но все пак отбелязваме известен напредък.

— Още по-добре.

— Как можеш да бъдеш толкова весела?

Той отиде до печката, програмира кафе.

— Знам кой го е направил и имам предположение как.

— Добре, да започнем с „кой“.

— Вар.

— Е, вероятността би трябвало да бъде петдесет на петдесет, но щом ти го казваш, значи е по-голяма.

— Хубаво е да знаеш, че е толкова лесно да ти повярват.

Той махна с ръка.

— Няма да го заявиш така дръзко, без да си абсолютно сигурна. Значи е Вар. Защо?

— Той е новият партньор. Другите трима са приятели от детство. Включва се в играта по-късно... Трябва да настигне останалите. Обзалагам се, че му е било адски неприятно да бъде крачка зад тях. Но се свързва с вече сплотената група едва в колежа. Преди това, ако прегледаш биографията му, винаги е бил първенец, далеч пред другите, по електроника, математика, точни науки, компютри, теория... Никой не е можел да му съперничи.

— Свикнал е да бъде звездата, шампионът, както се казва.

Ив кимна:

— Да, точно така. После, в колежа, се събира с другите трима. Не само са добри колкото него, но Барт е по-добър. И е популярен,

поне в средите на компютърните манияци. „Върховен магьосник на геймърския клуб“. Откъде измислят подобни титли? Асистент на преподавателите по два предмета, отговорник в общежитието. Много делово момче, весело. Гениален, способен и харесван.

Рурк седна на стола за посетители с кафето си.

— И според теб това е мотивът?

— Оттук тръгва. Към кого се обърна ти, когато реши да привлечеш групата да работят за теб?

— Към Барт. Да. Де факто той беше лидерът още тогава.

— А той ти е отказал. Искал е да изгради своя компания с изцяло своя концепция, според всички показания. Равноправно партньорство — да, но Барт е бил идеологът, публичното лице.

— Вярно, но може да се каже, че Сил и Бени са се състезавали с него още по-отдавна. Бени например винаги е оставал в сянка.

— Да, замислих се за това за момент в апартамента му, по време на претърсването, заради андроида. Връзката с Тъмния рицар.

Рурк остави кафето си, очевидно озадачен.

— Какво общо има тук Батман?

— Откъде знаеш това? — смая се Ив. — Защо, когато кажа Тъмния рицар, веднага се сещаш за Батман? Как може да знаеш такива неща?

— Въпросът е как може ти да не знаеш. Батман е част от популярната култура от повече от век.

— Няма значение. Просто е странно. Мога... — Тя присви очи. — Кой уби шестнайсет мъжки проститутки на възраст между осемнадесет и двадесет и три в разстояние на три години и даде останките им за храна на зверовете си, печелили награди?

— Господи! Нямам представа — ужаси се Рурк. Сетне се засмя. — С радост мога да заявя, че нямам представа.

— Джей Флик Хенсън, 2012-2015-а — самодоволно заяви тя. — И ти не знаеш всичко.

— А твоята област на познания може да те потресе.

— Все пак е ценна. Както и да е, Бени си пада по Сил, което може да е било мотив за Барт, въпреки че вероятността между двамата да е имало креватни взаимоотношения е нулева. А и Бени е доволен от мястото си в компанията. Обича да прави проучвания. Апартаментът на Сил беше в безпорядък... Нещо като организиран хаос. На Бени е

уютен и си има Монго и Алфред за компания, когато изпитва нужда. Може би това е здравословно по някакъв странен начин.

— Монго ли?

— Това е папагал. Говорещ. Голям бърбивец, бих казала. Не попита кой е Алфред.

— Щом Бени е Тъмният рицар, значи Алфред е икономът.

Ив можа само да въздъхне.

— Добре. В жилището на Бени имаше признаци на униние и простота... — реши тя. — Апартаментът на Вар беше чист. Сякаш е очаквал посещение. Знаел е, че ще трябва да направим обиск, и е бил подготвен. Зарежда добро вино, хубава храна, харчи повече за дрехи и мебели. Той е отворил вратата на ченгетата у Сил.

— Ако Бени е останал сам при нея, би могъл да я довърши. Просто да я задуши. Не е било нужно много време.

— Влязъл е пръв и е останал до нея. Вар не е могъл да направи нищо. Очаквал е да я намерят мъртва. За него е шок, когато Бени напипва пулс, но започва да мисли в движение... И му остава само да се надява, да вярва, че тя няма да преживее операцията. Изненада се и се ядоса, когато разбра, че е оживяла. Издаде се само за секунда. Добър актьор е, както повечето социопати. А и е успявал да играе ролята си с години.

— Вярваш, че постоянно е играл ролята на приятел и партньор?

— Може дори да е ставал такъв наистина от време на време. Бизнесът е успешен, той печели добри пари, с потенциал за повече. Това го е движело и му е давало търсения повод. И особено фактът, че Барт е бил по-напред от него. Вече се опитва да заеме лидерска позиция в „Ю-Плей“. Отстраняването на Сил просто я затвърждава. Бени не иска да командва парада. Исква да продължава да върши работата си, така че той не е пречка, а актив. Сил може да ръководи и Бени е щял да застане до нея. Отстранява я — и теренът е чист.

— Добре, да кажем, че ме убеди, че си права. Съгласен съм, че лесно би могъл да се промъкне у Барт, но със Сил е по-сложно, щом Бени твърди, че е изчакал, докато я е видял да влиза, а Вар е продължил към дома си. Предполагам, че може да е обиколил отнякъде, да е влязъл от друг вход и да я е настигнал, преди да влезе в апартамента си, но...

— Не е бил нито в единия, нито в другия апартамент, не и по време на убийството или нападението.

— Тогава как е успял? С дистанционно?

— В известен смисъл. Задействай пъргавия си ум, както правиш винаги... Холограмата го е направила.

— Ив, дори при дефект, какъвто не сме намерили, системата не може да обезглави човек.

— Не системата. Холограмата. Барт се е биел срещу Черния рицар и Черният рицар е победил. Отсякъл е главата му, а в сценария, по който е играела Сил, я е блъснал да падне.

Рурк отпи още една глътка кафе.

— Почакай да те разбере. Твърдиш, че холографско изображение, което представлява съчетание от светлини и сенки, е извършило предумишлено убийство...

— Не е само светлини и сенки. Невро- и нанотехнологиите напредват и изображенията, получавани чрез холопрограми, действат и реагират според програмата. Появяват се триизмерно, изглеждат като от плът и кръв. Сетивата на играча са ангажирани и участват.

— Това е илюзия.

— Добре. Но реалистична. И според някои, има възможност сетивните въздействия да бъдат засилени още, а лъчите да станат мощни и в съчетание със сложната виртуална реалност...

— Резултатът е прегряване и срив на системата — довърши той. — Просто не може да се създаде материален обект с холограма, а само визуално копие.

— Не сте си го поставили за цел. Но ако намериш начин да се справиш с опасността от срив на системата и да усилиш тези лъчи, да канализираш увеличението, може да успееш и да направиш потока им по-мощен. Ток, който да се превърне не в материя, а в електронно копие на тази материя. Нещо като лазер.

— Това е... — Рурк остави чашата си, стана и се облегна на бюрото й. — Интересно.

— Пробожданията, които усещаш в играта. Свързани са с илюзия за контакт, както при битката с Черния рицар. Но ако намериш начин да засилиш тези сетивни въздействия, да направиш силен отскок от трамплина на технологиите, мечът ще може наистина, осезаемо, да разрязва, пробожда и разсича. Или токът — под формата на холограма,

програмирана за това. В случая на Сил, чрез тези токове... или както и да се наричат, са били възпроизведени удари, които са нанесли същите поражения като предметите, чиито копия представляват.

Рурк не каза нищо, гледаше я като онемял. Ив се раздвижи.

— Слушай, лазерните скалпели режат, лазерните бластери стрелят. Защо да не може светлинен образ, най-общо казано, да бъде манипулиран да разрязва и смазва?

— Температурата би се вдигнала толкова, че буквално би стопила системата. Но...

— Как така гениите от твоя отдел за проучвания и разработки все още не са измислили начин да се справят с това?

— О, правим опити от известно време. Но факт е, че в практически план идеята е непродаваема. Не можеш да произвеждаш игри, при които играчите се избиват и осакатяват. Би довело само до затваряне на компанията и съдебни дела.

Очите ѝ се присвиха.

— Тогава защо си им възложил да опитват?

Рурк леко се усмихна.

— Човек не знае какво може да открие случайно, докато работи върху нещо друго, нали? А и при определени обстоятелства такова приложение би привлякло интереса на военните. Във всеки случай, не е един от приоритетите ни. Досега не беше — поправи се той. — Това би обяснило...

— Много неща. Изключих всяка друга възможност. Остана единствено тази. Когато всичко друго е елиминирано, това, което остава, трябва да е истината.

— Да — промърмори Рурк. — Сигурно си права. Няма нищо за тази технология в който и да е регистър или компютър на „Ю-Плей“ или на личната техника на партньорите. Сигурно онова тайно място, което търсиш, съществува. Той има нужда от него.

— И там ще налага стръвта. Със сигурност. Ще го намерим и мисля, че ще открием нещо повече от игра. — Ив погледна часовника си. — Мамка му, закъснявам, загубих много време да ти обяснявам. Искам да програмираш възстановка на двата инцидента, като използваш тази теория, за да мога да я изложа на съвещанието.

— Е, добре. Няма проблем. Мога да направя този отскок от трамплина на технологиите през следващите десет минути и да обер

овациите.

— Разбирам сарказма ти. Слушай, вече започнах възстановката, само трябва да се доизглади.

— Не е като да доразвиеш капачката на бутилка, след като вече е разхлабена.

— Трудно ли ти се струва? — Ив наклони глава. — Добре, тогава ще повикам Макнаб.

— Това беше подло. Тук ли?

— Да, само трябва да...

— Изчезвай. — Той седна, погледна намръщеното ѝ лице. — Веднага.

— Добре. Но не си играй цяла вечност. Стига ми да е достатъчно ясна за...

— Разкарай задника си оттук.

— Излишно е да се нервираш — промърмори тя и рязко затвори вратата след себе си.

Беше забравила да си вземе кафе, преди да бъде изритана от собствения си офис, и се озъби срещу автомата. Машините и технологиите, не най-добрите ѝ приятели през повечето време, сега бяха единствените. И тя се замисли върху възможностите.

— Здравсти, Далас. — Макнаб дойде при нея с игривата си походка. — Страхотни умове. — Въведе кода си, избра газирана напитка с мандарина и манго.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Взemi ми едно пепси.

— Няма проблем.

— Някакво движение на скенера?

— Все още не. Донесохме портативна техника, за да хвърлям по едно око, докато се съвещаваме. Ако някой се опита да проникне, ще го засека. Заповядай. — Подхвърли ѝ кутията. — Пийбоди казва, че Сил Алън се държи засега. Дано се оправи, но честно казано, не ми се иска да скочи и да каже: „Хей, полковник Мъстард го направи — в библиотеката със свещника“, и да стане прекалено лесно, след като изхабихме толкова много време.

— Кой е полковник Мъстард, по дяволите?

— От онази игра, сигурно я знаеш. „Улики“. Трябва да поиграеш на нея. Ще биеш всички.

— Писна ми от игри, в които хората се бият. — Ив замислено се вгледа в него, докато отваряше кутията. Беше млад и най-страстният геймър сред познатите й. Освен това, насилието бе неизменна част от живота на едно ченге. — Би ли искал да играеш на игра, където залогът е реален?

— Искаш да кажеш, където мога да спечеля куп истински долари? О, да, мамка му!

— Не точно, но да кажем, че има голяма парична награда. — Защото, ако това нещо добиеше популярност, все някой щеше да намери начин да го превърне в хазарт. — Но за да я спечелиш или дори да се доближиш до нея, трябва да се изправиш срещу противници с истински оръжия. Истинска кръв, истинска болка... И опасност от фатален край.

— Значи рискувам да ме пребият, осакатят или очистят заради някакви пари или слава? Това е работата ми. — Макнаб се усмихна, сви рамене. — За какво ми е да го търся в някаква игра? Игрите са бягство от реалния живот от време на време.

— Да. Не си толкова глупав, колкото изглеждаш.

— Благодаря. — Той повдигна газираното си, когато тя се отдалечи, после щракна с пръсти и се загледа след нея.

Ив влезе в конферентната зала и кимна одобрително, когато видя колко старателно Пийбоди е подредила всичко. Посочи към екран с няколко компонента.

— Това ли е мониторът за файловете примамки?

— Да. Ако някой се опита да проникне, да получи достъп до докладите по случая, да ги копира или зарази с вирус, електронният отдел ще го засече. Наглеждам го за минута, докато Макнаб отскочи да си вземе нещо за пиене. Другите идват.

— Рурк може да закъснее. Работи върху нещо за мен.

— И аз не бих имала нищо против да поработи за мен.

— Моля?

— А? Просто говорех на себе си — изчурулика Пийбоди. — Знаеш как е.

Ив се приближи и я перна по тила.

— Ох... — престорено извика Пийбоди.

— Извинявай, просто неволен рефлекс. Знаеш как е. Откачи портретната снимка на Вар от таблото, където бе наред с другите, и я

сложи точно в центъра.

— Той ли е?

— Той е.

— Добре. Току-що спечелих бас със себе си за петдесет долара.

— Първо, как можеш да спечелиш бас със себе си?

— Обзаложих се за петдесетачка, че е Вар. Печеля, така че ще пусна петдесет долара в касичката си за инвестиции. Когато събера прилична сума там, ще помоля Рурк да я инвестира от мое име.

— А ако беше загубила?

— Пак щях да ги пусна в касичката, но нямаше да изпитам удоволствието, че съм спечелила.

— Добре. Защо се обзаложи за... срещу... няма значение. Защо Вар?

— Поради две причини. Апартаментът му беше идеален и двата пъти, когато влезе наш екип. Е, много хора са манияци на тема ред и чистота, но не познавам друг сериозен геймър, който да няма разпилени дискове тук-там или трохи някъде, където е хапнал, докато играе. А каза, че е играл в нощта, когато Сил е била нападната. Може би просто не ми се искаше да е Бени, защото истински я обича, и ако се бях излъгала, щях да се депресирам. Кой би искал да изпадне в депресия?

— Поетите — реши Ив. — Те като че ли искат.

— Е, добре, друг, освен тях. Плюс това, Бени прави впечатление по-скоро на верен последовател. Нужна е самоинициатива, за да извършиш нещо подобно. Така че ако изборът е между двамата, залагам на Вар.

— Трябва ми кърпичка. Ще се просълзя от гордост.

Ив вдигна поглед, когато влезе екипът от електронния отдел.

— Добре. Да започваме. Рурк работи върху нещо, което му възложих, така че не го чакайте. Вече го осведомих.

Извика първите изображения на стенния екран, докато екипът се настаняваше.

— Жертва номер едно — Барт Минък, обезглавен по време на игра на „Фантастикъл“ в холографската зала със система за сигурност в апартамента си, също охраняван. Дотук не сме открили нищо, което да говори за влизане на друго лице, канено или неканено.

— Няма нищо за откриване — заяви Фийни. — Трябва да заключим, че убиецът е влязъл заедно с него и е направил някаква шашма с андроида. Ще я претършуваме отново.

— Може би няма смисъл — отсече Ив, преди да довърши излагането на основните факти. — Жертвата е играла самостоятелно малко повече от трийсет минути, започвайки от четвърто ниво. Заключихме, че играта е била K2BK, която по пътя на елиминирането се оказа „Узурпаторът“. Ще се върнем на подробностите от този сценарий. Жертва номер две — продължи тя, — Сила Алън, нападната и смъртоносно ранена, докато е играла на същата игра в холографската си зала, при изключена охранителна система на стаята и включена на апартамента. Няма признаци за влизане на друго лице, със или без покана, до идването на партньорите ѝ — Леман и Хойт, тази сутрин, когато са я открили на пода в холографската зала. При разпит партньорите ѝ заявиха, че предпочитаният ѝ сценарий е Яйцето на дракона, търсене на съкровище. Ще разгледаме подробностите накратко.

Погледна часовника си. Крайно време бе Рурк да приключи.

— Втората жертва е започнала от първо ниво и е играла малко повече от два часа. Установихме, че е стигнала почти до края на трето ниво. Според експертно медицинско заключение, основано на нараняванията ѝ и снимките от скенер, тези наранявания са получени при падане от около седем метра височина върху твърда, грапава и неравна повърхност.

— Невъзможно — възрази Фийни. Вяло взе купчината листове, която Макнаб му подаде. — Не пасва с отрязъка от време, влизането и физическите улики на местопрестъплението. Нападението е станало в холографската зала.

— Съгласна съм. — Ив застана встрани от стенния екран, за да не пречи на никого от екипа да вижда кадрите от местопрестъплението. — Тогава как тази жена може да е получила описаните наранявания при падане върху гладкия, равен под на холографската си зала? Как може някой да е обезглавил партньора ѝ, когато всички улики сочат, че е бил сам? Единственото логично обяснение е, че Барт е бил убит, а Сил — нападната от противника си в играта.

— Щом са били сами, Далас, значи не са имали противник.

Ив отмести поглед към Фийни.

— Имали са. Всеки от тях е трябвало да победи или надхитри някого, за да премине на следващото ниво. За Барт е бил Черният рицар, за Сил — другият търсач на съкровища.

— Твърдиш, че някаква холограма е изскочила от играта и е отрязала главата на жертвата? — зяпна от изненада Фийни. — Преуморила си се, малката.

— Твърдя, че убиецът е използвал играта — поправи го Ив. — Твърдя, че е използвал нова технология, която е част от програмата, като оръжие. Засилени магнитни вълни, помощни светлинни лъчи и сетивни въздействия, пренасочване на лазерни ъгли и светлина, пресъздаване на програмираните образи от електрони и светлинни източници — като копие на материя.

Календър наклони глава.

— Ала това е смахнато. Адски смахнато...

21.

— Това са научнофантастични глупости.

— Фантастични, докато науката ги постигне. — Ив изглежда спокойно изумените им физиономии. — Фийни, ти работиш с наука всеки ден. Върни се към ранните си години и ги сравни със сегашните. Това не е моята област и може би за мен е по-лесно да приема, че е възможно. Нищо друго не се връзва. А тази версия? Предвид доказателствата, времевите отрязъци, характерите и областите на интерес? Пасва адски добре, мамка му.

— Винаги се ширят разни фантасмагории в незаконните сайтове — отбеляза Макнаб. Очите му засияха при мисълта за неподозираните възможности... Нещо, което Ив би нарекла „геймърски блясък“. — Щури теории и приложения.

— Говори се и за срещи с Бигфут и малки зелени човечета — възрази Фийни, но начинът, по който смръщи вежди, издаде, че размишлява.

— И двете жертви са получили леки обгаряния отвътре, на местата на раните. От няколко дни издирваме някакъв електрически меч. Мисля, че не сме били далеч от истината. Но той съществува само в програмата. Вярвам, че Левар Хойт е убил единия от партньорите си и се е опитал да убие друг чрез тази програма. Да се спрем на него за минута.

Премина към по-малко неудобна тема и очерта доводите и заключенията си за заподозрения.

— Той се вписва добре в ролята — съгласи се Фийни. — Имаш цял куп косвени доказателства. Но да речем, че приема тази твоя теория, как ще я обосновем?

— Той ще ми каже. Сам ще поиска да ми каже. — Тя замълча, когато Рурк влезе. — Готов ли си?

— Груби са, защото разполагах с ограничено време, а и компютърът ти не е последна дума на техниката...

— Зареди ги. Покажи ги на втори екран. Това, което ще видим, са възстановки на престъпленията, изградени с използване на информацията, която имаме, образи, медицински заключения и прилагане на теорията. Времето, през което е вървяла програмата, е долу вдясно. И за двамата сме използвали модела на игра на жертвите от записите им.

Ив изчака, докато Рурк нагласи програмата, зареди възстановките.

— Барт Минък влиза в апартамента си — продължи тя, докато компютърните изображения се движеха на екрана. — Разменя няколко реплики с андроида. Изпива газираното, което тя му налива, нарежда ѝ да се изключи за през нощта. Остава чашата на масата, качва се на третия етаж и влиза в холографската зала, включва охранителната система.

Ив проследи играта, поглеждайки изминалото време. „Пасва“, отново си помисли тя. Образът премина през стъпките, предварително изградените модели. Може би този път бе направил нещо различно, но нямаше значение. Все пак накрая се бе озовал срещу Черния рицар.

Мечовете се кръстосваха, конете се изправяха на задни крака, надигаше се дим. После острието на Черния рицар поряза рамото на Барт и последва фаталният замах.

— Забележете позициите, ръста, обсега на Барт и холограмата, удара, довел до точното положение, в което е била открита жертвата, според доклада от местопрестъплението. За втората жертва ще преминем директно на трето ниво.

— Вложих доста време в първите две — промърмори Рурк.

— Оценявам това. И прокуратурата ще го оцени. Но сега да спестим време. Героинята ѝ издирва съкровище и преодолява препятствия, загадки, противници. Трябва да стигне до върха на възвишението, да получи достъп до пещерата, за да завърши нивото. Забележете, пътеката е кална.

Полетяха стрели. Образът на Сил се снишаваше, провираше се между тях, отново се надигаше. Най-сетне застана лице в лице с противника си.

— Времевият отрязък, предвид средното ѝ темпо и движения, сочи, че се е срещнала с холографския образ тук, на калната пътека,

водеща нагоре по възвишението до пещерата, а високият ръб над реката е отдысно. Ето тук! Пауза.

Образите застинаха, когато ножът разряза ръката на Сил.

— Опомнила се е след това нараняване, което Морис заявява, че е причинено с гладък остър предмет. Нож или меч. Възпроизвеждане. Шокирана е, ранена и загубва равновесие на хлъзгавата пътека, пада, преди противникът ѝ да я прободне смъртоносно. Или той я блъска силно. При удара в скалите долу тя изпада в безсъзнание. Играта свършва. Щом загубва съзнание, програмата престава да засича реакции от нея — и това е краят.

Ив се обърна с гръб към екрана.

— В това време кучият син, който е режисирал всичко това, си седи у дома, изпънал крака, и се забавлява, създава си алиби и може би репетира ролята на шокиран и скърбящ приятел. Елиминира двама от партньорите си... Две пречки по пътя си, без да изцапа ръцете си с кръв.

Фийни се почеса по брадичката.

— Ще ти дам точните часове и няма да споря с Морис, ако твърди, че момичето е паднало. Но ако онова копеле е измислило начин да манипулира холограма до такава степен, определено бих искал да надникна в главата му. От такава горещина системата със сигурност ще изпуши.

— Може би не от първия път — намеси се Рурк. — Може да е намерил начин за предпазване. Не мисля, че стандартна система би издържала няколко игри.

— Една му е била достатъчна — изтъкна Ив.

— Това е големият проблем с диска, онзи, който се опитвам да възстановя. — Макнаб се премести до Календър. — Високата интензивност на фокусирана светлина, концентрацията на наночастици.

— Опаковай това в три-джи, за да предпазиш системата от скапване.

— Бих използвал блутон.

— После добави UPH.

— Не и ако си използвал филтър за вълни — присъедини се Фийни и Ив се обърна към таблото си, докато екипът от компютърни гении спореше и теоретизираше.

Пийбоди застана до нея.

— Владея езика им донякъде, но не разбирам и дума от това, което говорят в момента. Мисля, че ще се върна на първия коментар на Календър. Адски смахнато.

— Това е наука. Хората използват научните постижения за убиване, откакто някакъв пещерен човек е подпалил косата на друг с огън.

Отново се обърна, загледа се в смазаното тяло на Сил на пода в холографската зала.

— Замисълът е същият, но методите стават все по-усъвършенствани. Той е студено, егоистично копеле. Използвал е приятелството, партньорството, доверието и привързаността, изградени с години, за да убие човек, който никога не би му причинил вреда. Прати друг приятел в болницата и накара трети да страда, да гледа борбата ѝ за живот. И изпитва удоволствие във всяка минута от това. Всяка минута, през която е център на вниманието ни, абсолютно уверен в способността си да ни надхитри. С това ще го закопаем. Ще използваме неговата самовлюбеност, потребността му да побеждава.

Извърна глава, когато мониторът запиука.

— Макнаб!

Викът ѝ прекъсна разгорещен спор за силната или слабата светлина, в който Макнаб участваше.

— Лейтенант.

Ив размаха пръст срещу техниката. Той скочи, втурна се натам.

— Имаме проникване през външната защита. Проверява я.

— Проследи сигнала.

— Работя по въпроса. Има прикрития и пипала. Виждате ли това? Виждате ли?

Ив забеляза само някакви светлини и линии.

— Могат да играят и двама — промърмори Макнаб.

— Трима са. — Календър сложи слушалки и започна напрегнато да щрака с пръсти. — Отказа се.

— Да, предпазлив е. Ето, това е... Не, изплъзна се.

— Все пак ще го проверя. Може би пак ще клъвне.

— Опитай странично, Иън — предложи Рурк. — После надолу. Просто опипва почвата.

— Остави рибата да си поплува — предложи Фийни на Календър. — Не е... Ето, вижте, хвърли сянка. Действайте.

Ив обикаляше нетърпеливо, докато дващест минути екипът от компютърни гении проследяваше криволичещи линии и завъртулки, проблясъци и експлозии.

— Захапа следващия пласт — изтъкна Рурк. — Не бърза.

— Може би му се струва съмнително лесно... — изпъшка Фийни. — Ще го изплашим.

— Не ме интересува през колко пласта ще проникне. Каквото и да намери, ще бъде фалшиво. Искам местонахождението му.

Макнаб погледна напрегнато към Ив.

— Този е като добре смазана пружина, Далас. Напредва, после рязко отстъпва. Добър е, мръсникът.

— По-добър от теб?

— Не съм казал това. Уловихме ехо, засякохме пресечни точки, които издават, че е в Ню Йорк. Вероятно... Потвърждавам го — изрече той, вече раздражен.

Рурк сложи ръка на рамото на Макнаб.

— Едва ли ще искаш подробности, лейтенант. Но представи си, че си по петите на заподозрян, който може по всяко време да отскочи на десет преки или до Лондон, да намине към Украйна и накрая да се приземи точно зад теб. Ще трябва време, за да се хване проклетото копеле.

— Добре, добре. Колко време?

— Ако продължи с това темпо и успеем да проследим ехото, да екстраполираме пресечните точки, не би отнело повече от два часа. А може би три...

Ив едва не изруга. Вар можеше да кръстосва из кибер пространството колкото иска, но щом го бяха засекли на монитора, значи се намираше на едно-единствено място в реалността.

— Рурк, можеш ли да направиш тези проследявания от къщи? — попита тя.

— Да, мога.

— Нали не е проблем?

Фийни кимна съссредоточено.

— Втори монитор и друг източник може да помогне да хванем копелето.

— Добре тогава, ще работя от дома. На спокойствие. Трябва да представя резултата така, че Уитни да не ме смъмри, когато му докладвам утре. Можете да ми спестите доста главоболия, ако вие локализирате шибания убиец.

— Ако продължи с хакерската атака, ще го заловим. Да, в Ню Йорк е. Вижте тук. Да започнем да оголваме сектори.

— Аз оставам — каза Пийбоди. — Ще им нося напитки.

— Гответе се за акция тази вечер.

Ив отново огледа екипа. Всичко се свеждаше до доверие. Щом бяха казали, че ще го спипат, щяха да го направят.

— Може би трябва да отнеса това в офиса си — замислено каза тя, преди да излязат.

— Фийни е прав, че втори източник ще бъде ценен. Мога да направя повече у дома и имам по-добра техника. Освен това, искам да участвам, а тук само се пречкам на Иън.

— Добре. Настрой техниката у дома, а аз ще прекарам следващите час-два в опити да измисля доклад, заради който да не ме сметнат за луда.

— Успя да убедиш мен и останалите, че си с всички си. Използвай науката. Ще ти помогна — добави Рурк, когато тя изсумтя. — Ще смаем командира със задълбочените ти познания по висша холонетика.

— Вече имам главоболие.

Той докосна слепоочието ѝ с устни, когато влязоха в подземния паркинг.

— Хайде.

— По един или друг начин, утре убиецът ще бъде с мен в стая за разпити. На мой терен, на моя територия. Тогава ще видим кой кого... Мамка му! Възможно ли е да е толкова просто?

— Кое?

— Терен. Територия. — Мамка му!, помисли си тя отново и замълча за миг. — Трябваше по-рано да ми хрумне да потърся тайната бърлога с координатите на жилището му, тези на партньорите или склада. Той е внимателен и прецизен. Защо да рискува да бъде видян дори и от така наречените си приятели как влиза и излиза от друга сграда?

Рурк отключи вратите с код, отвори нейната и се облегна отвън.

— В неговата кооперация. Искал е техниката му да бъде наблизно, нали? Така е по-лесно да си осигури защита, да следи камерите на монитор, да я използва винаги, когато поиска.

— Не е в апартамента му. Там няма нищо. Но има други помещения в сградата. Например другото жилище на етажаму.

— Да надникнем.

— Точно това си помислих. Ще проверя адреса, докато ти шофираш, да видим кой е собственикът или наемателят.

Рурк седна зад волана.

— Трябва ли ти подкрепление?

— Ще съобщя на другите, че ще се отбием там, но не искам да ги викам, в случай че се окаже грешка. Впрочем, мисля, че ние можем да се справим с един киберманиак, който убива с дистанционно. Всъщност е страхливец... А ето и обитателите на жилището — Хари и Тилда Стубен, на възраст съответно осемдесет и шест и осемдесет и пет. Собственици са, живеят там от осемнайсет години. Три деца, петима внуци, двама правнуци.

— Може да са измислени.

— Да. — Ив заудря с пръсти по бедрото си. — Апартаментът имаше солидна охранителна система. Две врати, и двете с монитори, камери, скенери за длан. Разположението вътре може би е огледално на това на Вар. Струва си да почукаме. Ще проверя другите жилища. Може би ще изникне нещо, но мисля, че сме на прав път.

Когато Рурк паркира, тя извади комуникатора си.

— Пийбоди, ще надникнем у съседите на Вар на етажаму. Имаме предположение.

— Да дойда ли?

— Не, сами ще проверим. Ако не ти се обадя след петнайсет минути, изпрати подкрепление.

— Разбрано. Апартаментът срещу неговия? Хитро, като си помисля. Далас, защо не оставиш комуникатора включен? Мога да следя какво става и ако чуя, че имате неприятности, ще пушна хрътките.

— Добре. Докато си ни бавачка, провери собствениците на другите апартаменти в кооперацията. И изключи микрофона на комуникатора си. Не искам гласът ти да зазвучи от задника ми.

Пъхна комуникатора в задния си джоб, докато Рурк се подсмиваше.

— Да спазим официалностите. Лейтенант Ив Далас и Рурк, граждански експерт-консултант, посещение в кооперацията на Вар Хойт за разпит на съседите на заподозрения.

Използва универсалната си кодова карта, за да получи достъп.

— Знаеш ли, на негово място бих се погрижил охранителната система на входа да изпраща сигнал до мен, ако някой заобиколи стандартната процедура.

— Възможно е. Но все пак ще загуби време, докато затвори всички програми, изключи работещите устройства, задейства охранителната система, отключи вратата отсреща, влезе и включи системата там. И ако поискам друга съдебна заповед, паметта ѝ ще е запечатала точно това. Или просто ще прекъснем спокойната вечер на възрастна двойка.

— Може би са излезли да потанцуват танго и да пийнат по една малка текила. — Рурк се усмихна на Ив. — Както ще правим ние, когато станем на тяхната възраст. А когато се приберем у дома, ще правим страстен секс.

— За бога, това се записва.

— Да, знам. — Той слезе с нея на етаж. — Искам и плановете ни за бъдещето да бъдат на записа.

Ив понечи да го стрелне с поглед, преди да спрат пред входа на апартамента срещу този на Вар.

— Тук е здраво заключено, червен сигнал. Тук също — забелязатя.

Почука, изчака с ръка на пистолета си. Подготви се да почука отново, когато говорителят се включи.

— Ало?

Гласът бе женски и малко уплашен.

— Госпожа Стубен?

— Същата. Кои сте вие?

— Лейтенант Далас от нийоркската полиция. — Повдигна значката си пред камерата. — Искаме да поговорим с вас.

— Проблем ли има? Случило ли се е нещо? О, господи! Някое от децата?

— Не, госпожо — започна Ив, когато ключалките щракнаха и светлината стана зелена. — Не, госпожо — повтори тя, щом вратата се отвори. — Просто рутинни въпроси във връзка с текущо разследване.

— Разследване? — Жената бе дребничка и слаба, с широк летен панталон и блуза на цветя. Косите ѝ, пепеляворуси и старателно сресани, стояха на главата ѝ като шлем. — Хари! Дошли са от полицията. Мисля, че трябва да влезете.

Отдръпна се, а зад нея се откри просторна, уютна всекидневна, пълна с дребни статуетки, събиращи прах, и снимки. Във въздуха се долавяше мирис на лавандула.

— Извинявайте, не исках да бъда груба. Просто съм толкова притеснена. — Сложи ръка на сърцето си. — Заповядайте, седнете. Тъкмо щях да сваря чай за нас с Хари. Хубав чай, докато гледаме любимото си шоу. Хари! — отново извика тя и въздъхна. — Толкова е усилил звука, че не ме чува. Ще отида да го доведе. А вие седнете.

— Госпожо Стубен, познавате ли съседа си отсреща, Левар Хойт?

— Вар? Разбира се. Толкова приятен младеж — каза тя и се заизкачва по стълбите. — Много е умен. Не бихме могли да искаме подобър съсед. Хари!

— Чай и цветя — промърмори Ив. — Всичко е толкова скромно и домашарско.

— Което автоматично събужда подозренията ти. Все пак някои хора... — Рурк се спря, докато оглеждаше стаята. — Ив — каза той, когато ключалките на вратата се затвориха и интериорът затрептя и изчезна.

— Това е холограма, по дяволите. — Тя посегна към оръжието си и извади меч. — О, мамка му!

— Внимавай, вляво от теб.

Едва успя да се завърти и да блокира удара, преди острието да се стовари. Видя срещу себе си белязано лице, покрито с татуировки. На него се появи широка усмивка, докато две червени слънца обагриха небето в кървав цвят.

Ив повдигна ръце и нанесе удар по гърлото на противника. Когато залитна назад, за част от секундата тя успя да погледне към Рурк. Биеше се с мъж, едър като скала, гол до кръста и въоръжен с меч и кама. Зад него, в синия кръг за наблюдател, стоеше Вар.

„Изплашен е — помисли си тя, когато срещна следващия замах. — Страхува се, отчаян е, но и развълнуван“.

— Ще дойдат да ни потърсят, Вар! — извика Ив. — Спри играта.

— Ще продължи докрай.

Почувства нестабилната почва под краката си, усети тежкия влажен въздух, горещината, кръсъците на птиците, неестествено яркия зелен цвят на гъстите гори. Остриетата звъняха като злокобни цимбали, докато тя се опитваше да спечели преднина.

За да играе на една игра, човек трябваше да знае правилата.

— За какво се бием, по дяволите? — попита тя. Скочи, когато противникът замахна с меча към коленете ѝ, сетне стовари своя върху ръката му. — Нямаме нищо против вас.

— Вие навлизате в нашия свят, поробвате ни. Ще се бием с вас до последен дъх.

— Не искам проклетия ви свят.

Без да губи време в приказки, тя избегна меча му и му нанесе ритник отстрани. Когато продължи — с намерението да го довърши, той финтира, хитро я издебна и поряза бедрото ѝ с върха на меча си, причинявайки ѝ остра болка.

Ив отскочи назад.

— Аз съм нюйоркско ченге, копеле. И ще те размажа!

Движена от ярост, тя премина в настъпление, размаха гневно меча си, преодоля защитата му и го поряза отстрани. Направи крачка напред и стовари юмрука си в лицето му. От носа му бликна кръв.

— Така правим в Ню Йорк.

Ярост гореше в очите му. Той нададе боен вик, нападна. Ив заби меча си в корема му и рязко го издърпа, преди прободеният да падне. Сетне се извърна към Рурк.

Черните доспехи, с които бе облечен, и голите гърди на противника му бяха изцапани с кръв. До тях бушуваше река в призрачно, зловещо червено, а над нея кръжаха огромни трикрили птици.

Докато бягаше към него, тя чу странни барабани, които сякаш бяха ударите на препускащото ѝ сърце.

— Аз ще се справя с този — извика той.

— О, за бога! — Ив замахна с меча си, но преди да го стовари, Рурк преряза гърлото на противника си.

— Казах ти, че ще се справя.

— Страхотно. Печелиш точки. Сега...

Обърна се с ясното намерение да се втурне към Вар и да допре острието на меча до гърлото му. Ала на пътеката изскочи друг воин, после още един, и още...

Мъже и жени, татуирани, въоръжени. Докато барабаните отекваха, други удряха ритмично по дърветата.

— Не можем да ги избием всичките — задъхано изрече Ив, когато двамата с Рурк инстинктивно застанаха така, че да пазят гърбовете си.

— Не можем. — Той протегна ръка назад, стисна нейната. — Но няма да им се дадем.

— Можем да ги забавим. — Ив запристъпва в кръг, когато първата група бавно тръгна към тях. — Докато пристигне подкреплението. Ако намериш контролните бутони... Ако стигнеш до проклетия контролен пулт, можеш ли да спреш това?

— Възможно е. Ако ти се добереш до онова малко копеле.

— Между него и нас има плътна стена. Един скапан меч не е достатъчен... Почакай за минута, по дяволите.

Не беше реално, осъзна тя. Ужасяващо, опасно, но все пак нереално. Ала тя имаше истинско оръжие. Не го виждаше, не го усещаше през програмата, но беше там.

Инстинктивна памет, навик, запаметено машинално движение. Тя прехвърли меча в лявата си ръка, пое си дъх. Плесна се по хълбока и ръката ѝ си спомни. Формата, допира, тежестта.

Стреля и видя воина, улучен от лъча ѝ, да пада.

Стреля отново, и отново... Разпръсна ги.

— Резервният ми пистолет е на десния глезен. Можеш ли да го достигнеш?

— Няма време. — Рурк се завъртя и съсече мъжа, който се приближи към нея отляво. — Прицели се в контролния пулт. Гръмни проклетото устройство.

— Къде е, по дяволите?

Ив очисти още един, преди онзи да пореже Рурк с меча си от незащитената му страна.

— Вдясно от вратата! — извика той и грабна меча от поваления воин. — На около метър и половина от пода.

— Къде е шибаната врата?

Ив изпрати лъчи, стреляйки слепешком, напосоки. Неземно зелените дървета се подпалиха и задимяха, викове разкъсаха въздуха, докато тя се опитваше да се ориентира.

Воините просто прииждаха и тя продължаваше да стреля, отчаяно опитвайки да попречи на настъпващите пълчища да стигнат до Рурк.

Вар бе заложил на сигурно, програмирайки играта само за един възможен изход.

— О, мамка му!

Отвъд проклетата река, помисли си Ив, и на изток. Насочи оръжието си. Метър и половина нагоре, спомни си тя и изстреля порой от лъчи в полукръг на това разстояние от земята.

Долови движение с крайчеца на окото си, понечи да се обърне рязко, да повдигне лявата си ръка с меча, докато продължаваше да стреля с дясната.

Рурк замахна между нея и нападащия воин, изби меча от ръката му.

Ив с ужас видя как камата в другата ръка на воина се плъзна по тялото му отстрани.

В същия миг изскочиха пламъци с електрическо пукане и пращене. Образите изчезнаха. Тя се хвърли към Рурк и го прегърна, когато той се олюля.

— Дръж се...

— Това беше измама.

Шок и ярост бяха изписани върху лицето на Вар. Той стоеше нерешително сред стаята, изпълнена с дим. Побягна към вратата.

Без да каже дума, Ив стреля по него.

Докато тялото му се тресеше и гърчеше, внимателно помогна на Рурк да се отпусне на пода.

— Дай да видя раната...

— Не е толкова зле. — Той с мъка си пое дъх, надигна се. — И ти отнесе няколко удара.

— Замълчи. — Ив разкъса вече съсипаната му риза, повдигна самото. — Защо винаги носиш толкова много дрехи?

Не осъзнаваше, че плаче, забеляза Рурк, неговото ченге, неговата хладнокръвна жена воин. Когато свали своето сако и откъсна ръкава

му, той потръпна.

— Хубаво беше... някога.

Тя сгъна ръкава, притисна го към раната му.

— Не е толкова зле. — „Е, дано наистина не е“, каза си той, докато се взираше в лицето ѝ. Лицето на неговата Ив. — Боли като от пламъците на ада, но не е зле. И друг път са ме ранявали.

— Млъкни... — Тя издърпа комуникатора си. — Полицай се нуждае от помощ. Ранен полицейски служител.

— Не съм полицай, нали? Това е злоупотреба... — горчиво се усмихна Рурк. Докато Ив диктуваше адреса, той извърна глава към тресящата се от силни удари врата. — А, ето го и подкреплението. Избърши сълзите си, скъпа. Не би искала да те видят да цивриш.

— По дяволите! — Ив плъзна окървавената си ръка по бузите си. Притисна импровизираната превръзка. — Дръж това. Можеш ли? — Откъсна и втория ръкав. — Няма да ме изоставиш.

— Скъпа Ив, никъде няма да ходя. — Лицето ѝ, отново си помисли той, когато болката го прониза отстрани. — Пострадах по-тежко, когато бях на дванайсет години.

Тя добави втората превръзка, сложи ръката си върху неговата.

— Няма страшно. Ще се оправяш.

— Това се опитвам да ти кажа — промълви той, когато вратата се отвори с трясък. Униформените нахлуха с насочени оръжия, Пийбоди ги следваше.

— Повикайте линейка! — настоя Ив. — Да дойде медицински екип, по дяволите. Теренът е чист.

— Претърсете жилището — нареди Пийбоди. — Закопчайте този негодник. — Застана на колене до Ив. — Медиците идват. Много ли е зле?

Протегна ръка, приглади косите на Рурк.

— Раниха го отстрани. Загуби много кръв. Мисля, че я спряхме, но...

— Дайте да погледна. — Фийни приклепна до тях. — Назад, Далас. Отдръпни се, малката. — Избута я с лакът, внимателно повдигна превръзката с подръчни материали. — Раната е доста дълбока. — Погледна Рурк в очите. — Предполагам, че си бил раняван и по-тежко.

— Да. Както и тя.

— Ще се погрижим за това.
— Чисто е. — Макнаб прибра оръжието си и коленичи до Рурк.
— Как си? — попита го.
— Бил съм и по-добре, но все пак победихме.
— Това е важното. Календър ще донесе кърпи от банята. Ще се погрижим за теб.
— Не се и съмнявам.
Когато понечи да се надигне, Ив отново се промъкна до него.
— Не се движи. Ще загубиш още кръв. Почакай...
— Сега ти млъкни — прекъсна я той, притегли я към себе си и силно притисна устни към нейните.

22.

Ив седеше в конферентната зала с екипа си, командира, Майра и Шер Рио.

Гледаше, заедно с другите, докато записът вървеше на екрана, и се опитваше да загърби факта, че на него се бие за живота си в прилепнали черни дрехи и с меден нагръдник.

Ако не носеше спомена за кръвта на Рурк по ръцете си и не усещаше болките от собствените си рани, щеше да ѝ се струва глупаво.

Отново видя Рурк да спира нападателя, докато тя стреляше по холоизображения. Защо не бе улучила контролното устройство по-рано, помисли си тя. Защо не го беше открила? Секунди по-рано — и той нямаше да пострада.

Видя сцената отново, завъртането, блокирането на удара, яростта, изписана на лицето му. И плъзгането на ножа от уязвимата му страна.

После обстановката се промени, като при превключване на канал, и двамата се озоваха в стая с обгорели стени, изпълнена с дим и пращане на пламъци от съсипаната техника, а по пода — петна от кръвта на Рурк.

— Странно е — промърмори Рио. — Изгледах го два пъти, изслушах доклада ти и все още ми е трудно да повярвам.

— Ще трябва да запазим подробностите в тайна от медиите, доколкото е възможно... — Уитни въздъхна и огледа напрегнатите им лица. — Колкото може по-малко информация да излиза извън тази стая. Конфискувахте ли цялата му техника и записите?

— Всичко от онзи апартамент — потвърди Ив. — Може да има и друга бърлога, но ми се струва малко вероятно. Държал е нещата близо до дома си. Скоро ще го привикаме в стаята за разпити. — Обърна се към Майра: — Силно изразено е, състезателен дух, гордост от постиженията... Това ли го е провокирало?

— Да, всички тези неща са слабости. Вар не просто е бил пристрастен към играта, а може би от известно време е живеел в нея.

Това е по-вълнуваща реалност, над която има пълен контрол... Ала стои настрана. Не е участвал в играта с вас.

— Защото е страхливец.

— Да, но който вярва в превъзходството си. Спечелили сте само защото сте играли нечестно. Вярва и в това.

— Играта е била оръжието, той я е контролирал. Можем ли да го обвиним в убийство първа степен за Минък? — попита Ив Рио.

— Трудно. Могат да оспорят, че е възнамерявал Минък само да играе и че жертвата би могла да победи. А и нямаме доказателство, че Минък не е знаел всичко за технологията, когато сам е стартирал играта.

— Това са глупости.

— Съгласна съм, но не мога да намеря неоспоримо доказателство за пред съда. Ще поискаме непредумишлено убийство за Минък, застрашаване на човешки живот поради непредпазливост за Алън, както и за теб и Рурк. И като добавим нападение на полицаи и куп киберпрестъпления, нерегистрирана техника, фалшиви показания и прочее, можем да гарантираме дългосрочна присъда. Далас, склучи сделка и ще избегнеш процес, който може да се проточи с месеци... И ще превърне технологията и престъпленията в медийна сензация. Ще прекара петдесет или повече години в килия заради кибермашиниците, без достъп до електронните играчки, които познава и обича. Сурово е и е подходящо.

— Искам опит за убийство за Сил и Рурк. Искам да бъде обвинен, мамка му! — Ив се овладя и продължи: — Настоявам за предумишлено убийство за Минък. Ако по-нататък смекчите обвиненията, ще го приема, но искам да му бъдат повдигнати и пазарлъкът да започне от максималното.

Рио се вгледа в лицето на Ив. Явно бе поразена от това, което съзря.

— Да видим какво ще стане на разпита, оттам ще тръгнем.

— Тогава да започваме.

Уитни я повика настрана.

— Нека се поизпоти до сутринта. Дай си малко почивка.

— Добре съм, сър. — Щеше да го разпита сега, помисли си тя, докато яростта ѝ не бе охладняла. — Вече имаше два часа да помисли. Не искам да му давам повече време.

— Както решиш. Само не прави нещата твърде лични.

— Няма, сър.

Но беше лично, каза си тя, докато вървеше към Рурк.

Бе облечен с риза, отмъкната от шкафчето на Бакстър, а под нея, Ив знаеше, че раната все още е прясна и болката е непоносима. Цветът на лицето му се бе възвърнал. Вече не изглеждаше толкова блед, колкото в мига, когато кръвта му изтичаше между пръстите ѝ.

— Знам, че искаш да останеш до края — започна тя. — Разбирам. Но ще уредя да изгледаш записа. Трябва да се прибереш у дома, да вземеш проклетите болкоуспокояващи, които отказа, и да позволиш на Съмърсет да се посуети около теб.

— Ще се прибера само с теб.

— Рурк... — укорително го изгледа тя.

— Ив, разбираме се, нали? Нека довършим това.

— Ще има стол в стаята за наблюдение. Използвай го.

Тя се оттегли и намери Майра.

— Ще те помоля за услуга. Искам да наглеждаш Рурк. Ако има нужда, забий му спринцовка с транквиланти. Аз поемам отговорността.

— Не се тревожи. — Майра обви ръка около талията ѝ само за миг. — Ще бъдем две срещу един.

Тя кимна и се насили да се отърси от тревогите и просто да си върши работата.

— Пийбоди. — Спря се, прокара пръсти през косите си. — Проявяваш съчувствие, дори донякъде си впечатлена. Не се размеквай твърде много, няма да бъде убедително. Но си по-млада от него и ще те сметне за наивна. Ако е направил проучване, в което не се съмнявам, знае, че гаджето ти работи в електронния отдел.

— Разбрано. Знаеш ли какво предлагам? Да прибереш сакото, което извади от шкафчето си, и да влезеш с голи ръце, за да види раните ти. Това ще го направи малко самонадеян.

— Добре. — Ив свали сакото и стисна зъби, когато усети остра болка в ръката. Хвърли го на Макнаб. — Подръж.

После кимна на Пийбоди и отвори вратата на стаята за разпити.

Той седеше на масата със свити ръце и наведена глава. Вдигна я, когато те влязоха, и погледна Ив с тъга.

— Не знам как стана. Аз...

— Мълчи — прекъсна го тя. — Запис, включен. Лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди, начало на разпит на Левар Хойт. Господин Хойт, бяхте ли запознат с правата си?

— Да, когато...

— Разбирате ли правата и задълженията си?

— Да, но проблемът е...

— Слушай, негоднико, няма да губя време за глупавите ти обяснения и брътвежи. Бях там, не помниш ли? Имах билет за първия ред на извратената ти игра.

— Това се опитвам да ви кажа. — Белезниците му издрънчаха, когато повдигна ръце. — Всичко се изплъзна от контрола ми. Издънка, която се опитвах да оправя, когато...

Тя стовари ръце върху масата и го накара да подскочи. Но видя погледа му да се плъзга нагоре към раната на ръката ѝ.

— Ти стоеше там, копеле, и гледаше как жестокият свят, който си сътворил, ни напада, за да ни убие. Просто стоеше.

— Опитах се да го спра, но...

— Стоеше и гледаше. Твърде страхлив си, за да участваш наистина. — Протегна ръце, сграбчи го за яката на ризата. — Не ти стиска да се изправиш срещу мен?

— Спокойно, Далас. Спокойно. — Пийбоди предупредително сложи ръка на рамото ѝ. — Този гений е създал нещо изумително. Той е учен. Може би не обича да се бие.

— Мога да отстоявам своето.

Ив изсумтя с отвращение, отдалечи се.

— Е, добре. — Пийбоди седна. — Просто искам да кажа, че срещу някой трениран като Далас или в страхотна форма като Рурк нямаш шанс. Физически. Ако става дума за компютърни способности, ясно е, че си ненадминат.

— Може би двамата ще поискате да останете насаме за малко? — хладно отбеляза Ив.

— Стига, Далас, да признаем заслугите му. Колко време ти отне да разработиш програмата? Технологиата е забележителна. Не мога да проумея как си го постигнал.

— Това е съвсем ново ниво. Бяха нужни години, но си струваше да ѝ посветя толкова време. Ще разкрие изцяло нов свят — не само за геймърите, а и за тренировки за вас и армията. Такива неща... — Вече

въодушевен, той се наведе напред. — Исках да създам нещо за обществото. Изпробвах десетки теории, приложения, програми, докато го усъвършенствам. Реализмът предлага на играча истински риск и награда. А това е... — Замълча, осъзнал, че сам се закопава. — Не очаквах да причини вреда. Затова работех върху нова версия — със същия реализъм, но без потенциала да причини наранявания.

— Знаел си, че може да наранява, дори да убива — каза Пийбоди, все още с широко отворени очи. — И си се опитвал да поправиш това.

— Да, никога не съм искал някой да пострада.

— Тогава защо не каза на Барт? Защо не го предупреди, че програмата има смъртоносен дефект?

— Не... Не знаех, че ще вземе диска. Не е отбелязал, не каза на никого.

— А какво е правел дискът там, в „Ю-Плей“, щом си работел върху версията извън компанията?

— Исках да му я демонстрирам, да я обсъдим, но явно е взел диска да я изпробва сам. — Вар отново сведе глава над ръцете си. — Не знам защо го е направил. Защо си е позволил такава волност.

— Твърдиш, че си казал на Барт за работата си, за програмата и рисковете?

— Разбира се.

— Само на Барт?

— Точно така. Разбрах, че е взел експерименталния диск едва когато...

— Тогава защо Сил е в болница? — продължи да разпитва Пийбоди. — Как се е добрала до втори експериментален диск, щом е имало само един, който си дал на Барт?

— След случилото се с Барт й казах за него. — Очите му се отвориха широко, изпълнени с тъга и невинност. — Трябваше да споделя с някого.

— И нещо й е прищракало да повтори грешката на Барт?

Вар се облегна назад, стисна зъби.

— Сигурно. Не спомена нищо за това. Можете да попитате Бени.

— Ще попитаме нея. Излязла е от комата — излъга Ив и се обърна. — Лекарите казват, че ще се възстанови напълно, и утре ще

можем да поговорим с нея. — Погледна часовника си. — Дори още тази вечер.

— Слава богу. Благодаря на Бога за това. Но трябва да разберете, тя е бясна. Съкрушена е и ми е страшно сърдита заради Барт. Обвинява мен.

— Нищо чудно, Вар. На кого мислиш, че ще повярваме, когато ни каже, че си й дал диска, за да поработи върху него?

— Не съм направил нищо подобно. Моята дума срещу тази на Сил, а тя току-що е преживяла мозъчна операция. Може би трябва да повикам адвокат. Обзалагам се, че адвокатът ще ви каже същото.

— Искаш адвокат? Добре. Ще приключим с разпита засега, докато уредиш това. Междувременно електронният отдел ще разнищи безценната ти програма — записите на регистрираната и нерегистрираната ти техника, и ще ги унищожи.

— Почакайте! Почакайте! — Белезниците отново издрънчаха, когато се надигна от стола си. — Нямате право. Това е моят труд, моя собственост...

— Кажи го на адвоката си.

— Нека се успокоим. Да изчакаме.

— Искаш да кажеш, че не желаш законен представител за момента?

— Да. Само да поговорим. — Вар скръсти ръце и този път Ив забеляза, че кокалчетата на пръстите му са побелели. — Тази програма е ценна и сложна. Вашите компютърни специалисти няма да я разберат. Работя върху нея от години. Моя е.

— Твоя? А не на „Ю-Плей“? Имаш договор, Вар. Да делиш всичко с другите. Ако един от вас разработи нещо ново, влиза в общата касичка.

— Не звучи особено честно — отбеляза Пийбоди. — Не и когато сам си измислил нещо подобно. Нещо толкова гениално.

— Щях да го споделя с Барт... Вижте, обсъдих всичко това с него и той не пожела да участва. Значи правата са мои. Изцяло.

— Казал си на Барт за работата си, за концепцията на програмата?

— Той е гений в маркетинга. Щяхме да предизвикаме революция на пазара.

— Но е проявил недалновидност.

— „Нека игрите си бъдат игри“ — това беше философията му. Не желаше да излезе извън тези граници, не виждаше възможностите. Говореше само за рисковете. Така че си е моя. Аз свърших цялата работа, вложих време... От личното си време.

— И вплете концепцията и технологията във „Фантастикъл“ — довърши Ив. — Не е изцяло твоя. — Размаха пръст. — Играл си нечестно.

— Не! — Лицето му пламна. — Слушайте, той имаше избор и го направи. Всичко зависи от изборите, нали? Всеки геймър избира как да играе.

— Барт е бил по-добър геймър от теб.

— Глупости.

— Имал е по-ясни идеи и е изграждал стратегии в дългосрочен план. Ти си цар на подробностите, но често цялостната картина ти убягва.

— Той е мъртвият — изтъкна Вар.

— Да, защото си му заложил капан и си го ликвидирал.

— Но фактите са други... — Вар заудря с пръст по масата. — Барт взе диска. Барт го е сложил в устройството. Барт е играл. Дори не съм бил там. Никой не го е принудил да играе. Не му е провървяло, станал е ужасен инцидент, но аз не нося отговорност. Аз създадох програмата, технологията, но това е като да обвиняваш конструктора на оръжието, което носиш, когато убиеш някого.

— Има право — кимна Пийбоди. — Ти си само мозъкът.

— Точно така.

— Сигурно си и най-умният от четиримата. Никой от тях не е измислил нещо, което може да се сравнява с това.

— Те никога не мислят извън рамката. — Вар начерта четири свързани линии във въздуха. — Затворен квадрат.

— Било е разочарование за теб, който виждаш далеч повече от тях. — Пийбоди леко въздъхна със съчувствие. — Защо не си се отцепил, да се пробваш сам? Не си имал нужда от тях.

Той сви рамене.

— А може би си имал — продължи Пийбоди. — Искам да кажа, умният човек знае, че трябва да използва другите, да изкопчва каквото може от тях, да им оставя част от работата, за да се съсредоточава върху най-важното. Познаваш ги отдавна, работите заедно, така че

знаеш какви са силните страни и слабостите им и как да ги използваш в онази цялостна картина.

— Човек трябва и да изкарва прехраната си, освен да се занимава с важни дела.

— Именно. Те са ти осигурявали тази възможност. Разбирам. Значи, когато си дал диска на Барт, наистина е било просто експеримент. Искал си да видиш какво ще стане, да изпробваш играта с човек.

— Точно така. Той е добър в игрите. Очаквах да издържи по-дълго, отколкото... Не можех да зная — заяви Вар. — Не бях там.

— Не си могъл да знаеш и когато си дал диска на Сил — съгласи се Пийбоди. — Не си могъл да знаеш, че ще падне в пропастта. Освен това, техните оръжия са били смъртоносни колкото тези на противниците им. Не си ги изпратил невъоръжени.

— Трябваше да бъде честно. — Вар се наведе напред, съсредоточено се вгледа в нея. — Вижте, Барт е играл по този сценарий милион пъти. Щом не е намерил начин да победи Черния рицар, аз нямам вина.

— Как да имаш? А ако им беше казал, че зареждат твоята програма, твоята нова технология, експериментът нямаше да бъде валиден. Истинският геймър трябва да вярва, че всичко е истина, нали?

— Разбира се. Иначе няма смисъл.

— Не си бил длъжен да им казваш за програмата, когато си им дал дисковете.

— Не бях. Каквото и да стане после, щеше да бъде за тяхна сметка.

Ив понечи да се намеси, но пхна ръце в джобовете си и остави Пийбоди да довърши играта.

— Но едва ли това са били първите ти експерименти. Не и за учен, всеотдаен и прецизен като теб. Може би и сам си изпробвал програмата.

— Използвах андроиди, след като разработих технологията и открих възможностите ѝ, андроиди срещу холограмите. Всичко е във файловете ми. Документирах всичко. Не съм направил нищо лошо. Не съм виновен, че някои хора са пострадали.

— Андроиди и холограми. — Пийбоди тихо подсвирна и поклати глава с възхищение. — Господи, с удоволствие бих погледала такава

игра.

— Холограмите водеха в резултата през осемдесет и девет цяло и два процента от времето. Но продължаваха с часове. Беше страхотно.

— Знаел си, че те нямат шанс — промърмори Ив. — Когато си изпратил приятелите си, партньорите си в холографските им зали, си знаел, че нямат почти никакъв шанс да оцелеят.

— Не можех да знам.

Вар скръсти ръце, леко се усмихна.

— Съгласни сме — кимна Ив. — Сами са влезли в играта. Ти не си бил там. Не е като да си ги принудил да играят.

Той повдигна пръст.

— Точно така.

— Искал си Барт да изчезне, което също не е престъпление. Но си искал да се отървеш от него, нали, Вар? Приключил си с тях. Постигнал си това, за което си работил, а Барт, който не може да ти съперничи по ум, находчивост и далновидност, отказва да участва. Вложил си толкова много в бизнеса, помогнал си за изграждането на компанията... А той казва: „Не, няма да рискуваме, няма да тръгваме в тази посока“. Какво му е давало право да ти отказва?

— Нямахте право. Аз съм също толкова част от „Ю-Плей“, колкото и той. Също толкова важен. Но когато Барт каже „не“, всички се съгласяваха с него.

— Това те е вбесявало. Ала ако Барт го няма, ти ще се издигнеш. Ще имаш повече контрол, повече власт, думата ти ще се слуша.

— Както казахте, не е престъпление да искам той да изчезне.

— И си намерил начин да го отстраниш така, че да не носиш отговорност. Гениално.

— Това правя. Изграждам сценария, създавам технологията, а играчът решава. Или печели, или губи.

— Той губи, ти печелиш. — Ив прикова поглед в самодоволното му лице. — И връзваш ръцете ни. Винаги си знаел, че не можем да те обвиним в предумишлено убийство — дори ако разкрием случая.

— Честно казано, не очаквах да го разкриете. Не и толкова скоро, преди да съм намерил пазар за програмата. Щях да опитам с военните и охранителите, разбира се, не е игра за малчугани. Можете да видите в записките ми, че никога не съм възнамерявал да я пусна за продажба. Просто не можете да ми лепнете такова обвинение.

— Дал си им дисковете, без да им кажеш за новата разработка.

— Да, дадох им ги. И какво от това? Барт трябваше да забележи разликата след пет минути, ако беше обърнал внимание. Не съм го накарал насила да играе.

— Сил не е знаела за технологията. Не е имала представа.

Той сви рамене.

— И какво от това? Трябваше да разбере. Толкова е умна. Бени започна да настоява тя да поеме срещите на Барт, интервютата.

— Да побутва напред нея, а не теб — кимна Ив. — Жалко, че е паднала, вместо да бъде прободена с нож в сърцето.

— Програмата спира, ако играчът изпадне в безсъзнание. Разбрах го едва когато се случи. Това е проблемът с андроидите. Сега, когато вече знам, ще направя промени. Впрочем, исках да ви кажа, че се бихте доста добре. Двамата с Рурк наистина показахте умения. Но не можете да използвате алтернативни оръжия, не е по правилата. И както казах, опитах се да спра играта, но се натъкнах на дефект. Случва се. — Отново се усмихна. — Видях, че Рурк пострада тежко. Надявам се да е добре.

Ив се наведе напред.

— Мамка ти!

— Излишно е да се палите. — Вар широко се усмихна. — Случайно влязохте, когато бях по средата на експериментална игра... А това също не е противозаконно. Слушайте, можете да ме обвините в притежание на нерегистрирана техника. Ще си платя глобата, ще положа общественополезен труд, каквото трябва. Дори няма да ви съдя, че ме простреляхте... И то в собствения ми имот. Сега трябва да отида в болницата, за да видя как е Сил. Не мога дори да си представя колко разбъркан е мозъкът ѝ след онова, което е преживяла. Е, мога ли да си тръгна?

— Да, Вар, можеш. В ада, през кафеза. Арестуван си.

— Арестуван? — Той ококори очи. — Хайде, нали се разбрахме?

— Точно така. И ти призна, че си създаде програмата, че си дал на Барт и Сила дисковете, без да ги осведомиш за добавката или рисковете.

— Не съм ги накарал да играят. Не съм...

— Продължавай по този път. Ще се окаже задънена улица за теб. Обвинителният ти акт ще бъде доста дълъг. Ще поискаме убийство

първа степен за Барт, а после — нападение на полицай и упълномощен граждански консултант, опит за убийство за Сила и безброй киберпрестъпления.

— Не съм убил никого! — извика той. — Те загубиха играта.

— Твоята игра — изтъкна Ив. — По твоите правила. Ще бъдеш старец, когато излезеш от пандиза, Вар... А там ще ти бъде забранен достъпът до всякакви електронни джаджи. Повече никакви игри за теб, нищожество.

— Това е лудост. — Вар погледна Пийбоди. — Знаете, че е невъзможно. Вие сте наясно.

— Да, наясно съм. Продължавам по същия сценарий като партньорката си. Играта свърши, нищожество. Ти губиш. — С хладнокръвно изражение и равнодушен поглед, Пийбоди стана. — Аз ще уредя подробностите, Далас. С Макнаб ще ги уредим.

— Добре. — Ив седна, усетила се изведнъж много изтощена. — Добре, Пийбоди, спорна работа.

— Не е честно — възрази Вар. — Отново си послужихте с измама. Не можете да ме затворите заради това — продължи той, когато Пийбоди го издърпа от стола. — Не съм направил нищо. Не съм бил там. Сами са си виновни.

Ив затвори очи, когато гласът му, треперещ от плач, заглъхна.

Наистина го вярваше, каза си тя, поне с част от съзнанието си. Не бил направил нищо, само им дал играта, така че не можел да бъде съден за последствията. Сигурно адвокатите му, когато ги повика, щяха да зложат на това, но тя имаше вяра в Рио и съдебната система.

Трябваше да има.

Отвори очи, когато Рурк влезе и затвори вратата. Седна отсреща и неустоимите му сини очи впериха поглед в нея.

— Отдавна не съм бил насаме с ченге в стая за разпити.

— Искаш ли да ти прочета правата?

— Ще отхвърля това предложение. Остави Пийбоди да го разпитва. Добре се справи.

— Той вярва в някои от глупостите, които изприказва, самовнушил си е, че Барт е виновен за смъртта си, а това, че Сил е в кома, си е неин проблем. — Сърцето ѝ се сви мъчително, преди да довърши мисълта си. — Ако онзи нож се беше забил няколко сантиметра по-нагоре, вината щеше да бъде само твоя.

— По тази логика, сега стоя пред теб единствено благодарение на своите умения и пъргавина. Уморена сте, лейтенант, тъжна и леко ранена.

— Искам да съм бясна и доволна. Ще стигна до това. Мислели са го за приятел, а той ги е използвал, изцеждал е каквото може от тях, а в замяна е давал само това, което не му се свида. Всъщност те никога не са означавали нищо за него през всичките години, откакто са работели заедно...

Тя си пое дъх и тихо въздъхна.

— Още по-лошо, били са средства за постигане на целите му, само нива, през които е трябвало да премине, за да спечели играта. Това ме кара да се замисля за всичко, свързано с приятелството и партньорството. Мога да бъда по-добра приятелка, по-добър партньор, но понякога забравям.

— От моя гледна точка, справяш се доста добре с тези роли, но с удоволствие ще ти напомням, ако желаш.

— Рурк. — Тя протегна ръце над масата, хвана неговите. — Мислех, че разбирам... Когато Колтрейн беше убита, мислех, че разбирам какво изживява човек... заради работата си. Заради това, което съм. Но съм се заблуждавала. А тази вечер всичко стана толкова бързо. Изпотроших вещите в стаята, докато се опитвах да улуча контролното табло. И успех. Успех, но със секунда закъснение. В мига, когато видях ножа да те пробожда, светът просто спря. Сякаш свърши.

— Но не свърши. — Той хвана ръцете ѝ. — Ето ни тук.

— Преди да те срещна, си живееш добре без теб... Бях доволна от живота си. Със сигурност и ти си живял спокойно, преди да ме срещнеш.

— А сега не ми е нужно онова спокойствие. А на теб?

Тя поклати глава.

— Искам да кажа, че всичко беше наред. Когато човек не знае какво му липсва, се задоволява с това, което има. Но вече знам и не мисля, че бих могла да продължа без теб. Не знам как хората превъзможват такава загуба. Всички близки, на които се е налагало да кажа, че някого вече го няма. Не знам как продължават да дишат.

— Нали затова, в много реален смисъл, вършиш тази работа? Затова си такава, каквата си.

— Може би. Не мога да мисля за това, ще полудея. Или ще си остана уморена и тъжна. — Ив затвори очи за миг и когато ги отвори, погледна право в неговите. — Когато бяхме вътре и изглеждаше, сякаш няма да излезем живи, можех да го приема. Защото... Знам, че е глупаво.

— Щяхме да умрем заедно — довърши той.

Тя се засмя, когато осъзна колко красиво и колко странно е да бъде разбрана така добре.

— Може би е признак на обсебеност, егоизъм и още куп психични проблеми, които Майра би изровила. Едно е да умрем заедно. А да продължа да дишам без теб? Не е възможно. Но имаме толкова дни пред себе си... Рурк, иска ми се...

— Недей. — Пръстите му притиснаха нейните и тонът му стана по-рязък. — Не ми казвай, че ти се иска да беше различно. Че ти би могла да бъдеш различна. Не те искам различна. Влюбих се в ченге, нали? Ожених се за ченге, въпреки че тя не ми даваше големи надежди. Не сме лесни хора, никой от двамата ни.

— Прав си, не сме.

Той повдигна вежди.

— Нима искаш да бъде лесно?

— Не. Не, по дяволите! Искам теб.

— Е, не сме ли късметлии, които имат точно това, което искат?

— Да. Да си вървим у дома. — Ив въздъхна. — Да поспим — добави тя, преди да стане. Видя лицето на Рурк да застива за миг, докато се изправяше. — След като Съмърсет се погрижи за раната ти.

— Не искам той да се мотае около мен. Всичко е наред.

Може би бе дребнаво и простодушно, помисли си Ив, но изпитваше облекчение и леко задоволство от размяната на обичайните им роли.

— Медиците казаха, че не е зле да поостанеш в болницата — напомни му тя. — Това ли избираш или Съмърсет?

— Само прободна рана е, без усложнения. Ножът не е проникнал дълбоко.

— В този случай бих предпочела Съмърсет, болкоуспокояващо и сън. Преди да възразиш, спомни си колко пъти си ме завличал в болница, когато не желая, или си ме наливал с болкоуспокояващо. Но

ти си само консултант, така че те превъзхождам по чин. Беше ранен при моя акция.

— Това ти харесва.

— Може би малко. А вероятно и повече, когато се приберем у дома и Съмърсет започне да те мъчи. А сега? — Тя го погледна и стисна ръката му. — Подпирай се на мен. Знам, че боли.

— Ужасно — призна той и леко се облегна на нея, докато излизаха заедно.

ЕПИЛОГ

Ив погледна през стъклото, където Бени седеше на леглото на Сил и държеше неподвижната ѝ ръка в своята. Видя, че устните му се движат, и предположи, че ѝ чете нещо, защото погледът му се плъзгаше от джобния компютър в другата му ръка към лицето ѝ.

Очите ѝ оставаха затворени, както бяха през цялото време след инцидента.

— Казаха, че е при нея всеки ден — сподели тя на Рурк. — И през повечето нощи, щом успее да убеди персонала да остане.

— Все още няма промяна.

— Няма. Никаква.

Ив влезе. Бени замълча.

— Четем последното издание на „Вихрушка“. — Но остави устройството. — Имаме си компания, Сил.

— Можем да постоим при нея, докато излезеш да си поемеш въздух — предложи Рурк.

— Не, но благодаря.

— Искан да ти съобщя — започна Ив, — че адвокатите на Вар и прокуратурата постигнаха споразумение. Мога да те осведомя за подробностите, ако желаеш, но накратко, ще лежи петдесет години при строг режим в космически затвор.

— Няма значение. Каквото ще да става с него. Само тя е важна. Минаха три дни. Лекарите казват, че всеки ден се подобрява. Че може да се събуди след пет минути. Или след пет години. Или никога.

— Ти вярваш, че ще се събуди.

Рурк сложи ръка на рамото на Бени.

— И мисля, че за нея ще бъде важно Вар да си плати. За онова, което ѝ стори, на нея, на Барт, на всички вас — добави Ив.

— Мислехме, че е един от нас, а не е бил. Една от страните на квадрата, а всичко е било лъжа. Не разбирам. Не мога. Бяхме заедно през всичките тези години, всеки ден. Работехме заедно, учехме, играехме, хранехме се, смеехме се, плачехме. Не знам как е бил

способен на това. Никога няма да го проумея, така че ми е все едно. Той вече не означава нищо за мен. — Но колебливо си пое дъх. — Защо е набелязал нея, а не мен? Защо?

— Истината ли искаш или успокоение?

Бени погледна Ив.

— Истината.

— Ти си бил по-полезен, а тя — по-опасна. Сил е естествен лидер, а ти предпочиташ самостоятелната работа, проучванията. Можел е да те използва и когато реши, че вече няма нужда от теб или просто не може да се сдържи, да те елиминира.

— Ако бях влязъл с нея, само ако бях...

— Щеше да бъде мъртва, ако не беше ти — каза Рурк. — Възнамерявал е да я убие, Бени, и ако не беше я намерил, ако не беше останал до нея, той щеше да я довърши. Ти спаси живота ѝ.

Рурк издърпа стол, седна до него.

— Какво ще правите сега с „Ю-Плей“?

— Не ме интересува.

— Нея ще я интересува. Участвала е в изграждането на компанията, както и ти, както и Барт.

— Ако не бяхме я създали, Барт щеше да е жив. А тя нямаше да е тук.

— Не. Виновен е единствено Вар — поправи го Ив. — Нито компанията, нито играта, нито технологията. Той я прати тук.

— Знам това. — Тонът му издаде умора. — Знам, но можеш да я купиш... — каза той на Рурк. — Имаме добри специалисти...

— Мога, но няма да го направя. Барт не би искал това, нито пък тя.

— За нищо на света не би се съгласила. Ала е толкова зле. Дори ако... Дори когато се събуди, ще ѝ трябва толкова много време да се възстанови.

— Но няма да е сама — изтъкна Рурк.

— Не, няма. — Отново с поглед, прикован в лицето на Сил, Бени докосна ръката ѝ. — Седя тук, мисля си колко пъти съм имал възможност да ѝ кажа, че я обичам. Обичам я, откакто бяхме деца, но никога не събрах смелост да ѝ го призная. Страхувах се, че ще разваля това, което имаме. А сега...

— Няма повече да губиш време — довърши Рурк.

— Не разбирате.

— Така ли? — Рурк погледна Ив. — Знам какво е любов и какво прави тя с хората. Знам, че може да разцъфти от едно приятелство или че приятелството може да се роди от любов. И двете са безценни. Когато ги имаш, можеш да постигнеш почти всичко.

— Трябва да спреш да се самосъжالياваш — каза Ив. — И да се заемеш с това, което можеш да постигнеш.

На лицето на Бени проблесна гняв, после изведнъж изчезна.

— Прави сте. Не й помагам, като мисля за това, което не мога да направя, което не искам. Майната му на Вар! Няма да допуснем той да спечели. По дяволите, Сил, не можем да му позволим да спечели. Петдесет години? Помисли си какво ще постигнем ние за петдесет години. Едва сме започнали.

Той повдигна ръката ѝ към бузата си и изведнъж застина.

— Пръстите ѝ помръднаха. — Гласът му затрепери, когато стисна ръката ѝ по-здраво. — Пръстите ѝ помръднаха. — Скочи от стола си и докосна лицето ѝ. — Сил, Сил! Хайде, Сили, моля те.

— Продължавай да ѝ говориш — нареди Ив, когато миглите на Сил трепнаха.

— Събуди се! Моля те, Сили, събуди се и ме погледни! Не можеш ли просто да ме погледнеш? Трябва да се събудиш. Имам нужда от теб, Сил. — Допря устни до бузата ѝ, после нежно ги плъзна по нейните. — Събуди се, Сил.

— Бени. — Гласът ѝ бе слаб и дрезгав, очите — с празен и блуждаещ поглед, но отворени. — Бени.

Рурк стана, кимна на Ив.

— Ще кажа да повикат доктора.

— Здравей, Сил. — Сълзите на Бени закапаха по лицето ѝ. — Здравей.

— Бени. Сънувах ужасен сън. Ще останеш ли при мен?

— Тук съм. — Той побутна страничната преграда на леглото и седна до нея. — Тук съм. Няма да ходя никъде.

Ив бавно излезе от стаята, отдръпна се, когато една от сестрите дотича. Отиде при Рурк.

— Да им дадем малко време. С Пийбоди ще дойдем утре да запишем показанията ѝ. — Погледна назад. — Чака я дълъг и мъчителен път.

— Ще се справи. Двамата ще се справят.

— Да, и аз мисля така.

Приятелство, прераснало в любов... Може би между тях щеше да се получи.

Оставаше другият вариант. Приятелство, родено от любов, помисли си тя, когато се отправиха към асансьора. Тя и Рурк бяха поели по този път.

Струваше й се, че нещата се получават доста добре.

Издание:

Нора Робъртс. Фантазии в смъртта

ИК „Хермес“, София, 2011

Редактор: Тодор Пичуров

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-1051-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.